

İş cinayetlerinde durmak yok, yola devam

Alınmayan güvenlik önlemleri ve hiçe sayılan canlarla çalışmanın adı **ölüme yolculuk** olmaya devam ediyor. Emeginin karşılığını almadan yaşamaya ve bir avuç kan emicinin cebini doldurmaya "mahkûm" bırakılan işçilerin ölüm yolculuğunu duymamak artık imkânsız bir hale geldi. Bursa'da Mustafa Kemal Paşa'da bulunan maden ocağında yaşanan grizu patlaması maden ocaklarını tekrar gündeme getirirken bir yandan da Davutpaşa'yı, Tuzla Tersanelerini, kot taşlama atölyelerini hatırlattı herkese.

Son olarak **Balikesir**. 23 Şubat günü Dursunbey'de bulunan **Şentaş Maden Ocağı**'nda yaşanan grizu patlaması sonucu 13 işçi yaşamını yitirdi. Patlamanın ardından çıkan yangından kaynaklı arkadaşlarını kurtarmak isteyen işçiler bunu yapamamanın acısı ile kavranırken hükümet yetkilileri ise paylarını örtmenin telaşı içinde ölenlerin ve yaralıların işçilerinin ailelerine ne kadar "kan parası" ödeyeceklerinin hesabını yapmaya başladılar. □ **Sayfa 7**

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 60

* 4-19 Mart 2010 * Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

"AYAKTAKIMI" NIN Balyozu TEMELLERİ SARSIYOR!

TEKEL işçileri özellikle krizli bir dönemde, işsizliğin "iç tehdit" kapsamına alındığı koşullarda ve yoğunlaşan saldırılar altındaki direnişle, zaten zorlu bir yolda giden arabanın tekerine çomak sokmuştur. AKP hükümetinin başta Tayyip olmak üzere bu kadar celallenmesinin nedeni de budur. Bu kırılma noktasından sonra durum büsbütün kötü bir hale gelebilecektir. Açılım

furyası başlatan, Ergenekon, Kafes, Balyoz derken demokrasi şampiyonluğuna soyunan ve "sivilleşmenin" simgesi olmakla taçlandırılan AKP, hem de en "havalı" ve bol yıldızlı operasyonu yaptığı sırada, TEKEL **çıbanıyla** uğraşmakta; kamuoyu tartışmalarında AKP aleyhine gösterilen "delil"lerin başında **direniş çadırı** gelmektedir.

➤ Aka-Deri'de direniş sürüyor

Tuzla Havzası'ndaki **Aka-Deri**'de 4 işçi bir ayı aşkın bir süredir işlerine geri dönebilmek için direniyorlar. Ziyaretine gittiğimiz işçiler, patronun "az işçiyile çok iş yapacağım" parolasıyla kendilerini işten çıkardığını ve bunu yaparken de sendikali olan işçileri hedef aldığını söylüyor. □ **Sayfa 4**

➤ Esenyurt'ta 10 işçi işten çıkartıldı

Esenyurt Belediyesi'nde çalışan işçilerin sendikali haklarına sahip çıkarak başlattıkları direniş, 200'lü günlere ulaşırken Belediye'nin saldırıları da sürüyor. AKP'li Belediye Başkanı **Necmi Kadioğlu** 7 işçiyi işe geri alırken, 10 işçiyi de işten çıkardı. □ **Sayfa 5**

➤ Çemen Tekstil işçilerine polis saldırısı

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan Çemen Tekstil'de çalışan, Tekstil İşçileri Sendikası'na üye 300 işçinin başlattığı direniş, tehdit ve benzer tüm saldırılarla engellenmeye çalışılıyor. Son olarak patronun "usulsüz grev" iddiası ile açtığı dava, işçilerin kazanımıyla sonuçlandı. Ayrıca aralarında YDG'nin de bulunduğu kurumlar bir basın açıklaması ve destek ziyareti gerçekleştirdiler. □ **Sayfa 5**

➤ "Demokratik açılım" da rol paylaşımı

20 Şubat'ta Dolmabahçe Başkanlık Ofisi, altmışın üzerinde "güzide sanatçı"ya ev sahipliği yaptı hatırlarsanız. Başbakan, "organik" sanatçısına ultimatoma verdi: "Sanatçılarımız, engin yürekleriyle ülkemizin meselelerine el atsınlar, elini taşın altına koysunlar..." □ **Sayfa 14**

DOSYA -1-

Kadın, kriz ve sendikalar

Emperyalizm kaynaklı ekonomik krizin emekçiler üzerindeki ezici etkisi artarak devam ediyor. Egemenler krizin ağır yükünü emekçilerin sırtına yüklerken **cinsiyeti nedeniyle** iki kez ezilen, daha fazla sömürülen, emekçi kadınlar ise egemenlerin ekonomi politikalarından çok daha fazla etkileniyorlar.

Krizle birlikte ilk işten çıkarılan kadınlar oluyor. Ülkemizde de işsizlerin çoğu **kadınlardır**. Çalışan kadınların ise zaten erkeklere oranla daima düşük olan ücretleri iyice düşürülüyor. Ülkemizde sendikali kadın sayısı da oldukça az. Çalışan kadınların yalnızca **yüzde 3'ü** sendikali. Tüm sendika üyelerinin ise sadece **yüzde 14.5'i** kadın! Kadınlar sendika yönetim mercilerinde ise yok denecek kadar az. □ **Sayfa 10**

İşsizlik artık bir güvenlik sorunu!

Kitleselliği ile tüm dikkatleri üzerine toplayan işsizlik egemenlerin gündemini de işgal etmektedir. Egemen sınıflar işsizliğe çözüm bulmakta da gecikmediler; **İşsizlik iç tehdittir!**

Uyguladıkları ve uygulamaya da devam edecekleri politikalarla işsizler ordusuna her gün yeni katılımları garanti altına alan egemenler bir süre sonra yarattıkları bu ordudan ürkmeye, korkmaya başladılar. Sayıları 15 milyonu bulan kendi içinde büyük bir dağınıklık ve örgütsüzlük yaşayan işsizler devlet tarafından fişlendiler. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan 11 Şubat günü gazete ve televizyonlara yaptığı açıklama ile işsizliğin en önemli iç tehdit sıralamasında birinci sırayı aldığını ve **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi**'ne de ekleneceğini açıkladı.

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi, beş yılda bir düzenlenmekte ve devletin bu süre içinde öne çıkan ve varlığını tehdit eden güçlere karşı konumlanışının sınırlarını çizmektedir.

MGSB, MGK tarafından hazırlanmakta ve Bakanlar Kurulu tarafından onaylanmaktadır. En gizli belgelerden biri olarak kabul edilen MGSB **devletin gizli anayasasıdır**. Hiçbir mahkeme bu belgeye aykırı bir karar veremez. Hiçbir hükümet bu belgeyle örtüşmeyen bir yasa çıkartamaz. Belge

faşizmin olası tehditler karşısında nasıl konumlanacağını, düşmanlarına karşı nasıl bir mücadele yöntemi izleyeceğini içermektedir. Sözü edilen güç bir iç tehdit, bir düşman olarak kabul edildiği içinde ilk elden yapılması gereken onu **imha** etmektir. Burada söz konusu olan sorunu çözmek değil tehdidin zayıflatılması, parçalanması ve yok edilmesidir. □ **Sayfa 8**

TEKEL direnişini sahiplenerek bu ateşi her tarafa yaymalıyız!

Ataşehir Belediyesi bünyesinde çalışan ve **Genel-İş Sendikası**'nda örgütlü olan işçiler Toplu İş Sözleşmesi'nden sonuç alamayınca **24 Şubat** günü Belediye önüne grev kararı astılar. Belediye tarafından talepleri kabul edilmediği takdirde 60 günün sonunda greve çıkacak olan Genel-İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı **Şahan İlseven**'le görüştük. İlseven, TEKEL direnişini de değerlendirerek, şimdiden tarih sayfalarına isminin kazındığını ifade etti.

Grev kararının asıldığı 24 Şubat günü bir açıklama yapan Genel-İş TİS Daire Başkanı **İsmail Özhamarat** ise "Halktan yana belediyecilik anlayışının sonucu sendikasızlaştırma ise sonuna kadar direneceğiz. Bugün buradan ilk atımı attık, bunun ikinci aşaması ise grev uygulamasıdır" dedi. □ **Sayfa 4**

Genel-İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı **Şahan İlseven**'le görüştük. İlseven, TEKEL direnişini de değerlendirerek, şimdiden tarih sayfalarına isminin kazındığını ifade etti.

Grev kararının asıldığı 24 Şubat günü bir açıklama yapan Genel-İş TİS

İşçi-köylü'den

Devrimci pratik ezilenlerin öfkelerini birleştirir

□ **Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım

Direniş öğretiyor -2- "Ayaktakımı"nın balyozu temelleri sarsıyor

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

TEKEL direnişinin etrafında kenetlenelim

Sayfa 4

Dusula

Devrimci savaşta gelişim

Sayfa 11

Eprenselle Bakış

Yunan egemen sınıflarını zor günler bekliyor

Sayfa 13

İlk adımımızı UMUT'la örelim!

Yeni Demokrat Kadın çalışması bir ihtiyacın ürünüdür

Devrimcilik, düzeni değiştirme iddiasını taşımak ve bu uğurda mücadele etmektir. Emegimizi sömürönlere, kendi iktidar ve para hırsları uğruna baskı, zulüm, katliam yapmaktan çekinmeyenlerin sistemine "çomak" olmaktadır. Ancak tüm kurumlara ile ezilen halka karşı örgütlenen bir sistemi yok etme iddiasını gerçekleştirmek, elbette ki kolay bir iş değildir. Bunu yapmak için bizim de haklılığımızdan yola çıkarak örgütlenmemiz gereklidir. Bu temel bir ihtiyaçtır. Ancak bunu gerçekleştirmek için de öncelikle sistemin ezilen kesimlere yönelik çeşitli "örgütlü" saldırılarına hükim olmak ve bu "çeşitliliğe" karşı alternatif örgütlenmeler yaratılabilmek gerekir. Bu kesimlerden birisi de emekçi kadınlardır.

Biz kadınlar, ezilenlerin ezilenleri olarak, bu sistem karşısında çözüme daha çok ihtiyaç duyuyor, ama çözümden bir o kadar uzak tutuluyoruz. Tam da bu noktada Yeni Demokrat Kadın çalışması bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Yaklaşık 4 aydır yürüttüğümüz tartışmalar, aldığımız toplantılar ve gerçekleştirdiğimiz eylemlerle bunun "söylemde bir ihtiyaç"tan ziyade "yaşamda bir ihtiyaç" olduğunu daha fazla hissettik. Bu durum, kadın sorununa ilişkin eksikliklerimizi daha fazla görmeye, bu sorun üzerine kafa yormaya ve politika üretmeye başlamamıza neden oldu.

Adımımızı büyütme için eksikliklerimizi giderelim

Bugün, bir bütün olarak devrimci hareket içinde yaşadığımız en ciddi sorunlardan biri

politika üretmek için kafa yormamamızdır. Bunun da teorik çalışmalara ağırlık vermemek ve güncel devrimci bir ruhla takip etmemek ile yakından ilişkili olduğu açıktır. Hepimiz İbrahim Kaypakkaya'yı sever ve onun düşüncelerini rehber ediniriz, ancak birçoğumuz onun yazılarını inceleyerek okumamışızdır. Ya da Ankara'nın göbeğinde onca zorlu şartlara rağmen direnen TEKEK işçisinin mücadelesini takdir ederiz, ancak oturup 4-C nedir, ne değildir üzerine araştırma yapmaz, kafa yormayız.

Kadın sorunu üzerine çalışma yürütürken karşılaştığımız ve karşılaşacağımız sorunlar da buna benzer olmaktadır. Kadının sorununu yakınlığını hissediyor olmama, bu sorunun temelleri ve çıkış noktası hakkındaki "cahilliğimizi" aşmamız için yeterli olmaz. Bunun için yaşadığımız bu sorunun temellerini öğrenmemiz gerekir. Bunu da ancak teorik çalışmalar yürüterek başarabiliriz.

YDK ile ileriye doğru attığımız bu adıma daha da büyütmenin yolu, öncelikle zihinsel tembelliğimize vuracağımız darbelerden geçmektedir. Sistemin sorgulamayan bir halk yaratırken, biz kadınlar bu saldırının hedefine konulan ilk kesimlerdeniz. Sorun çözmede, saldırılara karşı durmada, politika üretmede birçok örgütlü kadında bile kendini gösteren bu edilgen tutuma karşı, ideolojik mücadele yürütebilmeliyiz. İstanbul Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi'nin bu noktada önerilerine koydukları kadın sorunu üzerine eğitim çalışması grupları oluşturulmaları örnek alınması gereken bir politika'dır. (İstanbul YDK İnsiyatifi, önüne Clara Zetkin/Seçme Yazılar kitabını okumayı hedef koydu, bunun için de 2-3 kişilik çalışma gruplarına bölünerek okuma grupları oluşturdu.) Eğitim çalışmaları, araştırmalar örgütlemek önemli, ama bunun sürekliliğini sağlamak esastır. Bu, aynı zamanda kadın sorununa ilişkin çalışma tarzımızın belkemiğini oluşturmalıdır. Çünkü kadın sorununun çözümü için mücadele yürütürken doğru belirlemeler yapabilmek için sorunun özünü yani sınıfsal temelini de doğru kavramamız gereklidir. Bu durum bizim; ayakları yere basmayan, bu sorunun yakınlığını hissedip de bu çalışmaya katılan bizlerin o heyecanımızı "boşa harcamamıza" neden olan politikalarla kendimizi ve çevremizdekileri yıpratmamıza da engeller. Kadın sorununun da çözümüne hizmet eden bir bütün mücadelemizi geliştirir ve söylemlerle hareket etmekten çok çözüm için eyleme, pratiğe kanalize olmamıza yarar sağlar. Bu gerçeklik ve bunun ışığında

atılacak tüm somut adımlar bizim kadın çalışmamızdaki temel politika olmalıdır.

YDK çalışması ve Feminizm

Halk arasında, kadının toplumsal rolüne karşı herhangi bir isyanın "feminizm" diye damgalanması ve böyle aşağılamaya çalışılması, hepimizin günlük hayatta rastladığı olaylardandır. Feminizmin ne olduğu konusunda yeterli kadar bilgiye sahip olmamıza rağmen biz örgütlü insanlar arasında bile bu olay çok sık biçimde yaşanmaktadır. Çoğumuz "kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz" sözünü bilir ve savunuruz ama kadının kendini devrim mücadelesinde nasıl ifade edebileceği üzerine kafa yormayız. Kadının sistemin halka yönelik tüm saldırılarının yanı sıra cinsiyeti yüzünden bir kat daha fazla sömürüye maruz kaldığını ve örgütlü mücadele içinde yer alma ihtiyacının daha fazla olduğunu bilmemize rağmen bunu pratiğe geçiremeyiz.

Tüm bunları pratikte sorgulamadığımızdan pratikte bir kadın çalışmasına karşı "feminizm alarmı" çalarak, "gardımızı alırsız"! Bu konu, elbette bu kadar "kaba" ve "açıktan" yaşanmamaktadır. İnceltilmiş yaklaşımlarla, yeni örgütlenmiş bir yoldaşımızdan em politik olanımıza kadar böylesi tavırlar içine girebilmekteyiz. Bu sistem içinde örgütlü yaşıyor olmamızın getirdiği bu "inceltilmiş" yaklaşımların çözümü için elbette öncelikle bu konuda tartışma platformları yaratılabilecek açıklığa sahip olmalıyız. Bu yaklaşım, ilk olarak kadın sorununa ilişkin "cahilliğimizden", ikincil olarak da çalışmayı yürüten yoldaşlarımızın "güvensizliğimizden" kaynaklanmaktadır.

Yeni Demokrat Kadın çalışmasını yürüten bizler de yaşama sınıfsal pencereden bakmakta ve kadın sorununun kaynağının, en az erkek yoldaşlarımız kadar(!) içinde bulunduğumuz sistemden kaynaklandığını görmekteyiz. Bu yüzden de Marksist eserleri temel alıyoruz ve çalışmamızı bu doğrultuda ileriye taşımaya çalışıyoruz. Böylesi bir çaba içinde mücadelemizi ileriye taşımaya çalışırken "inceltilmiş" bu tip yaklaşımlara sahip yoldaşlarımızın bize, bizim ideolojimizi kavrayışımıza "güven duymadığını" seziyoruz. "Feminizme dikkat!" uyarısı ile henüz olmayan bir durumun eleştirilmesi bu sevgimizi derinleştiriyor.

Feminizmi de elbette inceliyor ve ondan öğrenmeye çalışıyoruz. Sonuçta yıllardır kadın sorununa ilişkin güncel hiçbir çalışma yürütemediğimizden

çevremizdeki deneyimlerden faydalanmak bizi, "el yordamı" ilerlemekten bir nebze de olsa kurtaracaktır. Kaldı ki AKP'nin seçim süreçlerinde kadınlara ilişkin politikalarla nasıl da başanlır elde ettiğini bile incelememiz gerekirken; feministleri incelemememiz anlaşılır bir şey değildir. Feminizmin kadın sorununun temelini karşı cinsi koyan anlayışının karşısına sistem gerçekliğini yerleştirerek, bu anlayışa karşı mücadele edebilmemiz için de bunu yapmamız olmazsa olmazlarımızdandır!

Mücadelede ilk adım, ihtimallerden ziyade umutla atılmalıdır

Hepimizin mücadelemizi daha iyi bir noktaya taşımak gibi bir hedefimizin olduğu bir gerçektir. Yukarıda bahsettiğimiz "feminizme kayma" vs. gibi ihtimal üzerinden kurgulanan eleştirilerin böylesi bir yönü olduğunu da bilmemize rağmen başta kendimiz olmak üzere herkese şunu hatırlatmak istiyoruz: **Mücadelede yeni adımlar atmak ve geliştirmek için cüret göstermek gerekir.** Cüreti artıran ve adımları büyüten en büyük etken de UMUTtur. "Güvensizlikten" kaynaklanan ihtimaller üzerinden bir olguyu yargılamak doğru olmadığı kadar, o cüreti gösterenlere haksızlıktır da! Umudu büyütme, yoldaşlarımızı bu konuda cesaretlendirmek ve anlamaya çalışmak hem güvensizliği aşmamız bakımından faydalı olacak hem de kadın sorununu kavramada doğru bir yol izlemiş olacaktır.

"8 Mart'tan 8 Mart'a anlayışına bir son vermek adına" 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ilan edilmesinin 100. yılında yürüttüğümüz bu çalışma, daha heyecan ve umut verici! Katmerli sömürüye maruz kalanlar ve bu soruna alternatif olma iddiasını taşıyan bizler için söylemlerden daha önemli olan bu 8 Mart'ta alanlarda olabilmektir.

Biz Yeni Demokrat Kadınlara:

"Yaşamda ve mücadelede vardır, varız, var olacağız" şiarıyla 8 Mart'ta alanlardaki yerimizi alacağız!

(İstanbul Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi)

ANKARA'DA 8 MART'A HAZIRLIK

turmak lazım" diye düşünüyorken mahallelerin kadınları son derece güzel ve bize de öğreten şekilde kendilerini ifade ettiler. İlk konuşmayı YDK'dan bir arkadaşımız yaptı.

Kısaca toplanma sebebizimden ve 8 Mart'ın tarihçesinden bahsetti. 8 Mart'ın özünden koparılması çabalarına karşı 8 Mart'a emekçi kadınların sahip çıkmasının gerekliliğini vurguladı.

Ardından kadınlar sorunlarını anlatmaya başladılar. Özellikle bir ablamızın kocasın-

dan gördüğü şiddet anlatması hepimizi etkiledi. Kocasından dayak yerken bir çocuğunu düşürdüğünü söyledi. Ve aynı ablamız oğullarından birisinin de şimdi ona baskı uygulamaya çalıştığını anlattı. Üniversiteli bir kadın arkadaşımızsa ailesinden gördüğü baskıdan ve bu baskının üniversiteli olmasıyla yok olmadığından bahsetti. Genelde ev emekçisi olan kadınlar daha çok evde çalışıp, didinmekten ancak bu çalışmalarını, yaptıkları işlerin görünmemesinden şikayetçiydiler.

Bir arkadaşımız arkadaşının toplantımıza kocası istemediği için gelmediğini anlattı. Yapılan tartışmalar sonucu kadınların haklarını bilmesi ve gerekli yerlere başvurması gerektiği de konuşuldu. Ancak bunların çözüm olmadığı konusunda uzlaşıldı. Kadının boşanmaya korktuğu, dul damgasıyla gezmek yerine zulüm görmeyi kabul-

lendiği konuşuldu. Buradan bekaretin ülkemizdeki önemi ve bunun kadını aşağılayıcı oluşu üzerine konuşuldu. Tıp fakültesinden bir arkadaş da bekaret muayenesinin ne kadar aşağılayıcı bir şey olduğundan bahsetti.

Emekçi kadınlar genelde sorunlarının bilincindeydiler ancak ne yapılması gerektiği konusunda kafaları karıştı. Bu karışıklığı da Yeni Demokrat Kadınlar olarak biz gidermeye çalıştık. Kendimizden örnekler de vererek kadının daha özgür olabilmesi için örgütlenmenin, dayanışmanın, bir araya gelmenin önemine vurgu yaptık. Bu vurgularla birlikte toplantımızı sonlandırdık. Kadınların çok keyif aldıkları ve gitmek bile istemedikleri her hallerinden belliydi. Biraz da gülüp daha kişisel konularda sohbetler ederek ayrıldık. Ayrılırken birçok kadın tekrar bu tarz etkinlikleri düzenlememiz gerektiğini, çok güzel bir etkinlik yapıldığını söylediler. Bizler de Yeni Demokrat Kadınlar olarak küçük bir değerlendirme yaparak ayrıldık.

(Ankara Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi)

ANKARA

Devrimci 8 Mart Platformu olarak 7 Mart Pazar günü 12.00'de Sakarya Meydanı'nda toplanıp Abdi İpekçi Parkı'na yürüyeceğiz. 8 Mart Pazartesi ise 12.30'da Yenisehir Postanesi önünde buluşup bir basın açıklaması ve tutsak kadınlara kart atma eylemi gerçekleştireceğiz.

(Ankara Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi)

İSTANBUL

7 Mart'ta Kadıköy'de buluşalım! İçinde Partizan'ın da bulunduğu Devrimci 8 Mart Platformu, 26 Şubat günü İstanbul İHD Şubesi'nde gerçekleştirdiği bir basın toplantısı ile 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitinginin 7 Mart Pazar günü gerçekleştirileceğini açıkladı. Kadıköy'de Tepe Natilius önünden Kadıköy Meydanı'na bir yürüyüş ve ardından meydanda konuşmalar yapılacak ve konser verilecek.

Toplanma yeri: Tepe Natilius önü
Toplanma saati: 11.00
Miting yeri: Kadıköy İskele Meydanı
Miting saati: 13.30

(İstanbul Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi)

İZMİR

İzmir'de 8 Mart, kitlesel bir yürüyüş ve basın açıklaması, ardından mini konser ve tiyatro gösterimi ile kutlanacak.

Toplanma yeri: Gümrük Türk Telekom önü
Toplanma saati: 14.00
Açıklama yeri: Konak-Sümerbank önü

(İzmir Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi)

İşçi-köylü'den

Devrimci pratik ezilenlerin öfkesini birleştirir!

Ezenlerle ezilenler arasındaki savaşım nesnel bir olgudur. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, ezilenlerin zafiri proletarya partisi önderliğinde örgütlülüğü ve kararlı bir savaşımı zorunlu kılar. Yığınları bu nedenle siyasal iktidar bilinciyile örgütlemek kilit bir sorundur. Yürütülen propaganda ajitasyon faaliyetlerinin, geliştirilen devrimci militan eylemlerin bu kilit soruna ne kadar hizmet ettiğini sorgulamakla yüz yüzeyiz. Bu eksensel değerlendirmeleri içermeyen sonuçları hesaplanmayan eylem tarzı bizim tarzımız olmamalıdır. Bilakis kitlelerin uyanışına, kitlelerin süreci dikkatlice izlemesine veya katılmasına hizmet eden pratikler üzerinde yoğunlaşmak esas hedefimiz olmalıdır.

Devrim bir şiddet hareketidir, bir sınıfın diğer sınıf üzerinde egemenlik kurma savaşımıdır. Bu tarihsel eylem ancak militan bir çizgiyle devrimci bir pratikle gerçekleşir. Devrimci pratik eğitir, devrimci pratik geliştirir. Başta TEKEK direnişi olmak üzere son süreçte işçi sınıfı cephesindeki hareketliliğin yarattığı etkilere bakalım: Devletin saldırılarına, sarı sendika ağalarının oyalama taktiklerine, ileri sürülen taleplerin darlığına rağmen, zulmü ve haksızlıkları hedefleyen pratik, umutsuzlara umut, devrimcilik adına kitlelerin gücüne işçi sınıfının tarihsel önderlik rolüne dair tereddütler ve güvensizlikler yaşayan herkese cesaret fişegi oldu. Bunu sağlayan **pratiğin** kendisidir. Buradan çıkarılması gereken en büyük ders, her kim ki emekten, özgürlükten, bağımsızlıktan yana ise, bedel ödemeyi göze almak zorundadır. Bedel ödemede kaygısı olanlar, küçük kırıntılarla sarhoş olanlar, sınıf savaşımına dair birçok şey söyleyebilirler ama asla bu savaşta **zaferin adı** olamazlar.

Bu savaşta zaferin teminatı, sınıf bilinçli proletaryanın bayrağı altındaki yürüyüşte kararlıca ilerlemektir. **Militanlık, devrimci pratiği, devrimci eylemliliği şart koşar.** Her şeyden önce düşmanla arasında her bakımdan kalın bir çizgi çizer. Bu yaşamın her alanında böyledir. Böylesi bir şekillenmiş sınıf kimimizi canlı, mücadele azmimizi diri tutar.

Bu sürecin ayırt edici yanı, savaşma ve kazanma bilincinin hakim olması gerçeğidir. Kadro ve militanların görevlerinin merkezinde tarihsel sorumluluk ve görevler konusunda bir netlik bedel ödeme ve ödetmede sağlam bir duruş söz konusudur.

Tüm bunlar bize gösteriyor ki, ideolojik duruşta, siyasal iktidar bilincinde bir netlik olursa, eksiklikleri gidermek, kaybedilenleri yeniden kazanmak pekâlâ mümkündür. İşte bugün de temel sorun, kaybedilenleri yeniden kazanma ve onların üzerinde kararlı bir şekilde yürüme çizgisini yakalamaktan geçer. Ve bu sorunları çözmek için devrimci eylemli bir pratiğin olmazsa olmaz olduğu düşünülmelidir.

Basitten karmaşığa doğru, eylemli bir yürüyüş tarzı. Şu bir gerçek ki; ezilenler cephesinde günlük sosyal yaşamda yaşanan zorluklardan dolayı "böyle nereye kadar gidecek?" sorusunu soranların sayısı gün geçtikçe artıyor. İşte iradi müdahale, militan pratik tamda burada işaret fişegini rolünü oynar. Çıkış arayanlara yön gösterir. TEKEK işçilerinin toplumun farklı kesimleri tarafından azımsanmayacak boyutta sahiplenilmesinin başka bir anlamı olabilir mi? İşte tecrübe, işte eğitici ders, işte yürünmesi gereken yol.

Bu derslere bugün devrimci militanların da büyük bir ihtiyacı vardır. Eğer devrimci militanlık her türlü gerilğe meydan okumaksa, üretken, fedakâr, özverioli olmaksızın, vakit geçirmeden bu noktada adımlar atmak gerekmektedir. Her militan şu gerçeği görmelidir; Pratik görevler karşısında tutumumuzu değerlendirmede ne kadar objektif olursak bütünü sorunlarını anlamada da o kadar gerçekçi oluruz. Bu doğru devrimci yaklaşım yaşanan sorunların nedenini anlamamıza ve çözüm yöntemleri geliştirmemize hizmet etmiş olur. Yani yalnız kendimize değil bütüne hizmet etmiş oluruz. Devrimcilik üretkenlik, umuttur, iddia sahibi olma eylemidir. Devrimcilik planlı disiplinli bir çalışmadır. Ezilenlerin cephesinde görece hareketliliğin yaşandığı -ki bu hareketlilik önümüzdeki süreçte de devam edecektir- bunu öngörmek ve bu pratik sürece iradi müdahalede bulunmak aynı zamanda üzerimizde taşıdığımız burjuva zaafarla karşıda müdahale anlamına gelir. Çünkü zaafalı duruşlarla ileri hamleler yapılmaz. İleri ve etkili hamleler zaafardan arındığı oranda yapılır. Bu anlamıyla bu süreç bize çok yönlü ve kapsamlı fırsatlar sunmaktadır. Bugün dahi bu konuda ortaya konulan mütevazı çabaların faaliyetçiler üzerinde yarattığı olumlu etkileri görmeye mümkündür. Tüm bunlar kavurucu bir sıcaklıktaki esintilere benzer. Oysa sorunların çözümünü kitlesel bir mücadele hattının yaratılması büyük fırsatları istiyor. Tabii ki küçük esintiler de sınıf savaşımı için anlamlıdır. Ama biz ufkumuzu büyük fırsatalara kilitlemeliyiz. Ve bugünkü tüm hamlelerimiz bu sürecin ön hazırlığını içermelidir.

Önümüzdeki süreç bir dizi takvimsel etkinlikleri de içeren bir dönemdir. Bu özgün süreçleri güncel sorunlarla birleştirecek bir tarzda ele almak gerekir. Kitle çalışmasında, propaganda ajitasyon faaliyetlerinde, yürüyüşlerde taşınan pankartlara ve atılan sloganlara bu rengi mutlaka vermeliyiz. Çünkü güncel politikalarla bütünleşmiş devrimci bir pratik daha geniş kesimlerin ilgisini çeker. Bu pratik etkinliklere en geniş kesimlerle ortak bir mücadele hattını örnek ve özellikle işçi ve emekçilerin günlük sorunlarında ortak bir davranış birliği yaratmak oldukça önemlidir. Diğer önemli bir nokta ise; tüm bu süreçleri bir kitle çalışması perspektifiyle ele alma gerçeğidir.

TEKEL direnişini sahiplenerek bu ateşi her tarafa yaymalıyız!

Ataşehir Belediyesi bünyesinde çalışan ve Genel-İş'te örgütlü olan işçiler TİS'den sonuç alamayınca 24 Şubat günü Belediye önüne grev kararı astılar. Belediye tarafından talepleri kabul edilmediği takdirde 60 günün sonunda greve çıkacak olan işçilerden süreci öğrenmek ve son süreç hakkında bilgi alabilmek için Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven'le bir röportaj gerçekleştirdik.

- Ataşehir Belediyesi'nde yaşanan süreci bize anlatır mısınız?

- Şahan İlseven: Ataşehir Belediyesi'nin kurulmasının ardından şubemizde örgütlü bulunan Kadıköy, Üsküdar ve Ümraniye Belediyelerinde çalışan toplamda 185 işçi arkadaş bu belediyeye geçiş yaptı. Böylelikle biz Ataşehir Belediyesi'nde çoğunluğu oluşturduk ve yetki alarak TİS imzaladık. İşverenler sözleşme yapmak istemediler. Biz de bölge çalışmaya başladık. Sözleşme yaparken idari mahkemelerde sorun çıkardılar, verdiğimiz taslağı kabul etmediler. "Yeni kurulmuş bir belediye" diyerek yemiyelerimizi düşüreceklerni, ikramiyelerimizi kaldıracaklarını ve bazı arkadaşlarımızı emekliye ayıracaklarını söylediler. Bunlara rağmen sözleşme devam etti. Bu arada temsilci arkadaşlarımızın da olduğu 40 işçiyi emekliye ayırdılar.

Sonrasında iki temsilci arkadaşımızı işten çıkardılar. Yetkimizi düşürebilmek için belediyede örgütlü bulunan diğer sen-

dikayı bize karşı kullanmaya çalışarak arkadaşlarımızı tehdit ettiler ve bu sendikaya geçirdiler. Biz işçi arkadaşlarımızla tartıştık ve ikna ettik, arkadaşlarımız geri dönmüş oldu. Şu an belediyede çalışıp örgütlü olan 4 işçi dışında tüm işçiler Genel-İş üyesi. Ancak belediye arkadaşlarımıza sürekli baskı yapıyordu, onlarla görüşmemizden, toplantılar yapmamızdan rahatsız oluyor, basın açıklaması yapmamız bile baskının artmasına neden oluyor. Tüm bunların sonucunda TİS'te arabulucu süre tamamlandı ve işveren adım atmayınca biz de grev kararı aldık. Eğer taleplerimiz kabul edilmezse 60 günün sonunda greve gideceğiz.

- Yaşanan küresel krizin ve bu süreçle birlikte artan örgütsüzleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarının sendikanıza ve örgütlü olduğunuz yerlere yansması nasıl oldu?

- Hükümet kriz yok dese de, krizin etkileri devam ediyor. Bazı yerlerde ise işverenler krizi bahane ederek işçileri işten çıkardılar. Ataşehir Belediyesi'nde de bu gibi şeyler yaşandı. Belediye bize, "dışarıda yığınlarca adam var, sizlerin maaşları yüksek, biz 500 liraya hizmet alımı yaparız" dedi. Hizmet alımı demek kölece çalışmak demektir. Ülkede bir kriz var, evet. Bundan en çok emekçiler etkilendi, işsiz kaldılar, aç kaldılar.

Bununla birlikte taşeronlaştırma da artırıldı ve taşeronda

çalışan işçilerin çalışma koşulları çok ağır. Taşeron ve özelleştirme Türkiye'nin en büyük sorunlarından biri. Uzun bir süredir bunu her alana yaymaya çalışıyorlar. IMF ve DB bu konuda çok ciddi bir çalışma içinde. Sendikali işyerlerinde işçiler işten çıkarılıyor, sendikal çalışma yapan arkadaşlarımız hemen işten uzaklaştırılıyor.

Sendikalar üzerlerine düşeni tam anlamıyla yapamıyor, buna bir de örgütlenmenin önündeki engeller eklenince ortaya böyle bir tablo çıkıyor. Sendikalar olarak çalışmalarımızı yoğunlaştıracağız, örgütsüzleştirme saldırılarına karşı hep birlikte örgütlü bir duruş sergileyerek yanıt vermeli ve örgütsüz işçileri örgütlemek için olanaklarımızı zorlamalıyız.

- TEKEL'in işçi sınıfı hareketi üzerindeki etkileri ve sendikalara yansması nasıl olmuştur?

ki işçileri fabrikayı Çorlu'ya taşımakla tehdit ettiğini öğreniyoruz. Daha önceleri de her başı sıkıştığında bu yola başvurduğunu ancak bunun onları korkutmadığını söylüyor.

Sendikanın tavrı üzerine konuşmaya başlıyoruz. İşçiler bu konuda sendikanın eksik davrandığını belirtiyorlar ve "iki-iki" dedikleri bir olaydan bahsediyorlar. Patron sendikayla görüşüp bir kişiyi işe alabileceklerini, üçünü ise almayacaklarını söylüyor, sendika ise iki kişinin alınması noktasında görüş bildiriyor. Sonrasında içerideki işçilerle bir oylama yapılmaya karar veriliyor ve içeriden çıkan kararlar bu formül reddediliyor. İçerden çıkan kararın bu yönlü olmasından memnun kalan işçiler "bizim amacımız hep beraber işimize geri dönmek" diyorlar.

Söyleşimizin devamında işçilerden Ayet Dinler'le sohbet ediyoruz. Ayet 2007 Mayıs ayında Aka-Deri'de işe başlamış. İlk direnişi değil, daha önce de işten çıkarılmış ve sonrasında direnişe giderek tekrar işine dönmüş. Patronun krizi bahane edip, "küçülmeye gidiyorum" diye-

rek kendilerini işten çıkardığını, ancak gerçeğin bu olmadığını söylüyor. "Bizim fabrikamız krizden etkilenmedi" diyerek şöyle devam ediyor; "Normalde sezon olduğu zaman dört parti mal basıyoruz, ancak şimdi bile sezon olmadığı halde dört parti mal çıkıyor. Hatta biz işten çıkarıldıktan sonra içerideki işçilere 'mesaiye kalın' demişler. Madem iş yok, neden insanlardan mesaiye kalmaları isteniyor?"

Egemenlerin, son süreçte artan işçi ve emekçileri örgütsüzleştirmeye yönelik saldırılarından açıyoruz lafı. "İstanbul'a ilk geldiğim yıllarda örgüt lafından korkardım, aklıma hep kötü şeyler gelirdi. Sendikaları bana çok kötü anlatmışlardı" diyor. Ancak sonradan görmüş ki insanların kesinlikle örgütlenmesi gerekiyor. "Çünkü tek başımıza hiçbir şeyiz, ancak örgütlenince bir güç olabiliriz. Örgütlenmek, sendikal olmak bütün insanların hakkı olması gereken bir şey, tüm işçiler sendikal olmalı bence" diye de ekliyor. (Kartal)

Örülen duvarları sınıf mücadelesi ile yıkacağız

TEKEL işçilerinin yaktığı kıvılcım, her alanda büyüyor. Bu direniş İstanbul-Acıbadem'deki Hukukçular ve İdareciler Sitesi'nde çalışan DISK Genel-İş Sendikası üyesi olan kapıcılar da katıldı. Site önüne asılan grev kararı konut işçileri için bir ilk niteliği taşıyor. DISK'e bağlı Genel İş'e üye konut işçileri ve sendika, işveren site yönetimi ile yeni dönem TİS görüşmeleri için yaptığı görüşmelerin olumsuzlukla sonuçlanması üzerine grev ilanını asmak için site önünde bir araya geldi. Site yönetiminin, krizi bahane ederek apartman işçilerinin ücretlerini keyfi uygulamalarla düşürüp, işçileri mağdur etmesi ve 1 Ocak 2010 tarihinde yürürlüğe girmesi gereken işçiler tarafından hazırlanan toplu iş sözleşmesi taslağını reddetmesi karşısında 26 Şubat günü apartman işçileri tarafından bir basın açıklaması yapılarak grev kararları ilan edildi.

Basın açıklamasını Genel-İş İstanbul Konut İşçileri Şube Başkanı Nebile İrmak Çetin okudu. Basın metni okunduktan sonra sözü alan Toplu Sözleşme Daire Başkanı İsmail Özhamarat; "Bizim derdimiz insanca yaşamak için gerekli hakları almak. Eğer zorlarsanız biz de üretim gücümüzü kullanırız. İşçilerin bütün çektiikleri örgütsüz oluşlarındandır. Ama artık yağma yok. Örgütlü olursak özgürlük de gelir, demokrasi de gelir. Artık söz bitti eylem zamanı" dedi. Basın açıklamasından sonra Hukukçular ve İdareciler Sitesi Yönetim Başkanı'nın kapısına grev ilanı asılarak 60 günlük bekleme sürecine girildi. (Kartal)

Aka-Deri'de direniş sürüyor!

Kıvılcımlar yangına, direnişler zafere evrilecek

Egemenlerin krizin faturasını ödetmeye yönelik saldırılarına karşı birçok iş yerinden direniş sesleri duyulmaya devam ediyor. Bu direnişlerin yankısını bulduğu yerlerden birisi de Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde bulunan Aka-Deri. Aka-Deri'deki direniş 30'lu günlerinde devam ediyor.

Şu an Aka-Deri'de direnişte olan 4 işçi var.

İşçi-köylü olarak ziyarete gittiğimizde iki işçi fabrika önünde direnişlerine devam ediyordu. Diğer işçileri sordüğümüzde birinin rahatsız, diğerinin de cenazesini olduğunu öğreniyoruz. Orada bulunan işçilerden Mehmet Siddık Bicerikli 18 Mart 2008'den bu yana Aka-Deri'de çalıştığını 25 Ocak tarihinde de işten çıkarıldığını söylüyor. Patronun "az işçiyi çok iş yapacağım" parolasıyla kendilerini işten çıkardığını ve bunu yaparken de ilk başta sendikalı olan işçileri hedef aldığını söylüyor. Son süreçte gruplar halinde işten çıkarılanların hepsinin (12 kişi) sendikalı olduğuna değinen Bicerikli, bunun fabrikadaki örgütlülüğe yönelik bir saldırı olduğunu belirtiyor. Patronun 4 işçiyi daha işten çıkaracağını, ancak şu an kendileri direnişte olduğu için buna cesaret edemediğini belirterek "biz bu arkadaşlar için de, burada durmaya devam edeceğiz" diyor.

Sohbetimizin devamında, patronun içeride-

Haklarımız için bilinçlenip, örgütlenmek gerekir!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in İstanbul ve Ankara'da örgütlediği panellerin bir benzeri de Bursa'da 21 Şubat günü Baro Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi. "Emeğimize, ekmeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım! Haklarımızı öğrenelim!" şiarıyla örgütlenen panele Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Engin Çelik panelist olarak katıldı.

TEKEL işçileri ve DDSB'nin anlattığı bir sinevizyonun ardından panelin amacını açıklayan bir konuşma yapıldı ve ardından Bursa'da iş cinayeti sonucu yananak yaşamını yitiren 5 kadın işçinin ve emeğine, geleceğine sahip çıkma mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu ile panel başlatıldı. İlk sözü alan Hasan Gülüm, milyonlarca insanın işsiz, güvensiz ortamlarda çalışmak zorunda kaldığına, üretimin taşeronlaştırıldığına ve bu açıdan da-

semt çalışmalarının daha önem kazandığına vurgu yaptı. Engin Çelik de DDSB anlayışına vurgu yaparak Kazlıçeşme'den Tuzla Deri'ye kadar gelen mücadele sürecini özdetledi ve örgütlenmenin önemine vurgu yaptı. DESA direnişi ve Emine Aslan'ın, örgütlülüğün verdiği güçle mücadele ederek haklarını geri aldıklarına değinen Çelik, hakların ancak böyle alınabileceğini söyledi.

Her iki panelist de TEKEL direnişinin deneyimlerini aktardılar. Soru-cevap bölümünde esnek çalışma ile ilgili sorulara verilen cevaplarla panel sonlandırıldı. (Bursa)

Emekçinin gündemi

TEKEL direnişinin etrafında kenetlenelim

TEKEL direnişi hükümetin saldırı tehdidi ve konfederasyonların ince oyunları arasında devam ediyor. Bilindiği gibi hükümet Şubat sonunda işçilere saldırılacağına sinyalini vermiş ve 4/C'ye geçiş için de son tarih olarak 2 Mart 2010'u belirtmişti. Bu arada direniş zamana yayılarak işçilerin kararlılığı tüketilmek istenmiş, pasif eylem kararlarıyla işçilerin umudu kırılmaya çalışılmıştı.

Türk-İş yöneticilerinin hükümetle görüşmeleri sonrasında TEKEL direnişinde değişen hava herkesin dikkatini çekmiş ve hükümetle Türk-İş yöneticileri arasında bir anlaşma yapıldığı kuşkusunu artmıştı. İlerleyen süreç bunu kanıtlanmasında çeşitli pratik gelişmelere tanık oldu. Konfederasyonlar tarafından 20 Şubat'ta sendika yönetici ve temsilcileri ile Ankara'ya gelmesi ve çadırlarda sabahlanması kararı alınmıştı. Ancak katılımın çok olmasının istenmediği de anlaşılıyordu. Katılım için özel bir çaba harcanmadığı gibi üç şubeye bir otobüs düşecek şekilde araçlara kısıtlama geti-

riilmişti. Yine de sendikalar dışında devrimcilerin ve emekten yana birçok kurumun aktif çabasıyla 20 Şubat'taki eylem kitlesel ve coşkulu geçmişti. TEKEL çadırları tekrar coşkuyla dolmuş ve işçilerin umutları tazelenmişti.

Diğer yandan konfederasyonların bir şeyler yapmaya niyetli olmadıkları anlaşılıyordu. Temel bahaneleri ise grev kararlarının hayata geçmemesi ve hükümet nezdinde beklenen etkinin yaratılamamasıydı. Oysa grev kararlarını uygulamaya koymayan da kendileri idi. Sonuçta işçilere dayatılan, hiçbir şey yapmayıp evlerine dönmeleri ve 4/C'yi imzalamalarıydı. 22 Şubat'ta, direnişin 70. gününde konfederasyon başkanları tekrar toplanmış ve yeni kararlar almıştı. Kararların içeriği benimsenen teslimiyetçi tutumu da ortaya koyuyordu. Buna göre tüm işyerlerinde "TEKEL işçisinin mücadelesi, mücadelemizdir", "4-C kaldırılmalı" yazılı mesajların olduğu kokart ve pankart uygulamasına devam edilmesi; 25 Şu-

bat'ta tüm il ve ilçe merkezlerinde meşaleli yürüyüşler ve kitlesel basın açıklamaları yapılması; 27 Şubat'ta saat 12.00'da tüm il merkezlerinde iki saatlik oturma eylemi ve kitlesel basın açıklamaları yapılması kararı alındı. Konfederasyonların açıklamasında öncelikli talepler de ileri sürülüyor, bunların karşılanmaması ve etkiliklerin hükümet nezdinde bir sonuç vermemesi halinde, 26 Mayıs'ta dört konfederasyon ve bağlı sendikaların üretimden gelen güçlerini kullanacakları ve genel eylem gerçekleştirecekleri belirtiliyordu. Bunun anlamı konfederasyonların TEKEL direnişinin başarısı için bir şey yapmaya niyetli olmadıklarıydı. Nitekim yapılan eylemlere sendikalar doğru düzgün bir katılım göstermemişti ve eylemlerden olumlu bir sonuç çıkmamıştı.

TÜRK-İŞ'in ve diğer konfederasyonların direnişin sonlanmasını dört gözle bekledikleri aşıkardı. Daha 20 Şubat'ta iki gün sonra Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel'in çadırları dolaşacağı, salon toplantıları yapacağı ve işçileri 4/C'yi imzalamaları için ikna etmeye çalışacağı konuşuluyordu. Ancak tüm di-

reniş süresince olduğu gibi işçiler yapılan hesapları bir kez daha bozdular. M. Türkel hedeflediği toplantıları yapamadığı gibi TÜRK-İŞ Genel Sekreterliği görevinden de istifa etmişti. M. Türkel önce işçilerin Kumlu ve Türk-İş'e yönelik sloganlarını bahane etmiş ancak beklediği etkiyi göremeyince istifasında pek de ısrarlı olmadığını anlattı. TÜRK-İŞ ve Türkel'in hesabına göre işçiler başkanlarından özür dileyecek ve onun sözünden çıkmayacaklardı. Böyle bir tutum işçiler arasında örgütlenmeye çalışılsa da özellikle öncü işçilerin müdahalesiyle Türkel'e karşı net bir tavır alınmış ve istifa kararının sorumluluktan kaçma anlamına geldiği yüksek sesle dillendirilmişti. İşçiler arasında Türk-İş'e rağmen direniş sürdürme kararlılığının gelişmesi ve işçilerin devrimci-demokratik kurumlara yakınlaşması sendika bürokratları için tehlikeli bir durumdu. Diğer yandan işçilerin kararlılığı karşısında şimdilik yapabilecekleri pek bir şey de yoktu.

Türk-İş, Şubat sonunda direniş sürdüren işçilerin sayısını iyi ihtimalle 200, gerçekte ise 50 olarak dillendiriyordu. Fakat evdeki hesap çarşıya

uyumamış, işçiler Ankara'yı terk etmemişlerdi. Devletin kimi yerlerde TEKEL'e destek eylemlerine saldırıgan bir tutum benimsemeye başlaması polis saldırısının alt zeminleri olarak dikkat çekiyordu. Mustafa Türkel, çadırlara saldırı olursa karşı çıkmayacaklarını, hatta 2 Mart olarak belirtilen 4/C'yi son kabul tarihi uzatılırsa çadırları kendilerinin sökeceklerini belirtiyordu. Tüm tutum ve açıklamalar, bundan sonra TEKEL işçisinin sadece kendi gücüne güvenerek hareket etme zorunluluğunu ortaya koyuyordu. Aslında direniş bu günlere getiren ve konfederasyonları hükümet nezdinde muhatap haline getiren de işçilerden başkası değildi. Ne var ki TEKEL işçisinin geniş kitlesi, sendikalara rağmen direnmeyi ve kendi gücüne güvenerek hareket etmeyi ancak mücadele içinde öğreniyordu.

Gelinen aşamada TEKEL işçilerinin kendi kararlılıkları ve devrimci-demokrat dostları dışında güvenecekleri bir dalları kalmadı. Tüm oyunlara ve karamsarlığa karşın TEKEL işçisinin Ankara'yı terk etmeden beklemesi onun yaşadığı bilinçlenmeyi ve onur mücadelesini göster-

riyor. Bugün daha yüksek bir sesle TEKEL işçisinin tüm işçi sınıfı ve emekçiler için direndiği, kayıp ya da kazanımlarının tüm halka malolacağı dillendirilmelidir. TEKEL işçisiyle direnişlerinin her anında olduğu gibi kenetlenmeli ve sonuna kadar onlarla yanıp tutuşmalıyız.

TEKEL işçisine yönelik bir saldırı tüm emekçilere yapılmış bir saldırdır ve bu saldırıya her alandan cevap verilmelidir. TEKEL'e saldırı gerçekleştirilirse devrimci-demokrat sendika ve şubelerin sokağa dökülmeye ve tepki göstermeye dönük önceden alınmış kararları mevcuttur. Bu kararların kağıt üzerinde kalmaması için büyük çaba harcanmalıdır. Gösterilecek tepkinin biçimleri geliştirilmeli; yol kesmeler, işyeri işgalleri, yürüyüşler hızlı ve etkili bir biçimde hayata geçirilmelidir. Emekçi mahalleleri TEKEL için birer eylem alanına çevrilmeli, en geniş kesimlerle militanca bir tepki örgütlenmelidir. TEKEL direnişinde geleceğin işçi sınıfı mücadelesinin nabzı atmaktadır. Bu direnişin kararlı bir çarpışmayla olabilecek en ileri düzeyde sonuçlanması için tüm güçlerimizle TEKEL'in etrafında kenetlenmeliyiz.

İş cinayetlerinde "durmak yok, yola devam!"

Alınmayan güvenlik önlemleri ve hiçe sayılan canlarla çalışmanın adı **ölüme yolculuk** olmaya devam ediyor. Emeginin karşılığını almadan yaşamaya ve bir avuç kan emicinin cebini doldurmaya "mahkûm" bırakılan işçilerin ölüm yolculuğunu duymamak artık imkânsız bir hale geldi. Bursa'da Mustafa Kemal Paşa'da bulunan maden ocağında yaşanan grizu patlaması maden ocaklarını tekrar gündeme getirirken bir yandan da Davutpaşa'yı, Tuzla Tersanelerini, kot taşıma atölyelerini hatırlattı herkese.

Son olarak şimdi de **Balikesir** oldu, ölüme giden yolculuğun adresi. 23 Şubat günü Dursunbey'de bulunan **Şentaş Maden Ocağı**'nda ya-

şanan grizu patlaması sonucu 14 işçi yaşamını yitirdi. Patlamanın ardından çıkan yangından kaynaklı arkadaşlarını kurtarmak isteyen işçiler bunu yapamamanın acısı ile kavranırken, hükümet yetkilileri ise paylarını örtmenin telaşı içinde ölenlerin ve yaralıların işçilerinin ailelerine ne kadar "kan parası" ödeyeceklerinin hesabını yapmaya başladılar. Patlamanın ardından hastaneye kaldırılan yaralı işçiler, hastanenin yanık merkezi bulunmaması ve uzman doktorun olmaması nedeniyle uzun bir süre muayene edilemedi. Ayrıca hastanenin morgu da yeterli olmayınca yaşamını yitiren işçilerin cenazeleri bölgedeki soğuk hava deposunda saatlerce bekletildi.

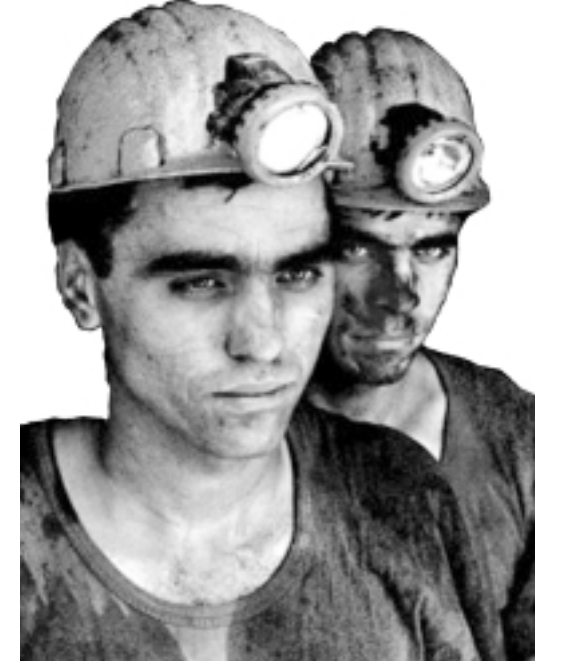
Bu arada burjuva basın da "kaza"da yaşamını yitirenlerin "acı hikayeleri"ni bulup çıkarmakla meşgulüdü. Patlamanın ardından "biz madencilerin kaderi bu" açıklaması yapan maden sahibi **Nihat Kosova**, diğer tüm katil patronlar gibi önce göstermelik olarak tutuklandı, sonra sağlık sorunları bahane edilerek serbest bırakıldı.

Yaşanan bu ve benzer iş cinayetlerini bir kaza olarak nitelendirmek büyük bir hata olur. Yapılan araştırmalar da bu gerçekliği göz önüne sermektedir. Türk-İş'e bağlı Maden-İş Sendikası'nın yaptığı araştırmalar neticesinde Türkiye'de 1983-2009 yılları arasında 13 büyük maden "kaza" gerçekleştiği ortaya çıkıyor. Büyük maden "kazalarının" 10'u grizudan kaynaklanırken 2'si göçük, 1'i de yanma nedeniyle meydana gelmiş. Bu "kazalarda" toplam 520 işçi hayatını kaybetmiş.

Kaza değil cinayet

"Kömür yanıyor. Pazartesi günü saat 08.00'e kadar çalıştır. İşçiler zehirlendi. Ama bize inanmadılar. Orada bizi çalıştırmaya devam ettiler. İçerde kimi kusuyor, kimi bayılıyor. Hâlâ bizden iş bekliyorlardı. 2.5 saat bu şekilde çalıştık. Aşırı derecede duman ve koku vardı. Oradan çıktık ama bizi başka yere verdiler. Dumanın etkisiyle bayılmak üzereydik. Kömür aşırı değil ama kendi kendine yanıyor. Özgür bey diye bir mühendis vardı. Bunu kendisine söyledik. Bizi göndermediler."

Yukarıdaki anlatım maden kazasından yaralı kurtulan ancak kazada abisini kaybeden **Talat Tanrıkulu**'na ait. Bu kısa anlatım dahi olaydan bir kaza değil cinayet olarak bahsetmenin daha doğru olacağını gösteriyor. Ayrıca Maden Mühendisleri Odası tarafından 2009 Aralık tarihli **Madenlerde Arama Kurtarma Risk Haritası Raporuna** göre Türkiye'de maden işçileri açısından toplam dokuz riskli bölge var ve Balikesir bu bölgelerden biri. Burada 600 madenci çalışıyor. Bölgenin ne kadar riskli olduğu 4 yıl önce yine aynı madende meydana gelen kazayla da ortaya çıkmıştı. 1 Haziran 2006 tarihinde yine aynı madende grizu patlaması meydana gelmiş, 17 işçi ölmüştü.

naklar Bakanı Hilmi Güler "**Bunlar maalesef madencilikte olagelen kazalar. Maalesef madenciliğin tabiat gereği olan şeyler**" sözleri ile iş kollarında yaşanan kazaları meşru kılmaya çalışmıştı. Şentaş Madencilik'in sahibi Erhan Ortaköylü ise "**biz madenciler bu olayları yaşamak zorundayız**" sözleri ile aynı anlayışın temsilciliğini yapmaktadır bugün.

Nasıl olsa onlar için "kâr gelecek yerden can esirgenmez". (H. Merkezi)

Bursa'da protesto

Egemenlerin "örnek bir işletme" diye kamuoyuna yansıtıkları Dursunbey ilçesine bağlı Odaköy'de Şentaş Madencilige ait kömür ocağında 1 Haziran 2005'te 1 işçi, 2006 1 Haziran'ında 17 işçi, 23 Şubat 2010'da 14, toplam 32 işçi patronun kâr hırsı nedeniyle iş güvenliği ve iş sağlığına yönelik herhangi bir önlem alınmaması yüzünden yaşamını yitirdi.

26 Şubat günü **TEKEL İşçileri Dayanışma Platformu** bileşenleri Osmangazi metro istasyonunda toplanarak "**Dün Bursa, bugün Balikesir, patron öldürüyor, devlet koruyor, iş cinayetlerine son**" pankartı açarak Kent Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdü.

Platform adına yapılan açıklamada, katliamın sorumlularından hesap sorulması gerektiği; güvencesiz, sigortasız, sendikası ve kuralızsız çalıştırmalar nedeniyle iş cinayetlerinin devam ettiği belirtildi.

Esenyurt'ta 10 işçi işten çıkarıldı; Direniş sürüyor!

Esenyurt Belediyesi'nde çalışan işçilerin sendikal haklarına sahip çıkarak başlattıkları direniş 200'lü günlere ulaşırken Belediye'nin saldırılarına da sürüyor.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'de örgütlü olan işçiler, AKP'li Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu'nun "**ya sendikadan istifa edersiniz ya da işinizden olursunuz**" tehdidi-ne karşı insanca ve örgütlü bir yaşamdan yana tavır alarak sendikalarına sahip çıktılar. Buna tahammül edemeyen Necmi Kadioğlu, 16 işçiyi işten çıkardı. Böylece işçiler de Esenyurt'ta 200 takvim yaprağını devirecek bir direnişe başladılar.

Esenyurt halkıyla birlikte saldırılara, gözaltılara, tehditlere karşı coşkulu bir şekilde devam eden direnişte, işçiler Boğaz Köprüsü'nü de keserek taleplerinde kararlı olduklarını haykırmışlardı. Direnişin kararlı bir şekilde devam etmesi ve Esenyurt halkı ile giderek daha fazla kaynaşması üzerine AKP'li Kadioğlu geri adım atarak işten çıkardığı ilk 7 işçiyi işe geri aldı. Dışarıda direniş sürdüren sendika, bu süre içinde içerdeki işçileri de örgütlemek için yoğun bir çaba sarf etti. Üye sayısını 30'lardan 80'lere çıkarmayı başardı. İşyerinde örgütlü bulunan ve Toplu Sözleşmesi yeni sona eren Genel-İş Sendikasına üye işçilerin geri tutumuna tepki olarak Belediye-İş Sendikasına geçmeye başladı. Direnişin başladığı ilk günden bu yana işçilerin yanına bir kez bile uğramayan Genel-İş Sendikası yönetimi, sözleşmenin bitmesi ile yetkisini de kaybetti. Dışarıda direnişin devam etmesi onunla paralel içerde örgütlenme çalışmasının devam etmesinin bir sonucu olarak işçiler Belediye-İş Sendikasına üye oldu. Şu ana kadar 40 Genel-İş üyesi işçi Belediye-İş 2 No'lu Şubeye geçti. İşçilerin bu yöneliminden rahatsız olan Kadioğlu 7 işçiyi işe alırken 10 işçiyi işe işten çıkardı. Daha sonra bir işçiyi "yanlışlık oldu" diyerek işe geri aldı. Edindiğimiz bilgilere göre işçiler önümüzdeki günlerde sendika ile bir toplantı gerçekleştirecek direniş çadırındaki yerlerini alacak.

Esenyurt'ta direniş işten atılmalara ve baskılara rağmen devam ediyor. Öte yandan belediye iş kolunda İstanbul'un birçok bölgesinde TİS görüşmeleri de başladı. TEKEL direnişinin işçiler üzerinde önemli bir moral ve motivasyon yarattığı bu atmosferin görüşmelere yansıtacağı belirtiliyor. (İstanbul)

Özellikle Karadeniz Bölgesinde uygulanması düşünülen HES projeleri ile bölgede ciddi bir doğa katliamı olacağı keskin yetkililer çeşitli etkinliklerle projeleri faydalı göstermeye çalışmakta, bunun ikna edici olamadığı durumlarda ise dışlerini göstermekten çekinmemektedir. Oysa bu projelerin uygulanması halinde açılacak yollar için patlatılacak dinamitler, kesilecek ağaçlar nedeni ile bitki ve hayvan çeşitleri kaybolacak, ağaçlar kesilecek ve suların tünellere alınması ile nem yok olacak, bitki örtüsü değişecek, küresel ısınmanın da etkisi ile de kuraklık ve ani aşırı yağışlar sonucu çok daha büyük heyelanlar olacaktır.

Karadeniz Bölgesindeki dereler üzerine yaptırılacak 100 Hidroelektrik Santral (HES) için DSİ'nin Erzurum Tor-tum'da düzenlediği toplantıya katılan **Vali Sebhattin Öztürk**, önce TEMA temsilcisinin elinden mikrofonu aldı, ardından da köylülere tehdit etti.

Vali'den köylülere tehdit!

Belediye başkanları, muhtarlar ve halkın katıldığı toplantıda DSİ Bölge Müdürü Mustafa Bahadır, Erzurum'daki dere ve çayların üzerine 100 HES yaptırılacağını ve bunların yörede yaşayanlara olumlu etkileri olacağını iddia etti. Halk ise akarsular üzerine konulacak HES'ler yüzünden kırmızı benekli doğal alabalıklarla birlikte tüm canlıların yok olacağını belirtti. Ardından söz alan TEMA İl Temsilcisi **İşil Bedirhanoglu**, şunları söyledi: "Yaptıklarınız yapacaklarınızın teminatıysa çok tehlikeli bir durum. Su kaynakları vatandaşın haberi olmadan satıldı. Bu su öncelikle burada yaşayanlara ait. Sonra bizlere ve kentlerdekine ait. Elbette enerji üretilmeli. Ancak, 1980 yılındaki su verileriyle harita üzerinde yapılmış Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) raporlarıyla çev-

reye zarar veriyorsunuz. İnsanların göç etmesine neden oluyorsunuz. ÇED raporlarının masa başında yapıldığını iddia ediyoruz. Vatandaşa 'yarın sizi mağdur etmeyeceğiz' diyorlar. Ama sözleşmelerde böyle bir şey yok. Kimse milyon dolarlardan vazgeçip köylüyü düşünmeyecek değil" dedi.

Bu eleştiriler karşısında sınırlanan Vali Öztürk, "Yeter artık" diyerek TEMA temsilcisi İşil Bedirhanoglu'nun elinden mikrofonu aldı. Öztürk, "Hanımefendi sizi dinledik. Değerli arkadaşlar biz buraya sizi bilgilendirmek için geldik. Ancak fazla vaktimiz yok" dedi. Bedirhanoglu'nun "Herkesin vakti çok kıymetli. 200 kişiyi de dinlemek zorundasınız" demesi üzerine bu kez Vali "Yapmayın yahu. İşimi sizden mi öğreneceğim" diye karşılık verdi ve ardından köylülere "HES'lerle ilgili olarak buraya gelenlere yardımcı olunuz. Yoksa canınız yanar" diyerek tehdit etti.

(H. Merkezi)

AKP'den satılık kelepir köy!

Hükümet olduğu günden bu yana efendileri için gece gündüz çalışarak durmadan yol alan AKP, yeni bir icraatın daha altına imza attı. Ülke tarihinin en büyük özelleştirmelerini AKP hükümeti eliyle gerçekleştiren egemenlerin gözü şimdi de köylerde.

AKP'nin tarımı tasfiye politikalarına şimdi de köylerin satılması eklendi. İçişleri Bakanlığının hazırladığı yeni **Köy Kanunu**, hükümetin köylülere bakışında çok da bir değişiklik olmadığını gösteriyor. 1924 tarihli Kanunun değişmesini amaçlayan ve taslak aşamasında olan tasarı ile birlikte Türkiye Köyler Birliği'nin ve Köy Meclisleri'nin kurulması öngörülmüştür.

Ancak Kanunun en önemli uygulamaları ise satır aralarında gizli. Tasarının 42. maddesinin 5. fıkrasında yer alan hazinenin mülkiyetinde olan ancak kamu hizmetine açılmamış yerler köyün ortak kullanım alanı olmaktan çıkarılıyor.

Vasfını kaybetmiş orman ve meralar ile

köyün ihtiyaç duymadığı yaylak, kışlak, çayır, harman yeri ve benzeri ortak kullanım alanları köy yerleşim planının onayı ile bu vasıflarını kendiliğinden kaybediyor. Bu yerler valilikçe köy tüzel kişiliği adına tapuya tescil ediliyor. Aynı maddenin 6. fıkrasına göre ise bu alanlar plana göre en çok 2000 metrekare olarak köy nüfusuna kayıtlı kişilere satılabilmekte. Alınan para köy tüzel kişiliği ve il özel idaresi arasında paylaşılıyor. Yeni düzenleme ile birlikte devlete ait olan bütün sahipsiz yerler, sular ile kayalar, tepeler, dağlar gibi tarıma elverişli olmayan yerler ve bunlardan çıkan kaynaklar artık özel kişilere satılabilecek. Taslak mera, yaylak, kışlak gibi alanların da özel kişilerin satışına açık hale getiriyor.

Çıkarılan yasalarla büyük oranda gerileyen hayvancılığa da böylelikle son darbeye vurulmuş olacak. Hayvancılıkla geçimini sağlayan köylülerin kullandığı alanlar ellerinden alınarak özel sektöre açılmış olacak.

Orman köyleri talan edilecek!

Yasa ile birlikte bir süredir orman vasfını yitirmiş arazilerin (2-B) satışı ile ilgili değişikliklere de son hali veriliyor. Çevre ve Orman Bakanlığı ile Maliye Bakanlığının, Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü ile birlikte yürüttüğü çalışma ile bu arazilerin orman vasfını neden yitirdiği incelenmeden özel ki-

şilere satışının önünü açmaktadır. Mevcut yasaya göre 2-B arazileri yalnızca Orman köylülerinin kullanımına açılabilir ancak mülkiyeti köylüye verilmiyor, özel kişilere satış yapılmıyordu. Yasa ile orman vasfını kaybetmiş tarla, bağ, bahçe, meyvelik, zeytinlik, fındıklık, fıstıklık gibi çeşitli tarım alanları veya otlak, kışlak, yaylak gibi hayvancılıkta kullanılmasında yarar olduğu tespit edilen araziler ile şehir, kasaba ve köy yapılarının toplu olarak bulunduğu yerleşim alanları hazine tarafından 2-B kapsamına alınmaktadır.

Bu düzenlemenin ne anlama geldiğini ise son yıllarda büyük bir artış gösteren orman yangınları çok açık bir şekilde göstermektedir. Geçtiğimiz son 7 yıla göre yüzde 31 oranında artan orman yangınları ile 2008 yılı içinde 10 bin hektar yani 20 bin futbol sahası büyüklüğünde verimli ormanlık alan kül oldu. Yangınlardan hemen sonra bu bölgelerin 2-B kapsamına alınarak özel sektöre satılması, düzenlemenin amacını da net olarak göstermektedir.

İMF ile yapılan anlaşmalarla köylü nüfusunu yüzde 8'lere çekmeyi hedefleyen hükümet bu direktifleri yaşama geçirmek için hiç zaman kaybetmemektedir. Bu politikaların sonucunda hayvancılık yapan köylüler büyük sorunlarla karşı karşıya kalacak. Özellikle de orman köyleri büyük bir talan ve yağmaya maruz kalacaktır. Göç etmek zorunda kalacak milyonlarca köylü büyük şehirlerde işsizlik, açlık ve sefaletle boğuşmak zorunda bırakılacaktır. (H. Merkezi)

Kim tutar seni patron!

2008'in sonunda patlak veren ve dünyayı sarsan ekonomik kriz, milyonlarca insanı işsiz bırakmış, daha fazla yoksulluğa, açlığa mahkum etmiştir. Ülkemizdeki sömürücü temsilcileri her ne kadar, gözümüzün içine baka baka hala krizden etkilenmediğimizi iddia etse de, artan işsizlikten, boşalan mutfağımızdan krizin bizi nasıl yoksullaştırdığını biliyoruz.

Krizin ülkemizi etkilediğinin bir kanıtı da bu: O da krizin "Forbes-Türkiye" dergisinde her sene yayınlanan "**Türkiye'nin En Zenginleri**" araştırması... Ne de olsa "etkilenmek" derken herkes de yoksullaşacak diye bir şey yok! Kriz sayesinde servetlerini ikiye katlayanlar da var! Milyar dolarlarla ifade edilen ve krizin "etkisiyle" sürekli artan servetlerin sahipleri elbette yine; Hüsnü Özyeğinler, Ali Ağaoğullar, Rahmi Koçlar, Sabancılar oldu.

Bu yılki en zenginler listesine göre, patronlar bu yıl, önceki yıla göre 24 milyar dolar daha fazla kazandılar. **100 patronun toplam serveti; 87 milyar dolar oldu.** (Yani geçen seneye göre % 55 arttı.)

Aslında açıklanan bu liste, krizin kimleri nasıl vurduğunu çok net bir biçimde ortaya sermektedir. Taşeronlaşmanın, güvencesiz çalıştırmanın ve sömürünün ne kadar azgınlaştırıldığının kanıtıdır. Ve bu liste, emeğimize sahip çıkmanın önüne konulmaya çalışılan krizi fırsata çevirenlerin listesidir.

(H. Merkezi)

ÇEMEN İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI

Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan **Çemen Tekstil**'de çalışan DISK Tekstil İşçileri Sendikası'na bağlı 300 işçinin başlattığı direniş, tehdit ve benzer tüm saldırılarla engellenmeye çalışılıyor. Direniş alanında ısınmak için ateş yakarak işçilere karşı "yangın çıkartacaklar" diye itfaiye çağıran patronun bahaneleri bitmiyor. Son olarak da patronun "**usulsüz grev**" iddiası ile açtığı dava, işçilerin kazanımı ile sonuçlandı. İşçiler 23 Şubat günü patronun mahkeme kararını uygulamamasını fabrika önünde protesto etti. Eylemin ardından işçiler, vardiya değişimi için gelen servis aracını yolcu kesti. Yol kesme eylemi sırasında polislin saldırısı işe gecikmedi. Saldırı sırasında 2 işçi yaralanırken bir-

çok işçi de darp edildi. Direniş alanına panzerlerle gelen polis saldırının ardından işçileri çadırları yıkmakla tehdit etti. Her fırsatta işçileri gözaltına alan polis, işçilerin "ne-den patron hakkında işlem yapıyor-sunuz?" sorusuna ise "bizim görevimiz o değil" şeklinde yanıt veriyor.

SES'TEN DAYANIŞMA EYLEMİ

Antep SES grevdeki işçilerle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. 25 Aralık Devlet Hastanesi'nde Acil'in önünde toplanan kitle "Ne 4-B, Ne 4-C, Herkese güvence", "TEKEL ve Çemen işçileri yalnız değildir" pankartlarını açtı. Basın açıklamasını Antep SES Başkanı **Behçet Eşkilil** okudu. Eşkilil açıklamada grevdeki işçilerin kölece yaşama koşulları altında yaşadığını belirtti ve hükümet tarafından sağ-

lık hizmetinin SSGSS ile piyasaya terk edildiğini vurguladı.

DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!

Antep'te YDG, SGD, DÖB, Genç-Sen, Gençlik Muhalefeti, Mesop gençliği tarafından grevdeki işçilerle dayanışma eylemi yapıldı. Gaziler Caddesi'nin başında toplanan kitle "**Esenyurt, Marmaray, İtfaiye, Kent A.Ş, TEKEL, Çemen işçileri kavgayı büyütüyor, gençlik yürüyor**" pankartıyla Balıklı Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Halk tarafından ilgi ile izlenen eylem sırasında kitle "**Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez**", "Ölmek var dönmek yok", "**Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır**" vb. sloganlar attı. Parkta basın açıklaması okundu. Açıklamadan sonra Çemen işçilerine yapılacak ziyaret için

halk da davet edildi.

Kotin önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde Çemen Tekstil'in yolunu tuttu. Çemen işçilerinin yanına yetiştiğimizde polislin işçilere saldırdığını öğrendik. "**Çemen işçisi yalnız değildir**" sloganını attık.

ÇEMEN'E SALDIRIYI KINIYORUZ!

Çemen işçilerinin grevin 42. gününde uğradığı saldırı YDG, SGD, DÖB, Genç-Sen ve Mesop gençliği tarafından bir yürüyüşle protesto edildi. Kırkayak Parkı'nda toplanan kitle, sloganlarla yürüdü. Yeşilsu durağında okunan basın açıklamasında, işçilerin her türlü koşul altında direndiğini, bu zorlu koşulların yanında bir de polisle mücadele etmek zorunda kaldıkları belirtildi. (Antep YDG)

Söylemde “açılım”, uygulamada tasfiye ve inkar!

Emperyalizme hizmette sınır tanımayan yerli uşakların gündemi şu aralar oldukça yoğun ya da bize öyle yansıtıyor. Üniversiteler sahasındaki çatışma (YÖK üyelerinin seçimi meselesi), cumhurbaşkanı seçimleri ve o meşhur 367 tartışması, ardından gelen irili ufaklı sürtüşmeler ve tartışmalar bizlere demokrasi mücadelesi diye yutturulmaya çalışıldı/çalışılıyor. Toplumun geniş bir kesimi yaratılan laik, anti-laik; bürokrasi yanlıları ve “demokrasi yanlıları” diye bir kutuplaşmaya sokulmak istendi ve asıl sürtüşme konusu özellikle gizlenmeye çalışıldı. Devlet içinde bir hesaplaşma olduğu yaygarası koparılmakta (ki bu belli yönleriyle böyledir) ve bu “savaşın” bir “demokrasi savaşı” olduğu propagandası yapılmakta. Devletin kötü çocuklarından arınma operasyonundan söz edilmekte, adına Ergenekon denilen bu operasyonla birlikte TC'nin yaptığı bütün pis işlerin hesabı da kancayı taktıkları piyonlara çıkarılmaktadır!

Şu günlerde hükümet ve yargı arasındaki sürtüşmenin beraberinde yeni tartışmaları da getirdiğini görmekteyiz: “**Yararının bağımsızlığı ve tarafsızlığı meselesi.**” Hatırlayacak olursak; Erzincan Cumhuriyet Başsavcısı İlhan Cihaner'in tutuklanmasıyla birlikte Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) da bir atak gerçekleştirmiş ve savcı Cihaner'i görevinden alan Erzurum özel yetkili savcılarının yetkilerini kaldırdığını duyurmuştu. Bunun üzerine hepimizin şahit olduğu yargı ile ilgili tartışmalar alıp başını gitmiş benziyor. Yargıtay ve Danıştay peşisıra HSYK'ı destekleyen açıklamalar yapmış ve hükümeti hedef almıştı.

Peki, gerçekten mağdur kim?

Bizler aslında yapılan bu mağdur edebiyatını gayet iyi bilmekteyiz. Ancak her

tarafтан yargı bağımsızlığı tartışmasına katılan kesimler, bu işin propagandasını öyle yapmaktadırlar ki, emekçi halkın kafasını bir hayli karıştırmaktadırlar. Hükümet yanlıları ve ordu yanlıları diye kitleyi yapay gündemlere boğmakta ve halkın gündemlerini baskılayabilmekteler. Bir süreliğine

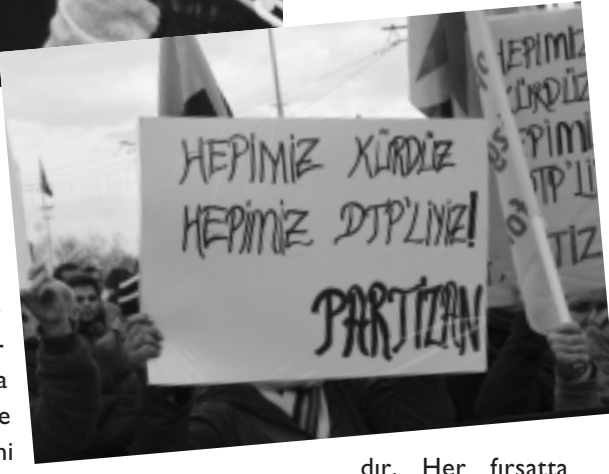

de olsa yapay tartışmalar kitlelerin gündemine girmekte, eskিয়েce de bir yenisi yaratılmaktadır. “Demokrasiyi savunanlara” destek olunması gerektiğini belirten ve halkı seferberliğe çağıran “aydınlarımız” çıkmakta ve onlar da bu kirli oyundaki yerlerini doğrudan veya dolaylı olarak almaktalar. Organize gerçekleştirilen halkın gündemini manipüle oyununa tüm halk düşmanları yanıt vermekte ve gelişebilecek kitle hareketliliğinin de önünü kesmeye çalışmaktalar. Oysa “mağduru” diyen güçlerin aralarındaki mücadele bir uşaklık mücadelesidir her haliyle. “Demokrasi mücadelesi” diye halka yutturulmaya çalışılan, “hukukun üstünlüğü” diye halka sunulan kocaman bir yalandan başka bir şey değildir. T. Erdoğan bugün çıkıp da; “Biz ileri demokrasiyi savunuyoruz” diyebilecek kadar ileri gidiyorsa bizlerin yapacağı

tek şey vardır; Gerçekleri halka anlatmak, durmadan halka söylenen yalanları deşifre etmek.

Saldırılarda açılım

Bu “kaos” ortamında biraz hafızamızı yoklarsak gerçeklikle yüzleşmekte güçlük çekmeyiz. Yakın tarihimize bakalım; yapılan tüm askeri darbelerde en büyük zararı emekçi halk ve onun politik öncüleri görmüştür. Keza bugün “darbe karşıtlığına”, “demokrasi şampiyonluğu”na soyunanlar, darbenin mağduru değil, ürünü olarak ortaya çıkmışlar-

dır. Her fırsatta “darbe karşıtı” nutuklar atan Erdoğan ve şürekası da böylesi bir sürecin ürünüdür. Bundan dolaydır ki, gerçek darbeciler, onların anayasalarına dokunmuyorlar.

Gerçek tablo bu olmasına rağmen Erdoğan ve suç ortaklarının “Açılım” yalanlarının ezilen ulus, azınlık milliyetler ve bazı mezhepler içinde belli düzeyde yankı bulması ciddi bir sorgulamayı hak ediyor. Özellikle süren bu iç iktidar mücadelesinde hükümet kanadının “Kürt açılımı” kartının Kürtler içinde belli bir beklenti ya-

ratmasının nedenleri üzerinde durmak gerekiyor. Geline aşamada bu beklenti bir hayal kırıklığına dönüşmüştür. Ama hala bir şeylerin olabileceği Kürt ulusal sorununun “demokratik, barışçıl yöntemlerle” çözüleceği beklentisi önemli bir yer tutmaktadır.

Oysa bugün ortada bir Kürt açılımı yok. Ama saldırılarda, yok saymada sistemli bir açılımın olduğu kesin. Yani egemenlerin planları çözmeye dönük değil, tasfiyeye dönüktür. Ki, bunun böyle olduğunu muhatapları da artık söylüyor. Ama izlenen pratiğe baktığımızda bu söylemler belli düzeyde boşlukta duruyor. Hala esas projeler, beklentiler “demokratik barışçıl çözüme” endeksenmiş durumda. Ortaya konulan tüm hamleler bu projenin hayat bulmasına odaklanmıştır.

Oysa egemen sınıfların “demokratik barışçıl çözümden” anladıkları tasfiyedir. Koşulsuz teslim olmadır. DTP'nin kapatılması, yüzlerce faaliyetçisinin tutuklanması, parti binalarının basılması, Irak, ABD, TC arasında gerillaya dönük operasyonlar noktasında yapılan görüşmeler önümüzdeki süreçte hangi yönde bir “açılım” yapacağını göstermektedir. Yürütülen bu ırkçı-şoven politikaların geri kitlelerde yaratmış olduğu zehirlenme, Kürtlere dönük linç girişimlerine, parti binalarının kurşunlanmasına vesile olmaktadır. Egemen sınıf sözcüleri her fırsatta saldırıları teşvik ediyor. Öyle ki TEKEL direnişinin arkasında dahi PKK'yi aramak dönük nasıl bir ruh hali içinde olduklarını ortaya koymaktadır.

“Darbecilik”, “darbe karşıtı”, “demokratikleşme” tartışmaları arasında ilerici, devrimci ve yurtsever kurumlara, gerillaya, işçi sınıfına dönük saldırılar tüm hızıyla devam etmektedir. “Darbe karşıtı” nutuk atanlar, darbe dönemleri görüntülerini andıran karşı-devrimci pratiklere imza atmakta hiç tereddüt etmemektedirler.

Baskı ve zulmü kendini yakarak protesto etti

TC'nin Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulmü sürüyor. Binlerce kişi gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kalıyor, kolluk kuvvetleri her eyleme azgınca saldırıyor, Kürt çocukları hapsedilerek işkence ediliyor, toplu mezarlar açığa çıkıyor... Tüm bunları yaşayan ve gören Müslüm Doğan adlı bir Kürt genci, PKK lideri A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin protesto eylemi sonrası kendini yakarak, Kürt halkı üzerindeki baskıları protesto etti. Lise öğrencisi Doğan hayatını kaybetti.

Bölgede derinleşen kriz intihara sürüklüyor

T. Kürdistanı bir yandan devletin baskı ve asimilasyon saldırılarına maruz kalırken bir yandan da yaşanan krizi devletin bu politikalarının da etkisiyle daha derinlemesine yaşamaktadırlar. Yoksulluğun, işsizliğin en yüksek olduğu bölge illerinde, bu durum nedeniyle intihar olaylarına her gün bir yenisi daha ekleniyor.

Daha önce de intihar vakalarının yaşandığı Bingöl'de **Ebabil Akgönül** adlı bir genç kendini asarak intihar ederken; Şırnak'ta da 5 bin TL borcu bulunan **Musa Virevan** evinin tavanına asılı bir halde ölü olarak bulundu.

“Kaçakçılar” İran ve Türkiye arasında, ölüm kısıncında

İran-Türkiye sınırında, her iki faşist ülkenin askerleri tarafından işlenen cinayetler sürüyor. 22 Şubat günü, Hakkari'deki Esendere sınırından Türkiye'ye geçmek isteyen İran vatandaşı 3 Kürt, İran askeri tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. 1 kişinin yaşamını yitirdiği olayda diğer iki kişi de ağır yaralandı. Sınırın geçerek yarımlarını sürdürebilmek için hayatını tehlikeye atmak zorunda olan binlerce insan, “kaçakçılık” denilen bu işi yapıyor!

Kızının ismi “örgüt propagandası”

“Helin Kürdistan” ismini kızına vererek özlemini yansıtan **Ahmet Atış** hakkında, “**PKK'nin propaganda amaçlı kullandığı Kürdistan ismini kızına vererek örgüt propagandası yaptığını**” gerekçesiyle Şanlıurfa Cumhuriyet Başsavcısı Bahar Oğuz tarafından 5 yıl hapis istemine dava açıldı. Atış hakkında daha önce de soruşturmalar yapılmış ve Atış, “çocuklara para vererek korsan eylem yaptırma” gibi trajik-komik bir iddiayla tutuklanmıştı.

Yeni savaş düzeninde hedef çocuklar!

TC'nin hapishanelerinde 3 binden fazla çocuk tutulmaktadır. Bir kısmı sistemin kurbanı olarak çete, fuhuş, hırsızlık, gasp vs. gibi suçlara bulaşan ve hapishanelerde bu çelişkileri derinleşen çocuk tutsakların diğer kısmı da TC'nin, özellikle son süreçte, Kürt halkının mücadelesine dönük saldırılarının bir parçası olarak tutuklanan “taş atan” Kürt çocuklarıdır. Varlığı tartışılan Ağır Ceza Mahkemelerinde yargılanan bu çocuklar, her gün on yıllara varan hapis cezaları almaktadır. Son olarak Başbakan Erdoğan'ın, Diyarbakır gezisi sırasında protesto ederken gözaltına alınarak tutuklanan 5 çocuktan her birine 7 yıl 5 ay hapis cezası verildi.

Ceylan'ı unutmamak, unutturmayacağız!

28 Eylül'de, Diyarbakır'ın Lice ilçesinde askeri Yayla Karakolu'ndan hedef gözetilerek atılan havan topuyla katledilen 12 yaşındaki **Ceylan Önkol**'un hayatını anlatan bir film yapıldı. “**Beriya Tofane**” (Tufandan önce) adlı, 16 dakikalık filmde saldırı kınanırken, bir yandan da devletin saldırıları sonucu en çok çocukların zarar gördüğüne dikkat çekilmek isteniyor. Senaryosu Harun Özmen ve Ferit Karahan tarafından yazılan filmin yönetmenliğini de Ferit Karahan yapıyor.

PKK değil, korucu öldürür!

T. Kürdistan'ında devlet eliyle halka yönelik yapılan her saldırının ardından “PKK yaptı”, “terör örgütünün işi” gibi cümleler refleksi haline getirilmişti. Hatta bir dönem başbakanlık yapan Tansu Çiller olayı o kadar “abartmıştı ki”, helikopterle yapılan saldırıları bile PKK'nin üzerine yıkmaya çalışmıştı.

1994 yılında, Mardin Mazıdağ'ında Davut Karçı öldürülmüş ve bunun suçu da PKK'ye yüklenmişti. Ancak geçen yıl yine Mazıdağ'ında bulunan Bilge Köyü'nde 44 kişinin öldürüldüğü korucuların gerçekleştirdiği katliamin davasında, mahkemeye gönderilen tüfeklerin balistik inceleme raporu ile gerçek ortaya çıktı. Bilge Köyü katliamı sanıklarından korucu Burhan Çelebi'nin silahının Karçı cinayetinde kullanıldığı belirlendi.

Peki toplu mezarlar ordunun hangi planında?

TC ordusunun; son günlerde sıkça konuşulan “**Balyoz planı**” ile iktidar uğruna her katliamı, her cinayeti, her saldırıyı **mübah** saydığı bir kez daha görülmüştür. Ancak devletin imha ve inkâr saldırılarında binlerce yiğit insanını yitiren Kürt halkı, bunu zaten tecrübelerinden bilmekteydi.

Defalarca katliama uğrayan ve bu katliamları koruyan bir devlete karşı ulusal mücadele yürüten Kürt halkının bu tecrübelerinden biri de, son bir yıl içinde açığa çıkan **toplu mezarlar-**

dır. TC ordusunun PKK'ye yönelik operasyonlarında katlettiği gerillaları gizleyerek toplu halde gömdüğü mezarlara bir yenisi yine **Bingöl'de**, İHD'nin çabaları sonucu açığa çıkartıldı.

çıkartıldı. 6 Mart 1998 yılında TC ordusu ile gerilla arasında 4 gün süren çatışmalarda şehit düşen **30 gerillaya** ait olduğu belirlenen bu toplu mezar, TC'nin mübah yollarından biridir. 2009 yılının sonlarında yine Bingöl'de **38 gerillanın** cesedinin konulduğu bir toplu mezar daha bulunmuştu.

“Balyoz planı” ile kafalarına balyoz düşen ve TC ordusunu “ayıplayanlar”, bu insanlık dışı olaylara çanak tutan ve gözlerini kapatanlardır. Sistem bekçisi ve emperyalist uşağı olan ordunun

diğer sistem temsilcilerinin “turnağına taş değdirecek” korkusuyla çıkarılan bu toz-duman, bu topraklarda nice “mübah” yolla, halka kan kusturmuştur. (H. Merkezi)

TC, her ne kadar hükümet “bir sorun yok” diyerek tersini iddia ediyor olsa da, düşünce ve basın özgürlüğü konusunda dünyanın en gerilerinde yer alıyor. Demokrasiden na-

Kürtçe devlet güvencesinde:

“Kürtçe yazmanın bedeli 525 yıl hapis”

silirken, şimdi de aynı gazetenin daha önce yazışları müdürü olan **Vedat Kurşun** hakkında açılan davada mütalaa veren Savcı, Kurşun için **525 yıla** kadar hapis cezası istedi.

Kurşun'un görevi sırasında çıkan gazetenin **103 sayısının** her biri hakkında “örgüt propagandası

yaptığı” gerekçesiyle **103 kez “örgüt propagandası yapmak” bir kez de “örgüt üyesi olmak”** gerekçeleri ile 525 yıla kadar hapsi istendi. Gazetenin her sayısı hakkında dava açılması Kürtçe'nin aslında hala yasaklı bir dil olduğunu da göstermiş ve “açılım” ikiyüzlülüğüne yeni bir örnek teşkil etmiştir.

(H. Merkezi)

Muhabirleri gözaltına alınan, tutuklanan, kimi zaman öldürülen; gazete büroları basılan ve sürekli kapatmalarla karşı karşıya kalan yurtsever basına yönelik saldırılara bir yenisi daha eklendi. Geçtiğimiz günlerde tek günlük Kürtçe gazete olan “**Azadiya Welat**”ın yazışları müdürü hakkında 21 yıl hapis cezası ve-

MUNZUR DİRENCİMİZDİR!

Dün olduğu gibi bugün de Dersim'in doğası ve insanları katledilmeye, halk göçe zorlanmaya, asimile edilmeye çalışılmaktadır. Çeşitli söylemlerle gündeme getirilen barajlar da bu saldırının bir parçası aslında. Bunlara karşı, isyanı ve mücadeleyi yaygınlaştırmak için kurulan Munzur derneklerinden biri olan Sarıgazi'deki Munzur Kültür Derneği “**Munzur direncimizdir! İnsan doğasını kuşatarak yok edemezsiniz!**” şiarıyla yola çıkarak **27 Şubat Cumartesi** günü bir dayanışma etkinliği düzenledi.

Etkinlikte ilk olarak gecenin amacını anlatan konuşmalar yapıldı ve şiirler okundu. Ardından dernek adına açılış konuşması yapıldı ve '38 katliamını, barajlara karşı yapılan eylemleri anlatan bir sinevizyon gösterimi yer aldı. Daha sonra Munzur Çevre Derneği adına

konuşma yapan başkan **Ali Barmacı** Munzur'da 8 tane baraj yapımına başlandığını ama daha sonraki süreçlerde bunun bu sayıda sınırlı kalmadığını dile

getirdi ve amaçlanan bir kültürü yok etmek olduğunu söyledi.

Daha sonra **Grup İsyen Ateşi** söylediği ezgileriyle kitleyi coşturdu. Ve ar-

Gece boyunca “**Munzur özgür olacak**”, “**Munzur onurdur, onuruna sahip çık**”, “**TEKEL işçisi yalnız değildir**” sloganları atıldı.

dından Hozat Belediye Başkanı **Cevdet Konak** söz olarak; “Dersim'deki taşın altına sadece elimizi değil gönlümüzü de koyalım. Bu saldırılar yeni bir göç dalgası yaratmaktadır” diyerek barajlara karşı mücadele çağrısı yaptı.

Konuşmanın ardından Munzur Kültür Derneği bünyesinde çalışmalarını yürüten halk oyunları ekibi sahne aldı. İlgili izlenen halk oyunları gösteriminden sonra Koma Çiya sahne olarak ezgileriyle halaylara vesile oldu. Ardından da Ahmet Aslan'ın ezgileriyle gece sonlandı.

Dayanışma etkinliğinde **Umut Yayımcılık** ve **Yeni Demokrat Kadın** stantları da açıldı. Gece boyunca “**Munzur özgür olacak**”, “Munzur onurdur, onuruna sahip çık”, “**TEKEL işçisi yalnız değildir**” sloganları atıldı. (Kartal)

Hapishaneler 12 Eylül'ü Aratmıyor...

Hapishanelerdeki baskılara maruz kalan tutsaklardan biri de PKK tutsağı **Resul Yıldız**. 22 Aralık 2009 tarihinde tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne konulan ve sonrasında Rize Kalkandere L Tipi Hapishane'ye sevk edilen Yıldız, sevk sırasında 48 saatlik ring işkencesine maruz kaldı ve girişte çıplak aramayı kabul etmediği için hapishaneye alınmayarak geceyi ringde geçirdi. Sonrasında özel tim görünümü gardiyanlar tarafından zorla çirliçiplak soyularak aranma işkencesine maruz kaldı ve 2 kişilik bir hücreye konuldu. Konuyla ilgili olarak İHD İstanbul Şubesinde bir basın açıklaması yapan Resul Yıldız'ın ablası **Çilem Babahan**, kardeşinin yaşamından endişe duyduğunu belirterek kardeşine ve diğer tutsaklara uygulanan bu dayatmalardan derhal vazgeçilmesini istedi. Aile Rize Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunacağını açıkladı.

“Sessiz Ölüm Makineleri”; HAPİŞANELER

* Kürt ulusal hareketine dönük operasyon terörü sonrası, özellikle bölge hapishanelerinde yaşanan nüfus artışı beraberinde birçok hak gaspını da gündeme getiriyor. Van F Tipi Hapishane'de, yakınlarını ziyarete giden aileler, iki saat boyunca, hapishanenin bekleme salonu bile olmadığı için dışarıda ve soğukta bekletildi. Aileler, bu duruma isyan edince, hapishane askerinin faşist karakterini yansıtarak havaya ateş açarak, ortamı terörlere etti.

* İnkâr politikası, hapishanelerde en sık uygulananlardır. Mardin M Tipi Hapishane'de tutulan Tuncay Gündoğan, hapishanedeki arkadaşları “Çöl-yak” hastası Nesimi Kalkan, Mehmet Emin Özkan ve Süleyman Uçar'ın tahliye ve tedavi edilmesi için

Mardin İl İnsan Hakları Kurulu'na şikâyet dilekçesi göndermişti. Dilekçeye 4 ay sonra; halen tutsak bulunan Kalkan'ın tahliye olduğunu, Özkan'ın başka bir hapishaneye gönderildiğini ve Uçar'ın tedavisinin de yapıldığını tespit edildiği (!) cevabı verildi.

* Maltepe Çocuk Hapishanesi'nde gasp ve kapkaç çeteleri tarafından suçla itilen 17 yaşındaki A.A, yaklaşık 3 yıldır bulunduğu hapishanede lösemi hastalığına yakalanmıştı. 6 aydır İstanbul Okmeydanı Araştırma Hastanesi'nin mahkûm koğuşunda bulunan A.A'nın durumu giderek kötüleşiyor. Çocuklarının bir an önce serbest bırakıl-

masını isteyen aile, hastane önünde yaptıkları açıklamada, çocuklarının her gün ağrılarından dolayı ağladığını ve bunun durumunu daha da ciddi hale getirdiğini söyledi. Hastane ve mahkûmiyet koşullarının tedaviyi kötüleştirdiğini söyleyen aile, A.A'nın serbest bırakılmasını istedi. 26 Şubat Cuma günü İstanbul Adli Tıp Kurumu önünde bir basın açıklaması yapan İHD İstanbul Şube de A.A'nın serbest bırakılmasını istedi.

(H. Merkezi)

Muhammed Akyol'a zorla sevk saldırısı

Adalet Bakanlığı'nın eşlerin aynı hapishanede bulunabileceğini öngören genelgesinin ardından kendisi gibi TKP/ML dava tutsağı olan **Hiyam Yolcu** ile nikahlanmak amacı ile Gebze M Tipi'ne sevk yapılan **Muhammed Akyol**, 11 Şubat tarihinde slogan attığı gerekçesi ile yerlerde sürüklenerek daha önce kaldığı Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne sürgün sevk yapıldı. 12 Ocak 2010 tarihinde Gebze M Tipi'ne sevk edilen Akyol, gazetemize gönderdiği yazılı açıklamada “Daha geçtiğimiz günlerde Hırant'ın katili (kendini itiraf ve beyanıyla da sabit olan) adeta düğün bayram ederek nikah kıyarken benim ve eşimin nikahlanmasını engellemesi nasıl izah edilebilir?” diye sordu.

Açıklamanın devamında şöyle deniliyor; “Tutuklu olan eşlerin aynı hapishanede bulunulabileceğini düzenleyen Bakanlık genelgesi olmasına; bu genelgeye istinaden İbrahim Çiçek'in Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden, Namık Yüksel'in Amasya Hapishanesi'nden eşleri Füsün Erdoğan ve Hayriye Yüksel'in bulunduğu Gebze M Tipi'ne sevk edildikleri ve hala burada tutuldukları halde benim Gebze M Tipi'nde bulundurulmamam ve tartaklanarak bir çuval gibi ringe bindirilmemin nedeni nedir?”

Akyol yaptığı açıklamada ayrıca eşine yönelik çirkin bir saldırıya da değinerek; “Daha önce boşanmış olan eşim Hişam Yolcu benimle nikahlanabilmesi için hamile olmadığını 'birlikçi raporu' ile resmi olarak ispatlamalı ya da en az 100 gün beklemeliydi!!! 2004 yılından beri tutsak olan bir kadına nikah yapılabilmesi için böyle bir uygulama dayatılıyordu.” (İstanbul)

Kadına yönelik şiddeti ve Bologna sürecini protesto suç mu?

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından yetkileri elinden alınan Erzurum özel yetkili savcısı **Osman Şanal**'ın portresi oldukça ilginç. Daha önce PKK gerillalarına pil verdikleri için üç köylüyle ilgili müebbet hapis isteyen savcının 9 Haziran 2009 tarihinde gözaltına alınan ve tutuklanan okurlarımızla ilgili hazırladığı iddianame de bundan aşağı kalır gibi değil.

Hatırlanacağı üzere 9 Haziran 2009 tarihinde Erzincan büromuz polis tarafından basılmış ve okurlarımız gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Aradan geçen 9 ayın ardından açıklanan dosyada okurlarımızın “suç”ları şöyle sıralanıyor; 1) Yasadışı TKP/ML-Konferans terör örgütünün yöneticisi olmak; 2) Yasadışı TKP/ML-Konferans terör örgütünün üyesi olmak; 3) Terör örgütünün

propagasını yapmak.

Suç delilleri olarak da okurlarımızın evlerinde ve büromuzda yapılan aramalarda el konulan dergi ve yayınlarmız, çeşitli vesilelerle yapılmış basın açıklamalarının metinleri, telefon görüşmeleri ve e-mail kayıtları sunuluyor. Yayınevimiz, İşçi köylü, YDG ve Partizan dergi ve gazeteleri ile ilgili de asılsız iddiaların bulunduğu iddianameye göre 1 Mayıs'ta ve 8 Mart'ta alanlara çağrı yapmak, Bologna süreciyle ilgili eylem takvimi oluşturmak, Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği gibi demokratik kurumlara üye olmak ve çeşitli faaliyetlerde birarada iş yapmak, gazete ve kitap satışı yapmak, yayınlamak üzere yazı ve haber göndermek suç.

Yayınevimizin amacı iddianamede “legal alandaki faaliyetlerden yararlanmak, henüz deşifre olmamış örgüt mensuplarını legal alanda kullanmak, hedef kitleye daha kolay ulaşmak, terör örgütünün direktifleri doğrultusunda vatandaşlara yönelik yoğun propaganda faaliyetleri yapmak, örgüt tabanını genişletmek, örgütün ideolojisini geniş tabana yaymak ...” şeklinde özetlerken Erzincan büromuzun görevi bunlara paralel olarak “burada toplantılar düzenledikleri, YDG diye bir gençlik yapılanması kurmaya çalıştıkları...” şeklinde

ifade edilmektedir. Bu iddiaları desteklemek için Erzincan'da yapılan eylemler de şöyle sıralanıyor; “Yurt-Kur müdürlüğü dış cephe duvarına ‘Parasız eğitim istiyoruz’, ‘Anadilde eğitim istiyoruz’, ‘YÖK kaldırılmalı’, ‘Bilimsel eğitim istiyoruz’ sloganlarının yazılması.” Yine 8 Mart ile ilgili “Şan olsun 8 Mart'ı yaratan ve yaşatanlara” yazılı afiş asmak ve 1 Mayıs'a çağrı niteliğinde “Yoksulluğa, işsizliğe, zamlara, sömürüye karşı; 1 Mayıs'ta alanlara” afişlemesi de iddianamede sayılan suçlar arasında.

Tipki bunlar gibi 25 Aralık 2006'da SES, YDG, ESP ve Gençlik Derneği tarafından kadına yönelik şiddeti kinayan basın açıklaması ve Hayata Dönüş operasyonunu protesto da Erzincan büromuzun ve okurlarımızın “suçları” arasında! Yayınlarımızın bütün bürolarımız ve okurlarının her türden desteği ile çıktığı ve tüm okurlarımızın doğal muhabirlerimiz olduğu bir gerekçenle iddianamede bu dahi suç kapsamına alınarak e-mail yoluyla yayınlara yazı ve haber göndermek ve yayınlarımızın ücretinin ulaştırılması dahi suç kapsamına alınmak istenmekte. Hatta savcı bu iddiaları “kanıtlanmanın” mutluğuna ile “İstanbul'daki dergide yayınlanmasından önce gönderdikleri kesinlikle değerlendirilmektedir” demektedir. Yine gözaltına alınan bir okurumuzun “suç”u da 1 Mayıs'ta “grupla birlikte yürüdüğü” ve alkış tuttuğunun görülmesi” şeklinde özetleniyor.

AGOS'TA YAZIYORSAN KATLANACAKSIN!

HSYK ile Adalet Bakanlığı arasındaki sürtüşme ile Dink davası aynı çıkmazla devam ederken; Hâkim Çağatay Çetin “Ermenilere ve Kürtlere soykırım yapıldı” dedi meslekten ihraç edildi.

Yargıtay 4. Hukuk Dairesi Agos gazetesi yazarı Baskın Oran'a “satın alınmış” diyen Cumhuriyet gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay'ın tazminata mahkûm olduğu mahkeme kararını bozdu. Yargıtay'ın kararı bozma gerekçesi ise resmi devlet anlayışının bir göstergesi adeta. Gerekçede şöyle denildi; “Davacının AGOS gazetesinde Ermeni sorunu hakkında yazılar yazdığı, yurtdışında akademik çalışma yürüttüğü anlaşılmaktadır. Dava konusu yayın bir bütün olarak incelendiğinde, davacının AGOS gazetesinde yayımlanan yazılara tepki olarak ve gündeme uygun biçimde yapılmış konuşmanın bir bölümünün da ona konuşulmuş edildiği sonucuna varılmaktadır. Davacı, öğretim üyesi olarak özgürce düşüncelerini açıklama-

yabildiğine göre bu düşünceler aleyhine yapılan açıklamalara, katlanmak zorundadır.”

HRANT DİNK'İ ANLATAN GAZETECİYE DAVA!

Katledilişinin üçüncü yılında kördüğümüne dönen Hrant Dink davası yine aynı çıkmazla devam ediyor. Katillerinin mahkemelerde şov yapmalarına izin veren egemenler Hrant Dink'in katledilişini yazan gazetecilere dava açmaya devam ediyor. Daha önce Milliyet gazetesi muhabiri **Nedim Şener** hakkında; yazdığı “Hrant Dink Cinayeti ve İstihbarat Yalanları” adlı kitabında “yasaklanan bilgileri temin etmek ve açıklamak” ile “terörle mücadelede görev almış kişileri hedef göstermek” iddialarıyla açılan davayla 8 yıldan 20 yıla kadar hapsi istenmişti. Son olarak Vatan gazetesi Ankara Muhabiri **Kemal Göktaş** hakkında yazdığı “Hrant Dink Cinayeti, Medya, Yargı, Devlet” adlı kitabında “açıklanması yasaklanan gizli bilgileri açıklama” suçundan dava açıldı. İstanbul Cumhuriyet Savcılığınca

hazırlanan iddianamede tutuksuz sanık Kemal Göktaş'ın, “Hrant Dink Cinayeti, Medya, Yargı, Devlet” isimli kitabında “açıklanması yasaklanan gizli bilgileri açıklama” suçundan 3 yıldan 5 yıla kadar hapsi isteniyor. Hrant Dink'in katillerini kurtarmak için elinden geleni yapan anlayış katliamı açığa çıkarılana sotasını göstermeye devam ediyor.

SOYKIRIM DEDİ SÜRGÜN GÖNDERİLDİ!

Günlük gazetesinin haberine göre annesi Ermeni, babası Kürt olan Hâkim Çağatay Çetin “Ermenilere ve Kürtlere soykırım yapıldı dedi meslekten ihraç edildi.” Son günlerde aralarında sürtüşmeyle gündeme gelen Adalet Bakanlığı ve HSYK meğer kendi dışında düşünenler için ortak güç birliği yapmışlar. Aslında bu tanıdık bir olay. Kendi çıkar çatışmalarında kavga tutuşan egemen kliklerin sorunu emekçiler-ezilenler olduğunda güç birliği yapmaları ilk kez yaşanan bir durum değil.

Türkiye'de hukuk orta oyunu!

27 Nisan 2009'da Bostancı'da meydana gelen ve bir baş komiserin öldüğü, Orhan Yılmazkaya'nın da şehit düştüğü çatışmanın ardından **Devrimci Karargâh'a** yönelik tutuklama terörüyle birçok insan gözaltına alınmış ve Yılmazkaya'yı tanıyan herkes potansiyel suçlu ilan edilmişti. Orhan Yılmazkaya ile çay içtiği için örgüt ile ilişkisi olduğuna kanaat getirilerek tutuklanan gazeteci **Mehmet Yeşiltepe**'nin 10 aydır tutuklu bulunmasına neden olan iddianamede suç unsuru olarak bulunan yazıları kendilerinin yazdıklarını ve eğer ortada bir suç varsa kendilerinin de tutuklanması gerektiğini

vurgulayan yazar ve sanatçılar, 22 Şubat'ta Bektaş Adliyesi önünde bir açıklama yaparak tepkilerini dilelendirdiler. Aralarında Temel Demirer, Mustafa Yalçın, İlyaz Akaya ve Cezmi Ersöz'ün de olduğu yazar ve sanatçılar delil olarak sunulan yazıların ulusal basında daha önceden yayımlanan yazılar olduğunu, bunların suç unsuru teşkil etmediğini vurguladılar.

23 Şubat günü görülen Devrimci Karargah davasında ise Yeşiltepe ve beraberindeki 9 kişi serbest bırakılırken 6 kişinin tutukluluk halinin devamına karar verildi.

(H. Merkezi)

İki tokat işkence olur mu?

28 Eylül 2008'de Yürüyüş dergisi dağıtırken gözaltına alınan ve sonrasında işkencede katledilen **Engin Çeber**'in davası devam ediyor. Dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in işkence yapıldığı kabul edip, Çeber'in ailesinden “özür” dilemesiyle uzun bir süre burjuva-feodal medyanın da gündeminde kalan dava, 22 Şubat günü Bakırköy Adliyesi'nde görülmeye devam etti.

İşkencecilerden infaz koruma baş memuru **Nihat Kızılkaya**'nın avukatı **Recep Onaran** yaptığı “savunmada” işkencenin bu sistemde ne kadar “normal” olduğunun da altı çizdi. “Mahkûmların iddia ettiği gibi müvekkilim, En-

gin Çeber'e 2 tokat dahi atmış olsa bile bu işkenceye girmez. Bir avuç içiyle tokat vurmak ölüme neden olamaz” diyen Onaran, müvekkilinin tahliyesini talep ederek “adaletin” tecelli etmesini istedi. 12 Nisan tarihine ertelenen duruşmada sanıkların tutukluluk halinin devam etmesine karar verildi.

Duruşma öncesinde Adliye önünde toplanan Halk Cephesi, burada bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan **Ferhat Gerçek** “Engin'e işkence yapanların büyük çoğunluğu halen elleri kollarını sallayarak görevlerini icra ediyorlar”. Siyasi sorumlularıyla halen görevlerinin başında bulunmaktadır” dedi. (İstanbul)

Polis terörüne son!

BDSP tarafından başlatılan “**Polis eliyle uygulanan baskı ve terör rejimine son**” başlıklı imza kampanyası 26 Şubat tarihinde İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen bir basın toplantısıyla sona erdi.

Kampanya sürecini anlatan BDSP temsilcisi **Eren Onur**, Yaklaşık 1.5 ay süren kampanya sürecinde birçok demokratik kitle örgütü, sendika, meslek odası, aydın ve sanatçının ziyaret edildiği ve iki yüze yakın imza toplandığını söyledi. BDSP temsilcisi işçi sınıfı üzerindeki sömürünün ve baskının arttığını söyleyerek bunlara karşı mücadele etmenin bir sorumluluk olduğunu ve mücadelelerinin hem hukuksal hem de siyasal boyutta devam ede-

ceğini söyledi.

Alaattin Karadağ'ın avukatı **Şerife Ceren Uysal**'ın dava sürecini anlatmasının ardından İstanbul ÇHD yöneticilerinden **Zeycan Balcı Şimşek** ise; “Çağdaş Gemik, Baran Tursun ve Alaattin Karadağ'la başlayan süreç devam etmektedir. PVSK ve TMK'nun kendilerine verdikleri sınırsız yetkilerden yararlanan polis istediği kişiyi öldürüyor ve öldürdükleri kişilere ‘terörist’ damgasını vurarak olayı meşrulaştırıyor. Eğer biz bu davaları takip etmezsek bu olaylar devam edecektir ve devletin istediği tam da budur. ÇHD bu davaların takipçisi olmaktan vazgeçmeyecektir” dedi.

(H. Merkezi)

Katile değil, çocuklarının davasını takip eden aileye ceza!

Baran Tursun, İzmir'de 2007 yılında, polis kurşunuyla öldürülmüş, katil “**ayağım kaydı, düştüm, silah ateş aldı**” diyerek kendini savunmuştu. Tursun'un ailesinin davanın peşini bırakmaması ve eylemlerle seslerini duyurmak için yurtiçinde ve yurtdışında yürüttüğü çalışmalar, polisin serbest bırakılmasını engellemiş ve bu elbette sistemin “şimşeklerini” ailenin üstüne çekmişti.

İlk mahkeme, katil polisin “kaydım, düştüm, vuruldu” ifadelerine ve mahkemenin bunu ciddiye almasına kızan aile, mahkemeyi terk etmiş ve adliye önünde açıklama yaparak durumu protesto etmişlerdi. Bunun üzerine aileye “Cumhuriyet sistemini, yargı organlarını, aske-

ri ve emniyet teşkilatını alenen aşağılama” gerekçesiyle TCK 301. Maddeden soruşturma açılmıştı. Yani, katile bir türlü ceza veremeyen (!) adalet(sizlik) sistemi, oğlunun davasını yakından takip eden aileye dava açma yüzüzlüğünü kendinde bulmuştur.

Son olarak Karşıyaka 5. Asliye Mahkemesi'nde görülen davada, baba Mehmet Tursun hakkında da “Ülkemin yargısını hukuk ve adaletini itibarsız hale getirmeye benim hakkım olmadığı gibi başkasının da hakkının olmadığını düşünüyoruz. Bu hâkim olur veya savcı olur fark etmez” sözleri gerekçe gösterilerek, baba Tursun hakkında “hakaret davası” açıldı.

(H. Merkezi)

“Bunu bize layık görenler utansın!”

biçtiği değer bu oldu” diye konuştu. Açıklama boyunca gözyaşları dinmeyen Hanife Yıldız kayıp yakınlarının yardımıyla alandan ayrılabilirdi.

“Bir gün kadrım bilinirse
İsminimizi alınırsa
Yerim soran olursa
Benim meskenim dağlardır

(Sabahattin Ali)

256. haftada kayıp yakınları yine Galatasaray Lisesi önündeydi. Kayıp yakınları, bu hafta 23 Şubat 1995 tarihinde gözaltında kaybedilen **Murat Yıldız**'ın akıbetini sordu. Eylemde konuşan anne **Hanife Yıldız** “15 yıldır kendimde değilim, bugün dünden daha çok canım yanıyor. Bir anaya bu yapılmazdı, hele ki güvenip kendi elimle teslim etmişim, bu daha da zor. 5 yıl boyunca mahkemeye gidip geldim ama suçlular mağdur ilan edildi. Bu acının ne adı ne de tarihi var, bunu bize layık görenler utansın” dedi.

Sonrasında Kayıp Komisyonu adına basın açıklamasını okuyan **Semra Yeşilyurt** “beş yıl süren mahkeme sonucu bilirkişinin sanık polislerin ‘görevi ihmal ettikleri’ yönündeki raporlarına rağmen polislere sadece 1 lira 18 kuruş para cezası verildi. Murat'ın yaşamına yargının

257. haftada da kayıp aileleri 2 Nisan 1948'de öldürülen ve 16 Haziran'da Bulgaristan sınırına yakın Sazara köyü ormanlık alanında işkence edilmiş cesedi bulunan **Sabahattin Ali**'yi andılar.

Türkiye Yazarlar Sendikası'ndan **Müslüm Çelik**'in de aralarında bulunduğu kayıp aileleri adına açıklamayı kayıp avukatlarından **Mahmut Alınak** okudu. Alınak, Sabahattin Ali'nin yurtdışına çıkmak üzereyken devlet ajanları tarafından öldürüldüğünü anlatarak, “devlet Ali'nin kaybedilmesindeki sorumluluğunu kabul etmeli, kamuoyu önünde başta Ali ailesi olmak üzere tüm toplumdan özür dilemelidir” dedi. Açıklamanın ardından İHD Diyarbakır Şube Başkanı Muharrem Erbey'in Diyarbakır Hapishanesi'nden yolladığı mektup okunarak eylem sona erdi. (İstanbul)

SÜRECE BİR GÖZ ATALIM:

TEKEL İŞÇİSİ ÖĞRENYOR VE ÖĞRETİYOR

Ülkenin çeşitli yerlerinden gelen TEKEL işçileri geldikleri gün eylemlerini yapıp melekelerine geri döneceklerini düşünüyorlardı, ta ki Abdi İpekçi Parkı'nda polis eliyle devlet-egemenlerin saldırısına uğrayana kadar. Onların daha önce devletle-sistemle çelişkileri hiç olmamıştı belki de. O yüzden ilk saldırıya şaşkınlıkla karşılanmışlar ve ne olup bittiğini tam olarak anlayamamışlardı. Birçoğu ilk defa polisle karşı karşıya gelmiş, biber gazı ve cop yemişlerdi. Bir yanlış anlama olmalıydı bu; çünkü o güne kadar devlet onların başında mutlak olması gereken ve polis de hem devleti hem de halkını koruyup kollayan bir kurum-mevki olmalıydı, o güne kadar öyle görmüş (ya da gösterilmiş diyelim), öyle yaşamışlardı. Bazı akşamlar haberlerde polisin bir gruba saldırısını gördüklerinde muhakkak ki polis haklı, dayak diyenler de haksız olmuştu onların gözünde, belki de gerçekten "terörist"tiler. Devlete-sisteme karşı gelinir miydi hiç? Ama, ama şimdi bir yanlışlık ya da birileri tatsız bir şaka yapıyor olmalıydı: Onlar sadece ekme derdinde, çocuklarının okul harçlığı derdinde, kısacası işçi "kalabilmenin" derdindeydiler. Devleti "bölmek" gibi bir niyetleri yoktu, haklıydılar ve istedikleri çok fazla da bir şey yoktu, aslında zaten onların olan hakların onlardan geri alınmamasını istiyorlardı.

Fakat gaz, dayak, su... Nedendi bütün bunlar? Bir kısmı rahatsızlanarak hastaneye gitti, bir kısmı kışın o soğukunda buz gibi havuza düştü, kimi zaten işsiz oldukları halde bir posta daha dayak yedi. Eylemlerinin sonrasında kitlenin yarısı Abdi İpekçi Spor Salonu'nda kilidi kalmış (bırakılmış), yarısı da geceyi dışarıda geçirmek zorun-

da kalmıştı. Sabah salondakiler dışarı çıkmak istiyor dışarıdakiler de salondakileri çıkarmak istiyorlardı. Fakat yeniden gaz, su, dayak... Kapıların zorlanmasıyla içerdeki ve dışardaki kitle bulaşmış, eylemlerine devam etmek istemişlerdi: **sadece ekme kavgası için**. Yine dayak, gaz, su... Tüm bunlar karşısında kitle dağılsa da işçilerin çabalarıyla Türk-İş önünde buluşabilmişler ve meşru eylemlerini devam ettirme kararı almışlardı: **Devlete-sisteme rağmen, Türk-İş'e rağmen**. Fakat hepsinin kafasında da aynı sorular ve soru işaretleri kalmıştı: **Neden?**

Kendi inisiyatifleriyle başlattıkları eylemleri büyüdükçe, sorularına cevaplar da bulmaya başladılar ve daha kararlı, daha direngen olmayı öğrendiler. Cevap çok netti artık onların cephesinden: Çünkü Kürt-Türk-Laz-Alevi-Sünni oldukları için orada değildiler, **işçi oldukları, aynı sınıftan oldukları için oradaydılar** ve işçi kimliklerinden kaynaklı sistemin saldırısına uğramış, kimi zaman görmezden gelinmiş, kimi zaman kirli-bilinçli bir beyin bulanıklığı yaratılmaya çalışılmıştı. Çünkü büyük bir çoğunluğunun oy verdiği bir parti eliyle saldırıya uğramışlar ve aslında hangi sistem partisi olursa olsun aynı şeyi yapacağını yani "ayak takımı" oldukları için daha fazla boyunduruk altına almaya, sömürmeye çalışacağını kavramışlardı. Fakat bu süreçte kavradıkları bir şey daha vardı: **Ayaklar olmadan baş gidemeyecekti, isterlerse ve mücadele ederlerse "başı" alaşağı edebileceklerdi. Yani varlıklarını ve güçlerini bilince çıkarmışlardı.**

Hangi sınıftan olduklarını ya da sınıf kavramının ve farklı-zıt sınıfların varlığını kavramışlar buldukları cepheden geçmişe yönelik pişmanlıklar duryarak da düşünmeye başlamışlardı. Tüpraş-Seka vb. özelleştirilen, üniversite harçlarına-elektiriğe-suya-doğalgaza zam yapılırken neredeydiler ve neden bunlara karşı çıkan insanların, sınıf kardeşlerinin yanında değildiler? Yine aynı şekilde yakında özelleşecek olan şeker fabrikalarının işçileri, PTT çalışanları neden şu an onların yanında değildi? Birlikten güç doğmaz mıydı?

Peki ya Lenin'in tanımıyla "işçileri kendi iktidarlarından bile koruyacak tek kurum" olan sendika neden gayet güzel tanımlanmış tanımına uy-

gun hareket etmiyordu? İşte, yavaş yavaş öğreniyorlardı: İşçilerin yanında, onların mücadelesini büyütmek için mücadele etmesi gerekirken, aksine onların umutlarını kırıcı, devletle tam bir uzlaşma halinde hareket ediyordu sendika. Öyle ki polislerden önce barikatları sendikacılar kuruyor, 4C'ye geçenleri ve geçecek olanları ihanetçi olarak görmemeleri gerektiğini, onların zulme dayanmadığından bunu kabul ettiklerini-edeceklerini söylüyor ve bir nevi "yavaş yavaş siz de kabul edin, yoksa devletin verdiği süre dolunca işsiz kalmayın, bu sorumluluğu alamayız" mesajını alttan bile değil gayet pervasızca veriyordu. İşçiler içinde oluşan komitelerin sendikanın önüne geçmek gibi bir hakkı olmadığından onlara izin verilmemesi gerektiğini, sadece sendikaya güvenip çadırlarında oturmalarını ve eğer bir gün polis çadırları yıkarsa sadece oturup seyretmeleri gerektiğini söylüyordu. Sözlerle başarılı olamayacaklarını anlayınca yandaş bölge başkanlarını işçilerin içine salıp, ileri çıkan işçileri konuşmalarıyla ikna edebileceklerini düşünüyorlardı. Neden önceleri "öğrenciler, marjinal gruplar" diye tanımladıkları, afişlerini-pankartlarını sivil polislerinin de yardımıyla indirdikleri ve hiçe saydıkları devrimci ve demokrat gruplar işçiler nezdinde meşruluğunu kanıtlayınca sendika bunları bir güç olarak görüp görüşmeyi kabul edip onların karşısında timsah gözyaşı döküyorlardı? **Çünkü onların da korkuları büyüktü: hem sistemle ters düşmemeye çalışarak gizli den yaptıkları anlaşmaları hayata geçirmeye çalışıyorlar hem de kendi varlıklarının-koltuklarının nedeni olan işçiler cephesinde şirin görünmek için dört taklayı birden atıyorlardı. İşçiler şunu soruyordu artık: sendika, işçileri işçilerin iktidarından bile koruyordu da neden "sendikacıların" iktidarından koruyamıyordu? Sadece kendi sendikaları da değil, 3 tane daha büyük konfederasyonun da niyeti yoktu anlaşılın, yoksa günlerce-saatlerce görüşüp sadece 4 maddelik "siyah zemin üzerine beyaz yazıyla pankartlar asmak, sendika temsilcilerinin Ankara'ya ne zaman-nasıl geleceğini" içeren bir eylem takvimi hazırlamazlardı herhalde. O zaman sendikaya bel bağlamak akıl kârı bir iş miydi, yoksa artık kendileri mi sendikaya rağmen bir şeyler yapmak zorundaydılar? Sorularına kendileri yaşaya-**

rak cevaplar buluyorlar ve doğru cevaplarını hayata geçirmek için cüretlerini kuşanıp sokağa çıkmaya başlıyorlardı. Ölen arkadaşlarının cenazesini almak için dayak yemeyi, sistemin katil yüzünü bir kez daha ayuka çıkartmak için işgaller yaparak gözaltına alınmayı, hakarete uğramayı göze alıyorlardı.

Peki her şeyi anlamlandırıyorlardı da neden komünizmden, emekten, halktan, özgürlükten, demokrasiden sürekli bahseden ve hatta bu kavramları isminde taşıyan bazı gruplar umutsuzluk-karamsarlık yayıyordu? Sınıf kardeşleri olan, ilk günden beri gündüz TEKEL işçilerini yalnız bırakmayan devrimci-demokrat kardeşlerini marjinal grup olarak ilan ediyor ve hükümetin tavırlarından kaynaklı işçilerin marjinal gruplarla hareket etmek "zorunda" oluşunu serzenişle dile getiriyorlardı. Sürekli olarak işçilerin beklemleri gerektiğini, hukuki sürecin sonuçlanmasını beklemleri ve çadırlarında oturmaları gerektiğini söylüyorlardı. TEKEL işçisinin yanında olmak demek onlara günde iki öğün çorba mı vermektir yoksa mücadelenin çıkmaza girdiği noktalarda yeni kapılar açmalarına yardımcı olup, onlara sürekli moral ve umut aşılacak mı? **Demek ki onların da bir pazarlığı vardı**, yoksa emekten yana olduğunu söyleyen bu kurumlar neden Türk-İş gibi, sistem

gibi yaklaşıyordu? TEKEL işçileri yavaş yavaş, yavaş öğreniyorlar...

Öğreniyorlar; birlikte halay çekmeyi, horon oynamayı, Kürtçe parçalar söylemeyi, birbirlerinin siyasi düşüncelerine ve yaşantılarına saygı duymayı. Öğreniyorlar; mücadele etmeyi, bedel ödemeyi, egemenlerin ve onların uşaklarının korkulu rüyası olmayı ve öğretiyorlar. Sistemin yüz yıllardır işlediği insanlarımız değişimi öğreniyorlar, aynı hedef için omuz omuza koşmayı, direnmeyi ve kardeş olmayı, sınıf kardeşi olmayı... Öğreniyorlar ve öğretiyorlar... Onlardan öğrenecek daha çok şeyimiz var çünkü bir dev; işçi sınıfı uyanıyor.

(Ankara'dan bir İK okuru)

Türk-İş İstanbul şubeleri Temsilciler Kurulu sonuç bildirgesi açıklandı!

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, 17 Şubat günü Mecidiyeköy Kültür Merkezinde gerçekleştirdiği bir toplantı ile Tekel direnişini işçi sınıfı hareketini ve sendikaların yapması gerekenleri tartıştı. Devrimci Demokrat Sendikal Birlik'in de çabaları ile örgütlenen toplantının sonucunda TEKEL direnişinin nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın işçi sınıfının mücadelesi açısından şimdiden kazandığı, bunun ileri noktalara taşınması için mücadele edilmesi gerektiği ifade edildi.

Temsilciler Kurulu'nun açıkladığı sonuç bildirgesinin öne çıkan maddeler ise şöyle: * Konfederasyonların aldığı TEKEL işçile-

ri ile dayanışma miting kalarından İstanbul'daki en kısa sürede hayata geçirilmelidir.

* TEKEL işçileri için bugün gündemde olan 5 TL'yi işçi kardeşinle paylaş kampanyasını her alanda yürütmeliyiz.

* 28 Şubat ve sonrası kritik süreç olarak görülmektedir. Bu nedenle İstanbul'da 28 Şubat günü Kadıköy İskele Meydanında TEKEL işçileri için saat 13.00'dan itibaren oturma eylemi yapılacaktır.

* 28 Şubat sonrası direnişe yapılacak bir müdahalede bizler bulunduğumuz her yerde sokaklara çıkmalı ve tepkilerimizi göstermeliyiz. (İstanbul)

İşsizlik artık bir güvenlik sorunu; Korkunun ecele faydası yok!

Özelleştirme politikaları büyük bir hızla uygulanırken işsizler ordusu da buna paralel bir şekilde krizin rüzgarını arkasına alarak büyümeyi sürdürüyor.

KIT (Kamu İktisadi Teşekkülleri)leri özelleştirme adı altında emperyalistlere peşkeş çeken egemen sınıflar, şimdi de kendi elleri ile yarattıkları bir ordu ile karşı karşıya; **İŞSİZLER ORDUSU**. Son on yılda uygulanan politikalarla milyonlarca işçi ve emekçi işsiz kalırken 2009 yılında patlak veren emperyalist krizle birlikte işsizler ordusunun saflarına büyük bölükler halinde yeni katılımlar gerçekleşti.

Krizi fırsatı çeviremeyenlerin başında gelen, dahası krizin delip geçtiği işsizler artık, devletin en üst kademelerinin gündeminde kendine yer bulmaktadır. Bunun çok da sevinilecek bir gelişme olmadığı işsizlerin dertlerine merhem olmayacağı da kısa süre içinde ortaya çıktı. İşsizlerden devletin en kıymetli belgelerinden birinde bahsediliyordu. **Ancak bir güvenlik sorunu, iç tehdit olarak**. İşsizlik oranında yaşanan artış ve işsizler yığını egemenlerin tehdit algılamasındaki yerini almakta gecikmedi.

Dünyada bir hayalet dolaşıyor

2009 yılında ABD'de ortaya çıkan mali krizin kısa sürede tüm dünyayı etkisi altına alması ile birlikte işsizlik de en hareketli dönemlerinden birini yaşadı.

Krizle birlikte dünyaca ünlü şirketler bir bir batarken finans sektöründen gayrimenkule, otomotiv sektörden tekstile kadar birçok alanda yüz milyonlarca kişi işsiz kaldı. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nün verilerine göre 2009 yılında 250 milyonu aşkın işçi ve emekçi yaşamını işsizler ordusunun sıra neri olarak sürdürmektedir. İşsizliğin en dinamik ve geniş bölüğünü ise gençler oluşturmaktadır. Yunanistan'dan Şili'ye Rusya'dan İngiltere'ye ve Çin'e kadar işsizliğin varlığını hissettirmedeği hiçbir ülke bulunmamaktadır. İşçi ve emekçilerin aleyhine yaşanan her gelişmede sıranın başını çekmeye alışkın olan ülkemizde bu defa korkulan olmadı. İşsizlik oranının en yüksek olduğu ülke Türkiye değil Güney Afrika. Türkiye ise (resmi verilere göre) yüzde 15.5'lik işsizlik oranı ile ikinci sırada tutunabildi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, herkesin malumu olan bir gerçeği adeta keşfedercesine işsizler ordusundaki artışın büyümesine dikkat çekmektedir. 2009 yılında 1.5 milyonu aşkın işçi ve emekçinin saflara hücum ettiği ülkemizde 2010 yılında da 1 milyonu aşkın emekçinin işsiz kalacağı tahmin edilmektedir.

İşsizlik, Millî Güvenlik Siyaset Belgesi'nde

Kitleselliği ile tüm dikkatleri üzerine toplayan işsizlik egemenlerin gündeminde işgal etmektedir.

Egemen sınıflar işsizliğe çözüm

Kitleselliği ile tüm dikkatleri üzerine toplayan işsizlik egemenlerin gündemini de işgal etmektedir. Egemen sınıflar işsizliğe çözüm bulmakta da gecikmediler; İşsizlik iç tehdittir!

bulmakta da gecikmediler; **İşsizlik iç tehdittir!**

Uyguladıkları ve uygulamaya devam edecekleri politikalarla işsizler ordusuna her gün yeni katılımları garanti altına alan egemenler bir süre sonra yarattıkları bu ordudan ürkmeye, korkmaya başladılar. Sayıları 15 milyonu bulan, kendi içinde büyük bir dağınıklık ve örgütsüzlük yaşayan işsizler devlet tarafından fişlendiler. **Başbakan R.T. Erdoğan 11 Şubat günü gazete ve televizyonlara yaptığı açıklama ile işsizliğin en önemli iç tehdit sıralamasında birinci sırayı aldığını ve Millî Güvenlik Siyaset Belgesi'ne de ekleneceğini açıkladı.** Millî Güvenlik Siyaset Belgesi, beş

yılda bir düzenlenmekte ve devletin bu süre içinde öne çıkan ve varlığını tehdit eden güçlere karşı konumlanışının sınırlarını çizmektedir. MGSB, MGK tarafından hazırlanmakta ve Bakanlar Kurulu tarafından onaylanmaktadır. En gizli belgelerden biri olarak kabul edilen **MGSB devletin gizli anayasasıdır**. En güçlüğünden en büyüğüne devletin tüm organları buna göre şekillenmek zorundadır. **Hiçbir mahkeme bu belgeye aykırı bir karar veremez. Hiçbir hükümet bu belgeye örtüşmeyen bir yasa çıkartamaz.** Egemenler belge ile devletin tüm kurumlarının kırmızı çizgilerini belirlerken toplumunda yaşam biçimine yön vermektedir. Belge faşizmin olası tehdit-

ler karşısında nasıl konumlanacağını, düşmanlarına karşı nasıl bir mücadele yöntemi izleyeceğini içermektedir. Sözü edilen güç, bir iç tehdit, bir düşman olarak kabul edildiği için de ilk elden yapılması gereken onu imha etmektir. **Burada söz konusu olan sorunu çözmek değil tehditin zayıflatılması, parçalanması ve yok edilmesidir.** Kürtler, gayri müslimler, azınlıklar, Aleviler, ilerici ve demokratlar, devrimciler ve komünistler devletin kuruluşundan bugüne iç tehdit algısı içinde değişmeyen yerlerini korumaktadır.

Devletin en küçük hüresine kodlanan belgenin sınırları ise **faşizm** gerçekliğidir. Her türlü farklı düşüncenin yok edilmesi, en küçük hak arama talebinin imha edilmesi, yığınların bir avuç asalağın iktidarı altında korku ve şiddet altında azgınca sömürülmesidir. Emekçilere, Alevilere, Ermenilere, Kürtlere karşı gerçekleştirilen tüm katliamlar; JITEM, TİT, MAK gibi tüm kontr-gerilla oluşumları bu belgeye dayanarak hareket etmektedir. Ergenekon operasyonları sırasında gözaltına alınanlar gerçekleştirdikleri tüm eylemlerden üstlerinin haberdar olduğunu ve her şeyin MGSB'ne uygun olduğunu boşuna söylemişlerdir.

İşsizlik değil işsizler hedefte!

İşsizliğin bir iç tehdit olarak bu belgeye eklenmesi ile işsizler de devletin bekasını tehdit eden düşmanlarından biri olmaktadır.

Egemenler için her işsiz artık

potansiyel bir rejim düşmanı, düzeni temellerinden sarsabilecek yok edilmesi gereken bir düşmandır. Böylesine korkmakta çok haksızda sayılmazlar!

Bir tarafta küçük bir azınlık sefa içinde yaşarken öte yanda milyonlarca işçi ve emekçi, yoksulluk açlık ve sefaletle boğuşmaktadır. Bu tablo önümüzdeki günlerde daha boyutlu bir hale gelecektir. ABD Ulusal Güvenlik Direktörü Dennis C. Blair'in "işsizlik dalgası, terörizmi geride bırakarak ABD'ye yönelik en büyük güvenlik tehdidi haline geldi" sözleri ile işsizliğin dünyada ne boyutlara ulaştığını ve duyulan korkuyu yansıtmaktadır. Bu tabloyu The Times gazetesi "bir isyan çağı başlıyor. İşsizliğe olan tepkiler nedeniyle tüm dünyayı ciddi bir protesto dalgası bekliyor" sözleri ile özetlemektedir.

İşsizliğe karşı öfke duyan ve geleceğe dair umutları yok olan milyonlarca kişi dünyanın dört bir yanında gerçekleştirdikleri eylemlerle tepkilerini sokağa dökmektedir. Düzenlen hiçbir beklentisi kalmayan ve yaşam alanı giderek azalan işsizler ordusu kazan kaldıracaktır. Korkulan şey, işsizlerin dağınık bir kitleden örgütlü bir güce dönüşmesidir. **Tehdit algısı içine alınması böyle bir potansiyel barındırmasındadır!** Ne var ki tüm önlemler boşuna. Halkımızın deyimi ile "korkunun ecele bir faydası yoktur." Emperyalist-kapitalist sistem ve onun işbirlikçi uşakları büyük bir hızla sonlarına doğru yol almaktadır!

“TEHLİKENİN FARKINDA MISINIZ?": Cumhuriyete Dair!

Cumhuriyet gazetesinde bir süredir yeniden sol argümanlı söylemlerin-yazıların yoğunlaştığını **emek-sınıf sorunu** gibi kavramların daha sık kullanıldığını, öne çıkartıldığını görüyoruz. Bunun belli başlı nedenleri var, biliyoruz ki Cumhuriyet gazetesi Kemalist ideolojiyle bütünleşmiş, kemikleşmiş bir çizgiye sahiptir. Hem sol argümanlı emek-sınıf sorunu gibi kavramların neden daha sık kullanıldığını, öne çıkarıldığını hem de Cumhuriyet'in sahip olduğu çizgiyi bu nedenle yeniden teşhir etmek gerekliliği kendini hissettirmiştir.

Ayrıca **Nilgün Cerrahoğlu'nun** Cumhuriyet'te yayınlanan Hindistan'la ilgili yazıları, yazı dizisinin de bu yazının bir başka vesile kaynağı olduğunu belirtmek gerekiyor. Cerrahoğlu'nun yazılarında Cumhuriyet'in siyasal-ideolojik çizgisinin yansımalarını çok açık bir şekilde görmek mümkün. Bunlardan yola çıkarak biz de söz konusu anlayışın dayandığı temeli ele alıp değerlendirmeye çalışacağız.

Turnusol kağıdı; Kürt ulusal mücadelesi...

Türkiye'de ulusal sorun her zaman turnusol işlev görmüştür. Bugün yaşananlara baktığımızda bunu daha iyi anlıyoruz. Özellikle Kürt ulusal mücadelesinin kendini daha ileri düzeyde hissettirdiği, gündemdeki ağırlığını koruduğu, öne çıktığı dönemlerde herkes açısından durum daha da netleşiyor. Basın için de aynı durum söz konusu; Hürriyet'ten Vakit'e, Cumhuriyet'ten Zaman'a Milliyet'ten Yeni Şafak'a, Taraf'tan Sabah'a çeşitli hâkim sınıf kükümlerinin sözcüleri niteliğinde olan yayınların Kürt ulusal mücadelesi karşısındaki duruşları, siyasal-ideolojik çizgileri şoven-ırkçı bir karakter taşımaktadır. Temsil ettikleri burjuva kliklerin çıkarlarını en iyi şekilde korumak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bahsini ettığımız yayınların son dönemde Kürt ulusal mücadelesi karşısındaki yaklaşımına bakıldığında durum daha da iyi anlaşılabilir. Kendine diğer yayınlardan farklı bir misyon biçtiğini ilan eden Taraf'ın bile rengi açık şekilde belli olmaktadır. **Kürt ulusal mücadelesine, hareketine saldırmak, bu mücadeleyi-hareketi geriletmek, parçalamak, haklı ve meşru taleplerini bastırmak onların ortak paydasıdır.** Biçimler farklı olsa da öz-amaç aynıdır!

Burjuva feodal basının durumu bizim için bu kadar nettir. Biz burjuva basın içinde Kürt ulusal mücadelesini yok saymak bastırmak için sarıldığı emek-sınıf mücadelesi gibi argümanları kullanan **Cumhuriyet gazetesinin** yaklaşımını değerlendirmeye çalışacağız.

Öncelikle belirtmek gerekir ki; Cumhuriyet gazetesinde çalışanların-yazanların hepsi bir ve aynı değildir, **ama Cumhuriyet'in esas çizgisi Kemalist ideolojinin yeniden üretilmesi üzerine kurulu ırkçı-şoven bir karakter taşımaktadır.** Tek tek bireyleri, onların farklı meselelere farklı yaklaşımlarını ele almayacağız, zira bizi ilgilendiren bütündür ve o bütünde hayat bulan, kemikleşen çizgidir.

Kemalist ideoloji toplumu "kaynaşmış sınıfsız zümre" olarak ele alır ve sınıfları, onların aralarındaki karıştıkları, mücadeleyi, toplumsal ve eşitsizlikleri yok sayar, görmezden gelir. Mussoloni'ye, Hitler'e bakıldığında benzer anlayışın taşındığı-be-

nimsediği görülür. Sınıf farklılıklarını-mücadelesini yok sayarak işçi ve emekçilerin en küçük hak taleplerini zorla bastırmak en bilindik politikalarıdır.

Cumhuriyet gazetesi Kemalist faşist ideolojinin en yılmaz bekçisi, savunucusu pozisyonunu her daim koruyup pekiştirerek bu ideolojinin kitleler içinde hayat bulmasında, üretilmesinde büyük bir rol oynamaktadır. Mustafa Kemal'in kurduğunu bir gazete olmakla övünülen Cumhuriyet, kuruluşundan itibaren faşist ideolojinin propagandasını yapagelmıştır. Bunu bazen 1940'lı yıllarda aşıktan Hitler faşizmini destekleyerek yapmış ve Nazım Hikmet'in fotoğrafını yayınlıyarak "işte vatan haini yüzüne tükürün" diye resmini yayınlamış (bugünse bütün bunları yapan kendisi değilmiş gibi Nazım Hikmet'i sahiplenir gözükmekte, onunla ilgili övgüler dizmekte, sayfalarında), bazen de (daha sinsi bir biçimde) sol adına, yurt-severlik adına en kaba faşist propagandayı gerçekleştirmiştir. Cumhuriyet gazetesinin hangi tarafa olduğunu anlamak için onun ulusal hareketi değerlendirmesinden örnekler vermek yararlı olur.

Emek-sınıf gibi argümanları kullanarak ırkçı-şoven anlayışın üzerine örtmeye, var olan ulusal eşitsizliği-haksızlığı ve Kürt ulusal mücadelesinin özünü çarpıtmaya, perdelemeye çalışmaktadır. Elbette onun ulusal mesele karşısındaki tutumu yeni değildir, cumhuriyetin kuruluşundan beri aynı anlayışla hareket etmektedir. Birkaç alıntı ile durumu somutlaştıralım. Örneğin Şeyh Said isyanı hareketi yorumlanırken şöyle deniyor; "Şeyh değil sakı, müşit değil müşit bu cabbar herifler... Müritleri yüzükoyun sünine sünine secde ederek geliyorlar. Kimi köpek kimi çakal gibi şeyhlerinin önünde temsil ediliyorlar..." (25.05.1925) Yine Şeyh Said isyanıyla ilgili Cumhuriyet'in sahibi ve başyazanı Yunus Nadi şöyle diyor; "Uzun bir zamandan beri bir Kürdistan lafıdır dönüyor. 'Kürdistan, Kürt milleti, Kürt istiklali...' Bunu söyleyen de birkaç yüz binden oluşan ve Türklerle karşın halk kitesi değil, belki de çok küçük bir eşraf ve şeyhler sınıfıdır... İstiyorlar ki, Kürdistan bağımsız olsun. Böyle bir iddiada bulunmak için Kürdistan'ın gerçekten esaret altında olması gerek... Diyarbakır mahkemesi, istiklal fikrinin kasılmasıdır..." (15.06.1930)

Ağrı ayaklanması karşısında da aynı tutum yakınıyor: "...Türk'ün toprağına ve canına kastedenler; bu son dersin burada biteceğini zannetmesinler..." (14.07.1930) Dersim isyanı içinse Yunus Nadi şöyle diyor: "Hükümet, Tunceli'nin dağ bedevilerine(ilkellerine) şu gerçeği anlatıyor ki artık gelip geçici sol seferleri yoktur. Ya bu deve güdülecek ya

gelenek ve göreneklere de tarihe gömülerek o yalnız dağların halkı, elinin emeğiyle gül gibi yaşayıp giden bir halk olacaktır..."

"Şork vilayetindeki gayri takilik bertaraf edilmiş, Tunceli vilayetimizdeki son anza da giderilmiş olmalı..." (Haziran 1937) Cumhuriyet'ten bir başka haber; "Tunceli şakileri inha ediyor. Mağaralarda saklanan haydutlar amansız biçimde takip ediliyor. 500 senelik tarihi Kutu Deresi'nin kapıları kahraman askerlerin çizmeleri altında..." (24.06.1937) Onur Öymen'in bugün de savunduğu Dersim katliamını Cumhuriyet daha o günden nasıl da savunuyor, destekliyor?! Son bir haber "Türk Amazon'u Sabiha Gökçen teyyaresiyle Tunceli'de başarılı atışlar yapmaktadır..." (Haziran 1937) (Alıntılar Türk Basınında Kürtler/Faik Bulut)

Görülebileceği üzere Cumhuriyet gazetesi Kürt ulusuna karşı girişilen katliam saldırılarını hararetle desteklemekte, Kürt ulusunun haklı ve meşru taleplerinin, mücadelesinin boğulması-yok edilmesi için elinden geleni yapmaktadır. Dün olduğu gibi bugün de Cumhuriyet'in Kürt ulusal meselesindeki tavrı değişmemiştir.

Kemalist ideolojinin savunucusu; Cumhuriyet!

Bugün kullandığı, öne çıkardığı argümanlar ise emek-sınıf sorunudur. Ezilen Kürt ulusunun haklı mücadelesi karşısında Türk şovenizmini-ırkçılığını sol argümanlar kullanarak güçleştirmektedir. Böylece Türkiye'de var olan ulusal sorunu, eşitsizliği, ayrıcalığı perdelemeye, hakim ulusunun haklı mücadelesinin önünde engel olarak gördüğümüz ulusal sorunun çözümünde (ayrıcalığın-eşitsizliğin kaldırılmasında) proletaryanın yerine getirmesi gereken sorumlulukları olduğunu biliyor, kabul ediyoruz. Bunun sonucu olarak ulusal sorunu yok sayarak sınıf mücadelesi yürütmüyoruz, bu mücadele içinde ulusal sorunun çözümünün de önemli görevlerimiz/sorumluluklarımız arasında yer aldığını bilerek yürüyoruz. Sınıf mücadelesi aynı zamanda her türlü eşitsizliği ortadan kaldırmayı hedefler, toplumdaki çeşitli eşitsizlikleri yok saymaz Cumhuriyet gibi üzerini örtmeye çalışmaz. Cumhuriyet, sınıf mücadelesinin bu özelliğini-gerçekliğini yok sayarak var olan eşitsizliklerin (örneğin ulusal eşitsizlik) üzerini örtmeye, her türlü eşitsizliğe yönelen yanını karartmaya çalışıyor. Yani hem nalına hem mihına vuruyor! Sınıf mücadelesi argümanlarıyla ulusal eşitsizliğin üzerini örtmeye çalışırken aynı zamanda bu mücadeleyi kendi ırkçı-şoven anlayışında eritmeye çaballıyor. Lenin

"ulusal eşitsizlik kadar hiçbir eşitsizlik sınıf mücadelesinin önünde engel değildir" derken buna işaret ediyordu. Cumhuriyet ise sınıf mücadelesinin önündeki bu engeli kalıcı kılmaya, büyütmeye çalışıyor. Onun için sorumluluklarımızın gereği olarak ulusal sorunu yok sayan, hakim ulus şovenizmini, ayrıcalığını, ezilen ulus üzerindeki baskısını perdelemek için sınıfsal argümanları, emek-sınıf mücadelesi gibi argümanları kullanarak her türlü anlayışa karşı mücadele etmeyi de ihmal edemeyiz. Hakim ulus şovenizminin zehrini işçi sınıfının hayatına, bilincine aşılayanlara sessiz kalamayız. İşçi sınıfının bilincinden-hayatından o zehri atması için panzehirinin aşlanması gerekir. O panzehir, Ankara'da çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye proletaryasının en güzel, güçlü ve kararlı örneğini sergileyerek mücadele eden-direnen TEKEK işçilerindedir.

Cumhuriyet ve onun çizgisinde olanlar sınıfsal mücadeleden, emekten çok sık dem vurup, öne çıkararak esasen ulusal eşitsizliği gizlemeye, ulusal sorunu yok saymaya çalışmaktadırlar. Yoksa bu vurguları gerçekten de sınıf mücadelesinden yana oldukları için yapmıyorlar. Belirttiğimiz gibi Cumhuriyet, Kemalist ideolojinin yeniden üretilmesinin, kitlelerin-halkın bilincinde-yaşamında en sağlam biçimde yer edinmesinin en kararlı savunucusu-aktörüdür.

Nilgün Cerrahoğlu neyi-niye göremiyor?

Cumhuriyet liberalizm tapıncılarının emek eksenli sınıf mücadelesini yadsıyan, tarihin gerisinde kaldığı dile getiren anlayışına karşı çıkar gözükmekte, kendini böyle ifade etmektedir, ama toplumu "sınıfsız kaynaşmış zümre" olarak gören-tanımlayan Kemalist ideolojinin de üretim merkezi durumundadır adeta! Türkiye söz konusu olunca emek-sınıf mücadelesinden dem vuran başka ülke söz konusu olduğunda bu vurgularının gerçekte bir anlam ifade etmediğini gösteriyor. Bunu da Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan Nilgün Cerrahoğlu'nun Hindistan'la ilgili yazılarında görebiliriz. Nilgün Cerrahoğlu Hindistan'la ilgili yazılarında-gözlemlerinde nedense oradaki güçlü sınıfsal hareketten-mücadeleden bahsetmiyor. Oysa orada mücadele yürüten Hindistan Komünist Partisi (Maoist); Hindistan gerici devleti tarafından birinci iç tehdit olarak görülüyor-tanımlanıyor. HKP(M) sınıfsal mücadele içerisinde ezilen din, mezhep ve milliyetlerde kucaklayarak güçlü bir etki yaratmış bulunmakta. Bunu gözlemlemek-görmek için Hindistan'a gitmeye gerek de yok.

Bırakalım Hindistan gerici devletini direkt emperyalist gericiğini son dönemde özellikle kurtarılmış bölge olan **Lalgarh** üzerine yoğun bir saldırı içinde olduğu bilinmektedir. Nitekim Lalgarh halkına yönelik yapılan-yapılacak olan devlet saldırılarına karşı aralarında Hindistanlı aydın-yazar Arundhati Roy'un da bulunduğu çok sayıda aydın-yazar açıklama yapmış, çeşitli girişimlerde bulunmuş, dünya kamuoyunu duyarlı kılmaya çalışmışlardır. Köşe yazısında Arundhati Roy'dan alıntılar yapan Nilgün Cerrahoğlu'nun Hindistan'daki sınıfsal hareketten-mücadeleden ve Maoistlerin devlet "birinci iç tehdit" olduğundan

habersiz olduğunu düşünmek çok iyi niyetli bir yaklaşım olur. Bu ancak ideolojik-siyasal anlayışla-yaklaşımla açıklanabilir. Bütün bunların yanında büyük İngiliz gazetelerinde bile manşet olacak-edilecek derecede güçlü ve etkili bir mücadele sürdürülüyor. HKP(M) önderliğinde, sadece yerel değil uluslararası bir ilgide yürüyor bu mücadele. Emperyalistlerin ilgisi bu mücadelelerin sonuçlarını baltalıyor olmasından ileri geliyor ve onu ezmek için Hint gerici devletiyle el ele vererek ellerinden geleni yapıyorlar. Ezilen dünya halklarının ilgisi ise bu mücadelenin kendi kurtuluşları için güçlü bir ışık olmasından ileri geliyor.

Herkesin bildiği-gördüğü bir hareketi-mücadeleyi bizzat o ülkeye gitmiş, yaptığı gözlemleri günlerce-sayfalarca yazmış biri göremiyor, ilgi göstermiyor. Bunun yerine Hindistan'daki gelişmeleri din-milliyet eksenine oturtularak, öne çıkararak Hindistan gericiğini temellerini atan Gandhi ve Nehru'ya övgüler dizilmektedir. Laiklik-sekülerizm allanıp pullanarak Hint gericiliği bu argümanlarla örtülmeye çalışılmaktadır. Nilgün Cerrahoğlu'nun görmek istediği sınıf mücadelesi ise HKP(M) önderliğinde bu gericiği hedefine oturtarak yoluna devam ediyor. Türkiye'de Kemalizm'i öne çıkararak gizlenen ulusal eşitsizlik-sınıf mücadelesi Hindistan için Nehru ve Gandhi laiklik-sekülerizm öne çıkarılarak gizleniyor. Aynı çizginin temsilcileri, sözcüleri Türkiye'de de Kemalizm'i öne çıkarıp allayıp-pullayıp bu gerici-faşist ideolojinin çeşitli ulus ve milliyetler, ezilen yoksul halk üzerindeki koyu baskısı ve sömürsünü gizlemeye çalışıyor mu?

Aynı çizgi özellikle Filipinler, Nepal ve Peru'daki Maoist hareketleri, oradaki bu hareketler öncülüğündeki mücadeleyi görmezden gelmiyor mu? Emek-sınıf mücadelesinden dem vuran sınıf mücadelesinin evrensen-enternasyonal yönüyle-niteliğiyle ilgilienilmesi, görmezden gelinmesi ancak siyasal-ideolojik bir anlayıştan-karşı olmandan ileri gelir. Bu anlayış Cumhuriyet çizgisinde hayat bulmaktadır. Cumhuriyet'in çok sık bir şekilde emek-sınıf sorunu gibi sol argümanları kullanmasının gerçekte bir karşılığı yoktur.

Elbette Hindistan'daki sınıfsal hareketi-mücadeleyi görmezden gelmesi oradaki gelişmeleri din-milliyet eksenine oturtup laiklik-sekülerizmi öne çıkartıp övmesi Nilgün Cerrahoğlu'nun gözlem-algı-bilgi eksikliğinden kaynaklanıyor. Yukarıda ifade ettiğimiz Cumhuriyet çizgisinin bir tezahürüdür bu durum.

Türkiye'de ulusal sorunu, hareketi ve mücadeleyi yok saymak, ulusal hak ve taleplerini bastırmak için "sınıfsal harekete, mücadeleye sarıl", ama başka ülke söz konusu olunca (ve hem de orada güçlü bir sınıfsal mücadele bulunuyorken, Hindistan gerici devleti Maoistleri "birinci iç tehdit" olarak adlandırmışken) görmezden gel, yok say! Ama belirttiğimiz gibi Türkiye'de Kürt ulusal sorunu bir turnusol işlevi görüyor. Cumhuriyet çizgisinin tekçi anlayışını da, emek-sınıf mücadelesi gibi sol argümanları kullanarak ulusal sorunu-mücadeleyi perdelemeye çalışmasını da apaçık biçimde ortaya koyuyor. O yüzden Cumhuriyet vb. çizgide olanların bu söylemleri öne çıkarmalarının nedenlerini dikkatle izlemek ve bu çizgiye karşı uyanık olmak, daha güçlü bir mücadele yürütmek gerekiyor!

AKP'li olmayanlar fişlenecek!

Demokrasi, özgürlükler ve hukukun üstünlüğü söylemlerini ağızından düşürmeyen AKP'nin bu kavramlardan ne anladığı AKP milletvekili **Avni Doğan**'ın ve **Ahmet Aydoğmuş**'un sözleri ile yeniden tartışılmaya başlandı.

Ergenekon operasyonu; "darbecilerden hesap soran", "devleti çetelerden temizleyen" bir parti görüntüsü çizmeye çalışan, böylelikle kaybettığı oyların bir kısmını yeniden kazanmanın hesabını yapan AKP'nin samimiyetsizliği yine kendi milletvekillerinin ağızından sarf edilen cümlelerle açığa çıkmaktadır.

AKP Kahramanmaraş milletvekili Avni Doğan, Kahramanmaraş Belediye Meclisi tarafından mahalle yapılan ancak itiraz üzerine Danıştay kararı ile yeniden belde statüsüne kavuştuğu için 7 Mart'ta belediye başkanlığı seçimi yapılacak olan merkez Karacasu beldesinde

konuştu. İncilerini seçim bürosunun açılış sırasında yapacağı konuşmaya saklayan Avni Doğan AKP'nin fişlemeye ilişkin açılımını kamuoyuna duyurdu: **Her kim ki bizi fişledi artık fişlenecektir!**

Her cümlesi bir vecize niteliğindeki Avni Doğan, Ergenekoncuların 40 yıldır imam hatipleri, ramazanda oruç tutanları, başörtülülere, halkı fişlediğinden yarıncarak; sıranın artık kendilerine geldiğini savundu. Konuşmasında **hükümet olmaktan ne anladığı** da ortaya çıkan Doğan'a göre hükümetin istemediği hiçbir şey yapamaz. Avni Doğan bir padişah edası ile konuşurken ilericiler görünmek adına sözlerinin arasında demokrasi, özgürlük gibi kavramları serpiştirmekten de geri kalmadı. Böylece Avni Doğan AKP'nin haktan ne anladığını da gösteriyor; imam hatipliler, başörtülü-

ler, oruç tutanlar....

Yanlış anlaşılmasın Doğan, hangi inançtan olursa olsun işçi ve emekçilerin dinlenmesinden, her daim kontrol altında tutulmalarından ve fişlenmelerinden rahatsız değil. O ve elbette partisi AKP, fişlemeye ve insanların baskı altında, tüm yaşamlarının zapturapt altına alınmasına karşı değil. Bunu da çarpıcı konuşmasında dile getirmekten çekinmiyor: **Şimdi biz onları fişliyoruz, inşallah sıra bizde!**

Avni Doğan, bu küçük ama kapsam itibarıyla kendisini aşan konuşmasıyla AKP'nin gerçek niyetine ve düzenin işleyişine dair mesajlar da vermektedir. Özgürlüklerden ne kadar çok söz ederse etsin bir düzen partisinin gerçek niteliğini de çizmektedir. Sömürüye, baskı ve zulme bundan sonra AKP hükümetinin yönetiminde devam edile-

cektir! Temelde bu uygulamalara bir karşı koyuş, kinama ve ağır ucuyla bile olsa bir varyansın yoktur. AKP'nin mevcut düzenle ilgili bir sorunu yoktur, onun hedefi bu sınırlar içinde en etkili yere konumlanmaktır. Bunun ötesinde yola çokça eleştirdikleri Ergenekoncularla, faşistlerle, kontr-gerilla çeteleri ile devam edilecektir. Tayyip Erdoğan'ın "**ka-dın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacak**" sözleri hafızalarımızdaki tazeliğini hâlâ korumaktadır!.

Bizim gibi düşünmüyorsanız kanınız bozuktur!

AKP'nin "demokrasi" açılımı elbette bununla sınırlı olamaz. Bu dört köşe içinde "biz farklılıkların adresiyiz" yazan tabloda Çorum milletvekili de yerini almalydı. Böylece tabloda tüm kareler yerli yerine oturmuş ve resim de orta-

ya çıkmış olacaktı. Nitekim Çorum milletvekili **Ahmet Aydoğmuş**, ünlü çıkışı yapıp kontrol bu hasreti gidermekte gecikmedi.

AKP Çorum Merkez İlçe Başkanlığı tarafından düzenlenen Danışma Meclisi Toplantısı'nda sahne alan Aydoğmuş, ülkemiz "demokrasi tarihine" altın harflerle yazılacak bir konuşmanın altına imza attı: **İktidara karşı çıkarların kazanını tahlile yollamak gerekir!**

AKP'ye ancak kanı bozukların karşı çıkabileceğini ilan eden Aydoğmuş, AKP'nin yüzde 45'lerin altında oy aldığını da unutmaya benzemektedir. Toplum ezici bir çoğunluğunun AKP dışında bir seçeneği tercih ettiği böylesine açık iken Aydoğmuş'un sözleri kendini bilmezlik değilse bile halk düşmanlığından olsa gerek.

Bu sözler AKP'nin yönetim anlayışı-

nı simgeleyen birer inci olarak görülmelidir. Bu durum elbette yalnızca AKP'ye has bir davranış da değildir. Hükümette kutsal ve dokunulmaz varsayılan yerine kapak atan her düzen partisi bu noktadan sonra muhalefette kullandığı jargonu terk ederek gerçekte savunduğu erkin diline sarılmaktadır.

CHP'nin, MHP'nin ve sayısız düzen partisinin tarihi işçilere, emekçilere, ezilen uluslara, Alevilere, demokratlara yönelik tehdit, hakaret ve aşağılamalarla doludur. Düzen partilerinin söylemlerindeki faşist zihniyeti deşifre etmek adına sarf ettiği her cümle daha da kafataşçı bir anlayış ortaya dökmektedir.

Düzen partileri işçi ve emekçilere karşı bu tutumlarının karşılıksız kalacağını asla düşünmemelidir! İşçi ve emekçiler zamanı geldiğinde düzen partilerinden hesap soracaktır.

Kriz, kadın ve sendikalar

Emperyalizm kaynaklı ekonomik krizin emekçiler üzerindeki ezici etkisi artarak devam ediyor. Egemenler krizin ağır yükünü emekçilerin sırtına yüklerken cinsiyeti nedeniyle iki kez ezilen, daha fazla sömürülen, emekçi kadınlar, ise egemenlerin ekonomi politikalarından, özdele de krizden çok daha fazla etkileniyorlar.

Krizle birlikte ilk işten çıkarılanlar kadınlar oluyor; **Ülkemizde de işsizlerin çoğu kadınlardır.** Çalışan kadınların ise zaten erkeklerle oranla daima düşük olan ücretleri iyice düşürülüyor. Kayıt dışı-güvencesiz çalıştırılan kadınların sayısı artıyor. Esnek, ev eksensli, yarı zamanlı, çağrıya bağlı vb. olarak çalışanların yüzde 70'ini kadınlar oluşturuyor. Yine tüm haklardan yoksun, alabildiğine zor şartlar altında çalıştırılan tarım işçilerinin ve emekçilerinin büyük bir kısmı kadındır; çalışan her üç kadından biri kırsal kesimde ücretsiz aile işçisi olarak çalışıyor.

Kadınlara ödenilen fatura bunlarla da sınırlı değil. Artan açlık, yoksulluk, yoksulluk, işsizlik tüm emekçi kadınların ikinci cins konumunu daha da derinleştirip kadının toplumsal durumunu iyice ağırlştırıyor. Kısılan-yok edilen sosyal haklar, işsizlik, reel ücretlerin düşürülmesi, tüketim mallarına yapılan devasa zamlar vb. kadınların ev içi iş yüklerini daha da artırıyor. Sağlık-egitim gibi haklarından yararlanma oranlarını düşürüyor; kız çocukları okuldan alınıp işe gönderiliyor. Tüm bu problemlere bunların yarattığı psikolojik baskı ve sorunlar da ekleniyor. Ancak mesele burada da bitmiyor: Kriz dönemlerinde kadınlara dönük şiddet ve cinayet olayları da katlanarak artıyor.

Sendikalarda ataerkil anlayış...

Sendikaların konuya yaklaşımı ise ne yazık ki olması gerekenin çok uzağında. Kriz dönemlerinde ezilen ile ezen sınıflar arasındaki gelişmeler git-tikçe keskinleşirken ezilenlerin de ezileni olan kadınların gelişmeleri ise iki kez keskinleşiyor; iki kat derinleşiyor. Buna rağmen en çok ezilenler yani örgütlenmeye en çok ihtiyaç duyan ve en yatkın olanlar tezat bir şekilde sendikal örgütlenmenin de dışındalar.

Ekonomik ve sosyal haklar elde etmede bunları koruma ve geliştirmede emekçilerin önemli araçlarından biridir sendikalar. Fakat sendikalara cinsiyetçi bir tutum hakimdir. Çünkü çalışan kadınların yoğun bir şekilde ezilmesi ve sömürülmesine karşın sendikaların konuya ilgisi, kadınla-

rı örgütleme çabası, onların özgün sorun ve taleplerine duyarlılığı hayli yarıftır; kimi sendikalarda ise sıfır denilecek düzeydedir.

Ülkemizde sendikalı kadın sayısı oldukça az. **Çalışan kadınların yalnızca yüzde 3'ü sendikalı. Tüm sendika üyelerinin ise sadece yüzde 14.5'i kadın! Kadınlar sendikaların yönetim mercilerinde ise yok denecek kadar azdır.**

Sendikaların ilk ortaya çıktığı dönemlerde pek çok sendikanın tüzüğünde, kadın işgücünün üretimden dışlanmasını talep eden maddeler vardır. Bugün ülkemizde en gerici sendikaların tüzüklerinde bile böyle maddeler yok. Ancak ne yazık ki **birkaç istisna dışında sendikaların kadınları örgütlemeyi hedef alan net, somut, perspektifleri yok.** Dün, fabrikaların kapılarını kadınlara kapamaya çalışan sendikalarındaki ataerkil anlayış bugün sendikaların kapılarını kadınlara açmaya pek de gönüllü davranmıyorlar.

Elbette kadınların sendikal örgütlenmede bu derece az olmasında kadına biçilen toplumsal cinsiyet rollerinden, çalışan kadın sayısının azlığına, kadınların sendikalaşmanın az olduğu sektörlerde yoğunlaşmasından, genelde geçici olarak çalışmalarına, hak bilincinin zayıflığına değin bir dizi neden mevcut. Ama tüm bunlar sendikaların soruna ilgisizliğini açıklamaya yetmediği gibi bu durumu haklı da çıkarmaz. Çünkü sendikalarda kadınlar azsa bunun nedeni de **kadınları görmezden gelen sendika anlayışdır;** Diyebiliriz ki Türkiye'deki sendikacılık erkek sendikacılığıdır.

Sendikaların, krizin ağır faturası da düşünüldüğünde kadınları örgütlemeyi somut ve acil bir görev olarak önlerine koymaları zorunluluktur.

Tüm emekçilerin sorun ve taleplerine ek olarak, kadın emekçilerin özgün sorun ve talepleri, toplu sözleşmelerde net olarak yer almalıdır. Bunlar pazarlıklarında da ana maddelerinden birisi olmalıdır. Kadınlar **"kadın olduğum için sendikaya üye oldum"** diyorsa sendikalar bu sese kulak vermek zorundadır. Kadınların eşit değerde işe eşit ücret, hamilelik, doğum, işyerinde cinsel taciz, fazla zorunlu mesai, tuvaletlerin kullanımının sınırlandırılması, kreş, hamile kalmanın dahi patron iznine bağlanması gibi bir dizi ek sorunları vardır. Bu gerçekler kadınların örgütlenme zorunluluğunun ve aynı zamanda mücadele potansiyellerinin altını çiziyor.

Örgütlenmede yeni yöntemler

ücretlerinin ve primlerinin tam ve eksiksiz ödenmesi için mücadele edilmelidir.

* TMMOB, taşeronun yasaklanması, kadının istihdamı ve çalışma hayatındaki konumu, özelleştirmelerin iptali, tam zamanlı ve sigortalı çalışma, haftalık çalışma süresinin 35 saate indirilmesi, eşit (eşdeğer) işe eşit ücret, işten çıkarılmaların yasaklanması, iş güvencesi, "Özel İstihdam Büroları"nın kurulmasını engellemek, parasız eğitim, parasız sağlık vb. için mücadele etmelidir.

* TMMOB ve bağlı oda, şube yönetim kurulları, genel kurul delegasyonu ve diğer tüm organlarında kadın temsiliyetini artırabilmek amacıyla, minimum yüzde 35 kadın kotası uygulanmalıdır.

* TMMOB'lu kadınlar Kürt sorununun demokratik bir şekilde çözüme kavuşturulması ve barışın sağlanması için aktif rol üstlenmektedir.

Kurultaydan çıkan sonuçlar doğrultusunda çalışmalara yoğunluk verileceğinin de belirtildiği bildirge **"Kadınlar Örgütlü, TMMOB Daha Güçlü"** sloganıyla son buluyor. (H. Merkezi)

Sendikal örgütlenmeye yeni bakışlar getirilmelidir. Mesela çok sayıda kadın kayıt dışı olarak; özellikle de ev işi, hasta çocuk-yaşlı bakımı gibi işlerde çalışıyor. Yine, ev eksensli işlerde çalışan kadınların sayısı da fazladır. Bu alanlarda örgütlülük ise hiç yoktur. Son dönemlerde DISK'in "Konut İşçileri Sendikası" adıyla bu yönlü bir çalışması var. Bu yaklaşım örnek alınarak geliştirilmelidir. Yine Örneğin Güney Afrika'da kayıt dışı çalışan kadınların örgütlendiği **"Kendi Hesabına Çalışan Kadınlar Sendikası"** (SEWU) gibi deneyimlerin incelenmesi gerekir. Şunu unutmamalıyız ki; egemenler özellikle son yıllarda yarı zamanlı, ev eksensli, geçici, çağrı üzerine, sözleşmeli vb. dolayısı ile düşük ücretli, sigortasız, tüm sosyal haklardan yoksun; enformel tarzı yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Ve ülkemizde çalışan kadınların çok büyük bir kısmı (% 70) enformel alanda çalışıyor. Haliyle bu alanda çalışan geniş kadın kitlelerini sendikalarda örgütleyebilmek için yeni modeller tartışmak, yaratmak kaçınılmazdır.

Yukarıda saydığımız nedenlerden ötürü özellikle kadınlara yönelik ciddi saldırılar da içeren İş Kanunu, Sendikalar Kanunu, SSGSS vb. kanunlara karşı da aktif ve etkin mücadele yürütmek bu mücadelenin bir parçası olmak vazgeçilmezdir.

İşsizliğin had safhada olduğu ülkemizde işsizlerin çoğu kadındır. Bu gerçeği göz önünde bulundurularak klasik sendikal anlayışın sınırları genişletilmelidir. İşçi sınıfının bir parçası olan, yedek işçi ordusunun dolayısıyla işsiz kadınların örgütlenmesine girişilmelidir. Bunun önünde kanuni engeller var. Ama örneğin geçmişte kamu emekçilerinin sendikalaşması da kanunen yasak olduğu halde radikal ve ısrarlı mücadelelerle bu hak elde edilmiştir. Şimdi hemen kanuni bir kazanım olarak bu elde edilme bile ilerde edilebileceği bunun için de fiili bir durum yaratmak (mesela öğrenci sendikası, emekli sendikası gibi) mümkündür.

Sendikaların bünyesinde oluşturulan kimi birimler gibi kadınları örgütlemeyi hedefleyen **kadın birimleri** örgütlenmelidir. Kimi sendikalarda "kadın komisyonu" tarzında böyle birimler mevcuttur. Bu yaklaşımın tüm sendikalara yayılması ve amacına uygun, işlevli bir hale getirilmesi için çalışılmalıdır. Tüm sendikalar derken erkeklerin yoğun olduğu işkollarındaki sendikaları da kast ediyoruz. Zira işçi sınıfı ve emekçilere yönelik tüm saldırılardan sadece çalışanlar değil onların aileleri de etkileniyor. Olaya bu açıdan bakıldığında erkek çalışanların eşlerinin (ve ailedeki

diğer kadınların) da sendikaların bu tür kadın kollarında örgütlenmesi bir gerekliliktir. Bu konuda örnek olarak Petrol-İş Bandırma Şubesi'nin "**kadın komisyonu**" deneyimi var. Bu tür deneyimleri incelemek ve geliştirmek, yaygınlaştırmak sendikal mücadeleyi güçlendirecektir.

Kadınların katılımını artırmak için sendika toplantılarının yeri ve zamanı, kadınların eğilimine göre belirlenmeli, sendika binalarında çocuklar için okuma-oyun odaları, kreşler bulundurulmalı. Bunlardan da öte kadınların daha aktif ve yönetici düzeye gelmesi için kota, pozitif ayrımcılık, teşvik gibi uygulamalar devreye sokulmalıdır.

Sendikaların eğitim programlarında kadın sorunu konusu da mutlaka yer almalıdır. Sendikalar çalışma yaşamı, sendikal faaliyet ve genel olarak da tüm hayatları içindeki cinsiyetçi anlayışlara karşı eğitilmelidir. Bu ve benzeri çalışmalarla bilinç dönüşümü yaratılmadan çalışan kadınların mücadelesinde olsun, sendikalı kadınların nicelik ve nitelik gelişiminde olsun ciddi kazanımlar elde etmek olası görünmüyor.

Tüm bunlara ek olarak şunu da belirtelim; Krizin, kadınlara yönelik şiddeti artırdığına değinmiştik. Bundan hareketle sendikalı erkeklerin işyerindeki, sendikadaki, ailelerindeki vs. kadınlara karşı baskı-şiddet gibi tutumları, çeşitli yaptırım ve cezalar ile karşılanmalıdır. Bu konuda da eşine şiddet uygulayan veya kuma getiren vb. çalışanlara yönelik kimi yaptırımların uygulandığı çeşitli deneyimler incelenmelidir.

Sonuç olarak; Kadınları görmezden gelen sendikal anlayışlar acilen terk edilmelidir. Şu unutulmamalıdır; Kadınların sendikal mücadele içindeki sayısal ve niteliksel artışı sadece kadın emekçilerin değil kadın-erkek tüm emekçilerin yararınadır.

Bunu tersten söylersek; sendikalardaki cinsiyetçi politikalar, sendikaların kadını yok sayması egemenlerle/patronlarla suç ortaklığı yapmak, onların ekmeğine yağ sürmek anlamına gelir. Egemenler "böl-yönet" politikalarında kadın-erkek gelişimini de kullanır. Emekçilerin çıkarı ve gücü ise birlikten geçer. Bu nedenle sendikaların sömürü sistemine karşı verilen mücadelede mis-

yonlarını gereğince yerine getirmek için kadın emekçilerin taleplerini en önde gelen talepleri, kadınları bünyelerinde örgütlemeyi en önemli ve ivedi görevleri arasına almalıdır.

Munzur Çevre Derneği'nden Kadın Paneli

Kaşılaş 8 Mart öncesinde, Munzur Çevre Derneği ve çeşitli köy dernekleri **"Kadının Sınıf Mücadelesindeki Yeri"** başlıklı bir panel düzenledi. 28 Şubat tarihinde İspirtohan Kùltür Merkezi'nde yapılan panele sanatçı Pınar Sağ, Av. Tùlay Ateş (SODEV Başkan Vekili), Yeni Demokrat Kadın adına Selma Şahin ve Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara panelist olarak katıldı.

Yeni Demokrat Kadın adına konuşan **Selma Şahin** toplumda yaşanan şiddet ve taciz olaylarına değinerek Yeni Demokrat Kadınların Ocak ayında hazırlamış olduğu kadına yönelik şiddet raporundan veriler sundu. Kadının toplumsal yaşamdaki rolünü de değerlendiren Şahin, bu sorunların özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla birlikte baş gösterdiğini ve ancak özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla son bulacağını söyledi.

Sonrasında sözü alan **Pınar Sağ**, 8 Mart'ın tarihini anlattı. Kadınların toplumsal yaşamın her alanında taciz ve şiddetle karşı karşıya kaldığına vurgu yapan Pınar Sağ mücadeleye eden kadınların gözetiminde, işkencede kadın kimliğinden kaynaklı yaşadıkları saldırılara değindi. Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı **Vicdan Baykara** ise kadınların sendikal alanda yaşadığı sorunlara değindi.

Av. **Tùlay Ateş** ise; son yıllarda yasalarda yapılan değişikliklerle kadınların lehine gelişmelerin olduğunu ancak bunların çok fazla uygulamaya geçmediğini söyledi. Kadınların mutlaka örgütlenmeleri gerektiğine vurgu yapan Ateş var olan sorunların ancak böyle aşılacağını dile getirdi.

Konuşmaların ardından Pınar Sağ, Yeninur Ada ve Mehmet Ekic'i'nin verdiği müzik dinletisi ve çekilen halayların ardından panel sona erdi.

(İstanbul)

TMMOB Kadınlar Kurultayı Sonuç Bildirgesi

21-22 Kasım tarihlerinde İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi Oditoryumu'nda yapılan TMMOB Kadın Kurultayı'nın sonuç bildirgesi açıklandı. Eğitimde Cinsiyet Ayrımcılığı, Cinsiyetçi İşbölümü ve İşyeri Pratikleri, Kapitalist Kriz ve Kadınlar, TMMOB'da Kadın Örgütlenmesi olmak üzere dört ana başlığın ele alındığı kurultaydan çıkan bazı sonuçlar ise şöyle:

* Cinsiyetçi iş bölümü ve toplumsal kabullerin değişimi için, eğitim süreçlerinde cinsiyet ayrımcılığının ortadan kaldırılmasına yönelik kullanılan cinsiyetçi dil ve bakışın değiştirilmesi gerekmektedir ve toplumun cinsiyet eşitliği konusunda bilinçlenmesine katkı sağlayacak çalışmalar yapılmalıdır.

* TMMOB, eğitimin herkes için parasız olarak ve eşit koşullarda erişilebilirliğine yönelik mücadele etmelidir.

* Bebek bakım üniteleri, kreş ve anaokulları, yaşlı ve hasta bakım evleri, gündüz ve gece bakım evleri ve bakım destek birimleri gibi hizmetler kamusal olarak verilmelidir. Ücretli doğum izni ve emzirme izninin ihtiyaçlara göre artırılması ve kadınların doğum izni sırasındaki

ücretlerinin ve primlerinin tam ve eksiksiz ödenmesi için mücadele edilmelidir.

* TMMOB, taşeronun yasaklanması, kadının istihdamı ve çalışma hayatındaki konumu, özelleştirmelerin iptali, tam zamanlı ve sigortalı çalışma, haftalık çalışma süresinin 35 saate indirilmesi, eşit (eşdeğer) işe eşit ücret, işten çıkarılmaların yasaklanması, iş güvencesi, "Özel İstihdam Büroları"nın kurulmasını engellemek, parasız eğitim, parasız sağlık vb. için mücadele etmelidir.

* TMMOB ve bağlı oda, şube yönetim kurulları, genel kurul delegasyonu ve diğer tüm organlarında kadın temsiliyetini artırabilmek amacıyla, minimum yüzde 35 kadın kotası uygulanmalıdır.

* TMMOB'lu kadınlar Kürt sorununun demokratik bir şekilde çözüme kavuşturulması ve barışın sağlanması için aktif rol üstlenmektedir.

Kurultaydan çıkan sonuçlar doğrultusunda çalışmalara yoğunluk verileceğinin de belirtildiği bildirge **"Kadınlar Örgütlü, TMMOB Daha Güçlü"** sloganıyla son buluyor. (H. Merkezi)

Bir kadın daha "SUÇ" işledi!

"Namus" denilen ikiye bölünmüş, kadını yaşamdan alır, koparır ve zincirlerle eve, ailesine bağlar. Kadının bedenini, iradesinden kopararak erkek egemen sistemin etkisindeki toplumun "namusu" haline getirerek, kadının kendine ait söz söylemesini "namussuzluk" sayar. Bu "namussuzluğu" cezalandırmak içinse, feodalizmin "adalet" mekanizması olan -aslında ikiye bölünmüş ahlak kuralları bütünü demek daha doğru olur!- **TÖRE** girer devreye... Güldünyalar kana boyanır sonra... Çalınmış emeğimize çalınan yaşamlarımız eklenir.

Töre, bir hayatımızı daha çaldı

Mersin'in Tarsus ilçesinde yaşayan **Özlem Çınar**, henüz 19 yaşındaydı. Erkek egemen sistemin kutsadığı "babakoca" düzeninde, mutsuz bir hayat sür-

yordu. Çünkü kendine dair; değil karar, söz hakkı bile yoktu. Küçük yaşta evlendirilmişti sevmediği bir adamla ve bu mutsuz evliliğinden iki de çocuğu olmuştu. Mutsuzdu, çünkü başka birini seviyordu. Kocasından başka birine vermişti gönülünü. Töreye karşı geliyordu duyguları, bu, onu "günah"a itiyordu.

Kadın "şeytan" değil miydi zaten! Çınar da "şeytana" uyup, ahlaksızlığın ahlak haline getirildiği töreye karşı çıkarak sevdiği ile kaçtı.

Yaşamının baharındaki bir fidanı "yolmak" için aile meclisi toplanır. 15 yaşındaki erkek kardeş, "ulvi namus temizleme görevine" seçilerek, değişmeyen tablo tekrarlanır. Çınar ve sevgilisi bulunurlar. Sevgili, erkek kardeş tarafından bıçaklanarak öldürülür, Çınar "ortadan kaybolur!" Ve bir gün sonra Çınar'ın

radı.

22 Şubat: Mersin'de **Durdunaz Hakverdi** isimli genç kadın, eski sevgilisi tarafından barmışak istemediği için bıçaklanarak öldürüldü.

22 Şubat: Malatya'da yaşayan **Kadime Şanlı**, eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

23 Şubat: Sakara-Pamukova'da yaşayan **S.Ç.**, eniştesinin tecavüzüne uğrayarak hamile kaldı.

23 Şubat: Zonguldak'ta lise öğrencisi **E.C.K.**, öğretmeni tarafından sürekli tacize uğradığını söyleyerek şikayette bulundu.

23 Şubat: Çanakkale-Gelibolu'da yaşayan **Atike Canan** ile kızları **Melis** ve **Cansu Özçağatay**, eşi emekli tankçı yarbay Süleyman Özçağatay ta-

cesedi, bir ormanda, bir ağaca asılı şekilde bulunur. İstemediği bir hayata zorlanan genç kadının, hayatına dair attığı bu adım, **TÖRE** ile kana bulanır.

Erkek egemen ve sömürücü sistemin temel taşı olan ailenin, kadının "namusuyla" korunan "kutsallığının" zedelenmesi, yani kadının kendine dair karar hakkını elde etmesi, bu sistemi de onarılamayacak derecede sarsacaktır. Bu yüzden ki, feodalizmin etkisinin yoğun olarak hissedildiği bu coğrafyada her gün kadınlar, erkek egemenliğini "zedelediği" için öldürülüyorlar. Bu yüzden ki, eşinden, ailesinden şiddet gören kadınların hiçbirisi devlet ve devlet kurumları tarafından korunmaya bile alınmıyor, katillerine teslim ediliyor. Bunun yüzdendir ki, Güldünyaların, Özlemlerin hayalleri, yaşamları çalınıyor. "Namus" adı altında meşrulaştırılarak hem de...

YORUMSUZ

13 Şubat: Erzurum'da yaşayan **Sevgi G.**, boşandığı eski eşi tarafından "başka erkeklerle gezdiği" gerekçeyle suçlandı.

15 Şubat: İzmir'de yaşayan **Fatma Faike Topgöden**, borçlar yüzünden aralarında tartışma çıkan eşi tarafından boğularak öldürüldü.

16 Şubat: Samsun'da yaşayan 17 yaşındaki **S.Y.**, annesinin sevgilisi tarafından tecavüze uğradı.

16 Şubat: Düzce-Esentepe köyünde yaşayan **Emriye Çuhadar**, Taner Y. tarafından kendisine tecavüz etmesine karşı koyunca bıçaklanarak öldürüldü.

16 Şubat: Sakarya-Pamukova'da,

1998 yılında kendisini aldattığı gerekçeyle eşi tarafından ayaklarından vurulan **Serpil Demirtaş**, yine eşi tarafından bu kez de kendisinden boşanmak istediği için kurşunlanarak öldürüldü.

17 Şubat: Samsun-Atakum'da yaşayan **Seda Ç.**, kiralık ev bakmak için gittiği emlakçı tarafından sözlü ve fiziksel tacize uğradı.

17 Şubat: Antalya-Alanya'da evine gitmek için araç bekleyen **Gülay Ö.**, kendisini evine bırakacağını söyleyen Gökhan Ö. tarafından kaçırılarak tecavüze uğradı.

18 Şubat: Van-Gürpınar'da yaşayan **Meryem T.**, boşanmak için gittiği adliye binasında eşi tarafından bıçaklandı.

18 Şubat: İstanbul-Pendik'te, **Yasemin Keleş** evlenme teklifini kabul etmediği sevgilisi tarafından yol ortasında kurşunlanarak öldürüldü.

19 Şubat: Diyarbakır'da, **Ferda Gökdemir** adlı genç kadın, daha önce tacizine uğradığı üvey babası tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

19 Şubat: Bitlis-Adilcevaz'da **Seda S.** isimli genç bir kadın, kendini tüfekle vurarak intihar etti.

20 Şubat: Malatya'da **Memnune Özdemir** adlı kadın, birlikte yaşadığı Bahattin Tural tarafından tartışmaları için satırta başına vurularak öldürüldü.

20 Şubat: Karabük'te, 14 yaşındaki **Ö.K.**'nin fuhuşa zorlandığı ortaya çıkınca operasyon düzenleyen jandarma 22 kişiyi gözaltına aldı.

20 Şubat: İstanbul-Tarayba'da, **Gültekin Akkaya**, kayınvalidesi ile yaşamak istemediği için tartıştığı eşi tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

20 Şubat: İstanbul-Fatih'te yaşayan travesti **Aycan**, evine gelen 3 kişi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

21 Şubat: Trabzon-Maçka'da bir ilköğretim okulunda okuyan bir çocuk, okul müdürü tarafından tecavüz uğradı.

21 Şubat: Tekirdağ'da yaşayan **F.A.**'nın 8 yaşından beri babasının taciz ve tecavüzüne maruz kaldığı ortaya çıktı. 20 yıl hapis cezası alan "bababa", kızının kendisini "baştan çıkardığını" savundu.

22 Şubat: Kütahya'da yaşayan **H.Z.** sevgilisi tarafından tecavüze uğ-

radından kurşunlanarak öldürüldü.

23 Şubat: Zonguldak'ta yaşayan 15 yaşındaki **B.A.** babaannesinin 72 yaşındaki kardeşi tarafından kaçırıldı.

23 Şubat: Samsun'da yaşayan **Nuran Ş.**'ye, kendisiyle bir şey konuşmak istediğini söyleyen sevgilisinin arkadaşı tarafından silah zoruyla tecavüz edilmek istendi.

24 Şubat: Aydın-Kuşadası'nda, **Melike Güzeldemirci**, tartıştığı sevgilisinin arabasını geri vitese takması ile arabanın altında kalarak yaralandı.

25 Şubat: Tekirdağ'da boşanmak için dava açan **İkbal Fidan**, kendisini arayan eşi tarafından "telefonu meşgul kaldığı" gerekçesiyle, sokak ortasında şiddete maruz kaldı.

Bir değer, bir kayıp ve bir gelenek; Ahmet Muharrem Çiçek

YÜRÜYÖRLAR

Alev alev yanan
bir sevdadır DEVRİM
Yüreğimizin asileşen yanında
Kafesine sığmayan
bir karlangıç gibi
Kanatlanıp uçmak istiyor
Munzurlara

En ağır yükü omuzladılar
Çorak toprakları
bahara kavuşturmak umuduyla
yürüyorlar.
Sabahları
çocukların gülüşleriyle
donatmak için
silahlara sarıldılar
Anaların feryatları
son olsun diye
öldüler,
ölüyorlar...

Bizler dünün,
bugünün,
yarının
sahipleriyiz!
Öldükçe çoğalan halkız
İçimizdeki hırçın ateş
kavuracak düşmanı!
Gözlerimizdeki devrim yemini
Zulmü yok edecek...

Yürüyorlar
düşmanın üstüne
Büyüyor adamları.
Bayraklar ellerinde,
Silahları omuzlarında
Koşuyorlar Devrime
PARTİZANLAR
(Pertek'ten Bir İK Okuru)

Binlerce yıllık tarihinde savaşı, yağmayı, talanı gören İstanbul, aynı zamanda direnişleri de görmüştür.

Zalimi de barındırır bir yanı; bir yanı hep mesken olur zalime karşı direnişe. Kimi zaman lanet okur varlığına şahit olduğu zulümlerden ötürü: Meskeni olduğu direnişlerden güç alır, korkusuzca gerer göğsünü kimi zaman. 6-7 Eylül 1955'te kahrolan, boynu bükülen de odur; 15-16 Haziran 1970'de şahlanan, coşkudan yedi bazını gökyüzüne saplayan da. Milyonluk nüfusunu barındıran her bir sokağında nice direnişlerin izlerini taşıyor

Ahmet Muharrem Çiçek, ezilen yığınların kurtuluşu mücadelesinde eline aldığı silahını son anlarında düşmanın eline sağlam geçmemesi için kırarak saflarımızda bir geleneğin yaratıcısı olmuştur.

hele. Hepsini iliklerine kadar yaşamıştır nitekim. **Bu direnişlerden birisi var ki başkadır, belli ki ışık olacaktır gelecektekiler.** Önce kendi kuşatılmışlığını yarıp özgürlüğün tadına varan, sonra bununla yetinmeyip tüm insanlığın kurtuluşunu arzulayan ve bunun için savaştan bir yiğit; eşitsiz güç dengelerine güvenenlerin "teslim ol" çağrılarını inadına direniş sloganlarıyla yanıtlar. Sırtını dayadığı halkı, yoldaşları ve partisine duyduğu güvenle hak ettiği cevabı vermeye girişir düşmana. Olanca doğallığı ve mütevaziliğiyle yepyeni bir sayfa eklemeye hazırlanır tarihe.

Böyle başladı; aradan onlarca yıl geçmesine rağmen ilk günkü sıcaklığını koruyan yeni-yi **Ahmet Muharrem'ce yaratma destanı.**

Kuşatılır İstanbul... Kuşatılır Şehremini... Koca şehrin lanetli suskunluğunu Kaplan apartmanının zemin katında patlayıp dalga dalga yayılan sloganlar yırtar... Sloganlar susar. Sonra silahlar patlar karşılıklı... Konuşma sırası silahlarındır artık. Yaralanan yoldaşının yanına koşar Ahmet Muharrem. İnkircisiz şekilde ve insanı şaşkına çeviren bir doğallıkla **"Ben galiba burada öleceğim"** der usulca... İşkencede direnmeyi, dik durmayı salık verir son anlarında... Üst perdeden konuşmayı, uzun uzun cümleler kurmayı sevmezdi ya, bu sefer zaman da yoktu buna.

Bu yolda ölümler olacağına ta baştan beri bilen Ahmet Muharrem, yaşama olduğu kadar ölümü de doğal karşılar. Çünkü bilir ki bu amansız savaşta iki karşıt güç de yaşam hakkı tanyamaz birbirine. Bir süre daha devam eder silahların hükmü. Sonra iki taraf da su-

yar. Yaralıdır Ahmet Muharrem, kurşunu da bitmiştir üstelik. **Ama yapacak çok şey vardır daha.** Camlar kırılır, doluşurlar içeri. Bir eli yarasından sızan kanı bastırmaya çalışırken sıra son eylemine gelmiştir artık. Ta baştan kararlıdır düşmanın elini boş bırakmaya. Başına üşüşen düşman afallar gördükleri karşısında. Kırık bir silahtan başka bir şey bulamazlar. Onların bu halini gören Ahmet Muharrem'in bir ışık parlar gözlerinde. Çılgına dönen düşman Ahmet Muharrem'i kurşunlayarak katletmekte arar çareyi.

Her şeyin bittiğini sanır; bu tavrın bir gelenek olacağını, ardıllarında yaşayacağını bilmeden.

Değerleri korumak-ileri taşımak...

19 Mart 1973 tarihinde son mermisine kadar direnen Ahmet Muharrem Çiçek, mermisi bittiğinde düşmanın eline sağlam geçmesini diye silahını kırmıştır.

Muharrem, parti değerlerini korumanın onu korumak anlamına geleceğini bildiği için kırmıştır silahını. Çünkü parti; halkımızı sömürdüren, zulümden kurtaracak olan devrimin en önemli aracıdır. Parti, bütün bir halkın proletaryaya önderliğinde kendi kurtuluşunu kendi elleriyle yaratması uğruna savaştan tek tek faaliyetçilerinin binbir zorluğu göğüsleyerek yaratmış olduğu değerlerin bir kolektif bütünüdür. Tam da bundan dolayı diyoruz ki **onun korunması en küçüğünden en büyüğüne değerlerin korunmasından geçer aynı zamanda.** Parti değerleri; tarihimiz boyunca; yeni bir eylem biçiminden tutalım da kampanyalara, yoldaşları-

mızdan, onlara her zaman kapısını açık tutan taraftarlarımıza varana dek, savaş içerisinde parça parça yaratılan, bu anlamıyla da devrim yürüyüşümüzde bir yeri olan her şeydir.

Muharrem'in bu pratiği esas anlamını burada; devrim mücadelesinde, devrim inancı ve devrime olan bağlılığında bulmaktadır. Devrime giden bu yolda nice bedeller ödenerek, nice zorluklar göğüslenerek yaratılan parti değerlerini korumak için de yine nice zorlukları göğüslemek gerekmektedir. "Bir şey ilerlemiyorsa eğer geriliyordur" genel doğrusundan yola çıkarak diyebiliriz ki değerlerimizi korumak, onları geliştirmekle mümkündür. Tersi durumda, yok olup gideceklerdir. Değeri korumak demek var olanla yetinmek demek değildir. "Savaşı geliştirme" amacımızı somut bir olgu haline getirebilmek için var olanı geliştirme anlayışını oturtmalıyız. **Ahmet Muharrem adı; kan ve can bedeli yaratılmış değerlerin korunmasının olduğu kadar, yeni değerler yaratılmasının da özlü bir ifadesidir.**

O, mermisi bitmiş silahını kırarak bir parti değerini korurken aynı zamanda sergilemiş olduğu pratik, ardıllarının koruması ve büyümesi gereken bir parti değeri olmuştur.

Ölürken bile yaşamak, yeni-yi yaratmak...

Sınıflı toplumların doğuşundan bu yana tarihin lokomotif olagelen sınıf savaşımında her iki karşıt sınıf da kaçınılmaz olarak kendi değerlerini yaratmıştır. Bu değerler karşıtına karşı savaşın geliştirilip güçlendirilmesinde işlevlenecek ve en nihayetinde zafer bu değerler üzerinde yükselerek yaşam bulacaktır.

Örneğin; çokça emek harcanarak yaratılan yayınlarımız elbette değerlerimizdendir. Fakat bunların kitlelere ulaştırılmadığı, olanaklar dâhilinde beslenmediği koşullarda giderek işlevsizleşecek, nihayetinde "olsa da olur, olmasa da olur" denebilecek araçlara dönüşeceklerdir.

Yoldaşlarımız, aynı zamanda değerlerimizi yaratan birer öznedir. Bu anlamıyla yoldaşlarımızı korumak uğruna pek çok değerden vazgeçebiliriz. Oysa biliyoruz ki bunun tersi de doğru olabilmektedir. Bir görevi yerine getirmek için yoldaşlarımız hayatlarını feda edebilmektedir. Bu iki durum birleştiğinde, **değeri korumak devrim hedefimizden ayrı düşünülemez.** Hedefimiz için bir değeri korurken yine bir başkasından vazgeçebiliriz. Mesele bu

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Gündoğdu; 1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul'da Proletarya Partisi safılarında mücadele yürüttü. **Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği** (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında çeşitli derneklerin basılması sırasında Ok-Der'den Niyazi Gündoğdu da gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alındı. Askerlik bitiminde memleketine döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi.

Mustafa Akdal; 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucunda şehit düştü.

diyalektik bağın içinde kavranmalıdır.

Değerlerimizi korumak en başta kendini kolektifin bir parçası, bu çarkın bir dişlisi olarak görmekten geçer.

Ahmet Muharrem Çiçek, ezilen yığınların kurtuluşu mücadelesinde eline aldığı silahını son anlarında düşmanın eline sağlam geçmesi için kırarak saflarımızda bir geleneğin yaratıcısı olmuştur. Bu gelenek; parti değerlerinin korunması ve yeni değerler yaratılması geleneğidir. Sonu zafer olan bu yolda Ahmet Muharrem'in yol üzerinde bizler için bırakmış olduğu bir mesajdır bu. Ve bu mesaj yıllar sonra **"Parti'nin her türlü malzemesini gözbebeğimiz gibi koruyalım"** ifadesiyle **Demirdağ'ca** taşınmıştır bugüne. Ahmet Muharrem Çiçek, tarihe eklediği bu yepyeni sayfanın yalnızca ilk satırını yazmıştır. Bundan sonra sayfanın geri kalanının yazılması için ardıllarının elindedir kalem...

Bu sayfaya tek bir harf bile yazabilmek Ahmet Muharrem'in yarattığı bu geleneği pratik olarak sahiplenmek geçer. Bu, Ahmet Muharrem'i Ahmet Muharrem'ce sahiplenmek demektir.

(Olayın anlatımında Kutsiye Bozoklar'dan yararlanılmıştır.)

(Tekirdağ I No'lu F tipi Hapishane'den tutsak Partizanların hazırladığı Nehir dergisinden alınmıştır.)

Pusula

Devrimci savaşta gelişim

"Doğru bir çizgi oluşturulduktan sonra bu çizginin başarısını belirleyen kadrolardır." Devrim ve örgüt biliminin en temel ilkelerinin başında gelen kadroların rolü ve öneminin kavranması ve buna uygun eğitime, hazırlama sorununun günümüzde çözülmesi gereken temel bir konu olduğu unutulmamalıdır. Ancak çözümünün kısa bir sürede gerçekleşmeyeceği kendi içinde devrimcileşerek gelişeceği, yeni yöntem ve uygulamalarla zenginleşeceği bilinmelidir. **Önderlik-yönetim-kadro sorunu aynı sorunu olmakla beraber bir bütün olarak devrimin temel stratejik sorunu olduğu bilincile ve sorumluluğuyla hareket edilmelidir.** Bu konu hakkında bilginin derinleştirilmesi ve uygulamanın güçlendirilip somutlanması sorunu devrimin temel bir konusu olmaya devam edecektir.

Partinin politik çizgisinin belirlenmesiyle beraber bu çizgiyi her alanda uygulayacak olan kadrolar ve bu kadroların içinde yer aldığı örgüt olacaktır. Doğru bir örgüt çalışması doğru bir yönetimle var olur. Bu yönetim içinde çalışan bir kadro ileri düzeyde bir pratiği örgütleyebilir. Peki partinin kadro ve militanları nasıl olmalıdır? Hangi özelliklere sahip olmalıdır? Yaşadığımız koşullar ve sorunlardan bağımsız bir kadro ve militan yaratılamayacaksa o zaman

yaşanan koşulların ve sorunların doğru analizi yapılmalı ve bunun ışığında ihtiyaç duyulan kadro ve militan yaratılmalıdır. Bunlardan bağımsız ve kopuk bir kadro yaratılma adımları eksik ve zayıf kalır.

Yıllardır küçük burjuva düşüncenin ve örgütsel alışkanlıklarının etkisinin küçümsemeyecek düzeyde olduğu bir süreçte partinin politik çizgisini uygulayacak kadroların yaratılması kolay olmayacaktır. Yaşanan tasfiyeci sürecin proletaryaya partisiz üzerindeki etkileri görülüp yeterince açığa çıkarılmadan ve bu etkilerle karşı kararlı ve sürekli mücadele yürütülmeden nitelikli kadro ve militan yaratılması başarılanmaz. Her şeyden önce uzun bir zaman dilimi içinde özenli bir kitle faaliyetinin örgütlenemediği devrimci bir kitle çalışmasının oturtulamadığı süreçte proleter değişim ve dönüşümün kolay olmayacağı bilinmelidir. **"Kitlesiz devrimcilik", "Kitlesiz devrimci görevler", "Kitlesiz propaganda ve ajitasyon faaliyeti", "Kitlesiz yayın faaliyeti", "Kitlesiz savaş", "Kitlesiz keşif-üşlenim faaliyeti"** gibi sıralayacağımız konularda küçük burjuva bir tarz ve şekilleniş yaratılmıştır. Bu bir anlamıyla örgütün çalışma ve çalışma alışkanlığı haline gelmiştir. Bu alışkanlık içinde şekillenen kadro ve militanların bir anda kitlelerin var olduğu ve onlarsız hiçbir faaliyetin var olmayacağı

bir faaliyetin örgütlenmesini beklemek ham hayalliktir. Özellikle proletarya partisinin son iki oturumunda önemle ve sıkça **"kitle"** vurgusunu yaparak kitlelerin var olduğu bir devrimci faaliyetin örgütlenmesi yönlü tespit ve belirlemesine rağmen ileri doğru ciddi adımların atılmamasını nasıl açıklayabiliriz? Doğru bir politik çizgi var, doğru politik belirlemeler var ancak bu politikaya uymayan, uygulamayan yanlış bir pratik vardır. Bunun en başta sorumlusu elbette ki derin bir kavrayış olmayan devrimci bir uygulama gücü olmayan iradesiz bir yönetim ve kadroların varlığıdır. **Kitlelerin olmadığı kötü çalışma tarzını bir örgütsel alışkanlık haline getirmiş kadro ve militanların varlığı proletaryanın anlayışına ve çalışmasına karşı ciddi direnç gösterecektir.** Öyleyse ne yapmak gerekir? En başta yanlış pratiğe yol açan anlayışın mahkumiyetiyle işe başlamak ve bu konuda daha ileri düzeyde eğitim, irade ve uygulama gücü ortaya koyacak kadrolara bilinç ve inisiyatif vermek gerekir. Kitlelerin olmadığı kötü çalışma tarzını kırıp parçalayacak ve etkisiz kılacak adımlara ve uygulamalara, sıkı denetimlere ihtiyaç vardır. Kitlelerin ağırlık merkezi haline gelmediği yanlış çalışma tarzının kırılıp parçalanması kolay ve zahmetsiz olmayacaktır. Bu bir hamleyle bir çabayla ve bir müdahaleyle kısa süreli bir eğitimle ortadan kalkmayacaktır. İsrarlı, kararlı ve sürekli bir devrimci mücadelenin yürütülmesiyle yanlış kırılacaktır. Bir kez söylemek, bir kez uyarmak, bir kez doğrudan uygulamakla yanlış çalışma tarzı bir anda kırılmaz. Nehirler bir ge-

cede donmadığı gibi bir gecede de çözülmez. Dolayısıyla doğru (kitlelerin var olduğu çalışma ve savaşma) anlayış ve pratik uygulama ciddi ve ısrarlı bir eleştiriyel kararl ve an be an uygulanabilir pratikle yaşam bulur.

Yılların yarattığı **"kitlesiz devrimcilik", "kitesiz devrimci görev", "kitesiz savaş"** yanlış şekillenışı ancak sürekli ve düzenli bir ısrar ve ciddi bir müdahaleyle aşılar. Devrimci bir öncülük ve önderlikle aynı zamanda kitlelerle kurulacak olan canlı ve güçlü politik bağlarla başarı kazanır. Devrimci gelişim, ısrarlı bir emekle ve parti çizgisine güçlü bağla başarılır. **Düşüncede devrimcileşemeyen pratikte devrimcileşemez.** Düşüncede kazanmak yetmez bugün aslında pratikte kazanmaktır. Pratikte kazanamayanın düşüncede "kazanmasının" hiç bir hükmü olmaz. Pratiği bizden olmayanın düşüncesinin bizden olmasının hiçbir ikna ve inandırıcı gücü olmaz. **Düşüncede devrimcileşmek ve derinleşmek aynı zamanda pratikte devrimcileşmeyi ve derinleşmeyi gerektirir.** Bugün her alanda ciddi bir proleter ideoloji-politika doğrultusunda küçük burjuva ideolojisine (dünya görüşüne) karşı bir mücadeleye bu mücadelenin derinleştirilip geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Her gün ve her anını devrimcileştirilmeyen bir pratik yılların yarattığı küçük burjuva şekillenışı kolayca alt edemez. Ve **"kitesiz devrimcilik", "kitesiz savaş", "kitesiz görev"** anlayışı ve pratiği kolayca yok edilemez. Mevcuttan razı olan, halinden memnun olan yanlış pratiği ve anlayışı ısrarla ve değiştirici bir kararlılıkla eleştirip

değiştirmeyenler iflah olmaz bir pratiğin mahkumiyetinden kurtulamaz. Süreç düşüncede ve pratikte kazanan, başarı ve zafere kilitlenmiş kadro ve militanların omuzlarında yükselecektir. Süreç eleştiriyel eylemini değişim ve dönüşümün vazgeçilmez devrimci bir silahına dönüştürmesini becerenlerin ve devrimci inisiyatifli, örgütlenme cesaretini gösterenlerin ellerinde şekillenecektir. Devrimin her alanda örgütlenmesi proleter devrimcilerin, devrimin gerçek sahiplerinin elinde başarılır. Düşüncenin yoğun eleştirisi, pratiğin ciddi eleştirisi, faaliyetin bir bütün olarak denetimi ve sorgulanmasıyla gelişim sağlanır. Yüzeysel bir yaklaşım ve gevşek çalışma başarısızlığa yol açar. Bundandır ki **işe ciddiyetle sarılıp, sıkı sıkıya ele almak gerekir.**

Kitlelerin her geçen gün daha fazla yoksullaşıp daha fazla borç batağı içinde sefaletle sürüklendiği, işsizlikle dert ve çileyle dolu köle bir yaşama mahkûm edildiği bir dönemde kadro ve militanların **"kitesiz devrim", "kitesiz görev", "kitesiz savaş"** anlayışında ısrar etme ve bu anlayışa yakın pratik örgütlenme hakkı olamaz. Unutmamak gerekir ki mevcuttan memnun olan gididattan razı olanların devrimcilik ve zafer bilinci arızalı demektir. Eleştiriyel yaşamın ve mücadelenin merkezine koyan, eleştiriyel devrimci yaşamın yoğunluğu haline getiren bir pratik başarıyı örgütleyebilir. Bugün devrimci değişimin, dönüşümün ve büyümenin zamanıdır. Bunu kavrayan, uygulama irade ve isteği olan, her alanda başarıya kilitlenmiş kadro ve militanlara ihtiyaç vardır.

ATEŞ ÇEMBERİNDEKİ ÜLKE; FİLİPİNLER (3)

- Mustafa Kılıç -

Zar zor adım atmalarla, ter içinde boğulmayla neyse ki suyun olduğu bir yere vardık. Burada kamp kurulacağı söylendi. Tam kamp kurma işleri bitmişti ki grubumuza bugün katılan komutan ve birkaç gerilla bir süre sonra yanımıza geldiler. Komutanla tanıştırdık. Biraz sohbet ettik. Herkes kurduğu çadırını, hamasını yeniden sökmeye başladı. Burada kalınmayacakmış. Öyle bir dik yokuşa sürüldük ki... Bir şeyler söylendi. Tagalogca anlamıyoruz tabi. Komutan ileri geçti. Tam yokuş bitmiş gibiydi ki beklememiz istendi. Biraz ilerimizde ışık varmış.

Komutan ve bazı gerillalar bunun kontrolü için ileriye geçmişler. Bir süre sonra "tamam yürüyün" denildi. Yanan ateşin etrafında birkaç kişi komutanla beraber oturuyordu. Bunların köylüler olduğu söylendi ve onların bizi göremeyecekleri şekilde geçip gitmemiz istendi. Öyle yaptık. Yaklaşık iki yüz metre geçtikten sonra durduk. Bu geceki konaklama burada olacaktı. Ormanı daha vahşi bir dağ. Köylüler hemen yanı başımızda. Nasıl köylüler olduğunu bilmiyorum. Karanlık, yağmur devam ediyor, yerler ıslak. Üstüm zaten su gibi. Hava da soğumaya başladı.

Arkadaşlar bana da bir çadır açtılar. Altına da kadın gerillalardan birinin hamasını astılar. Hamak ipinin birbiriyle bağlanmasından oluşuyordu. Yani bezden, kumaştan değildi. Soğuktan korumaktan çok, yerle bağlantıyı kesen türden bir hamak. Hamasını bana veren genç kadın kesinlikle yerde yatmıştı o gece. Kahve alırken gözüme ilişmişti. O zaman da utandım. Ben onun hamasında, o yerde yatacaktı. Hatta hamasını arkadaşa verirken baktım kokluyor. Ya pis kokarsa diye düşünüyordum. Islak yerde yatmayı değil bana verdiği hamasının kokusunun derdine düşmüştü. Böyle insanlar arasında güzelliklerden başka insan ne düşünebilir ki...

Köylülerin yaktuğu ateş de sönünce ortalık zifiri karanlığa döndü. Soğuktan dişlerim birbirine değiyor. Kalkıp hareket de edemiyorum. Ses çıkmaması gerekiyor. Soğuk ve karanlık bir geceyi sabaha çıkarmanın yolunu bulmuştum. Bu insanların güzelliklerini düşünmekten başka bir çözüm yoktu.

Kahvaltıdan sonra tekrar köye dönme kararı çıktı. Öğlene doğru yola koyulduk. Önümde komutan Jane'nin bana

Gerilla çocuklarına kitle bakıyor

Dağın doruğundan vadinin derinliğine kadar indik. Horoz ve köpek sesleri geliyordu. Yeni bir köye vardık. Evin içi bebek ve çocuklarla doluydu. Çantamdaki bisküvileri yanımda duran iki çocuğa verince hemen diğer arkadaşlarını da çağırdılar. Hepsine yetecek bisküvüm yoktu ama onlar var olanı kendi aralarında paylaştılar. Çocukluk bencilliği yoktu kendilerinde.

Gerillaların "çocuklarımıza kitle bakıyor" söylemi geldi aklıma. Birbirlerine benzemeyen bu kadar çocuk bir anneye ait olamazdı. Akşam bir ara kocaman büyük tabancasını bez sırt torbasına koyup gittiğini gördüğüm zayıf ama her davranışından çok atik olduğu belli olan kişi, mutfağımızın terasında yine oturmuştu. Bir şeyler anlatıyor Alişa, Tato, Salve ve diğer birkaç savaşçı da gülüyor. Bize de anlattılar. Biz son kez kaldığımız köyü terk ederken bu savaşçı köyde bırakılmış. Askerler köye gelmiş. Bizim ilk kaldığımız evin terasında oturmuş ve ev sahibine "o iki yabancı nereye gitti?" diye sormuşlar. Askerlerin her davranışını yakında takip etmekle görevli bu savaşçı askerleri basketbol oynamaya dahi davet etmiş. Onlar da çok yorgun olduklarını söylemişler. Bizim bu atik gerilla, askerlerle bayağı bir dalga geçmiş. Onların ne tarafa gittiklerinden emin olduktan sonra da bizim şimdi kaldığımız köye gelmiş durumu bildirmek için. Askerler olduğu halde, köyde kalabilecek derecede kendisini koruyabilen bir gerilla yapısı.

"Sivillere zarar verebilecek eylem yapılmaz"

Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi Bicol Bölge sorumlusu **Greg Banares** ile de Filipinler toplumunun analizi, Filipinler Komünist Partisi, Yeni Halk Ordusu, gerilla cepheleleri, kitle örgütlenmesi gibi konuları da içeren geniş bir çerçevede çeşitli konularda görüşmeler yaptık. Ormanın içine saklı bir yerde gerillalar bomba yapıyorlardı. Kimi bombaların yapımına yeni başlanmış, bazıları bitmiş aslı halde kurutulmaya bırakılmış

d u r u m -

cevabı beklerken, "biz öyle yerler için bu bombaları yapmıyoruz. Sivilleri hedef alan eylemler yapmıyoruz" şeklinde biraz da tepkiyle karışık bir cevap geldi. Aslında benim niyetim bombanın etki gücünü öğrenmekti. Ama onlar böyle bir cevap verince ben de "ama o binalar yabancı sermayenin, yani ülkenizi sömürdüğünü söylediğiniz kişilerin, kurumların binaları" şeklinde devam ettim. "Olsun öyle bir eylemde kesinlikle siviller ölür. Biz böyle bir eylemi yapmayız. Bu bombalarımızın hedefi karakolları çevreleyen kale şeklindeki duvarlardır" diye yanıtladılar.

Sonunda sorumun amacı anlaşılıyordu ki, "evet bu bomba o binaları tahrip eder" dedi. Hayatımda ilk kez bir bomba yapım yeri görmüştüm. Akşama doğruydu, mutfağımızın güzel terasında yeniden otururken. Salve sağlık çantasını ve içindeki sağlık araçlarını bana sevinçle gösteriyor. Bunlarla kitlelerin tedavisini yapıyor. Salve'nin sağlıktaki uzmanlık alanı dişçilik. Diş takmıyor ama iyi diş çekiyormuş. Aynı zamanda iyi de masaj yapıyor. Salve ve diğer sağlıkçı savaşçılar bildiklerini gerçek doktorlardan öğrenmişler. Demokrat, devrimci doktorlar gelip onlara sağlık eğitimi veriyorlarmış. Gerillalar da hastaneye, doktora gidemeyen halkı ayaklarına kadar giderek ücretsiz tedavi ediyorlar. Hatta öyle doktor gerillalar varmış ki insanlar onları gerçek doktorlardan ayıramıyormuş. Demek ki bu da savaşçı olmanın diğer bir özelliği.

Son günümüz... Bir durum değerlendirilmesi yapıldı. Veda için gerillaların çaldığı gitar eşliğinde devrimci marşlar söylendi. Veda konuşmamızı yaptık. Savaşçıların da çoğu veda konuşması yaptı. Hepsinin ortak bir söylemi vardı: "**Bir daha ne zaman geleceksiniz? Sizi özleyeceğiz. Lütfen tekrar gelin.**" Bu güzel söylemleri duymak insanı ister istemez duygulandırıyor. Burada yaşamamız da onları çok memnun etmişti. Bizi götürme işi getirme gibi yine Alişa'ya düştü. On kişilik bir gerilla grubu hazırlandı. Arkamda yine Alişa, orta sırada elimizde lambalarımızla yola koyulduk. Önümüzde gerillalar olduğu için yılanlara basma veya onların bizi ısırmasından kurtuluyorduk. Biri tam yolun ortasında diğerleri de yolun hemen kenarında olan üç yılan gördük. Bunlar gördüklerimiz.

Yol üzerindeki bir köyde gerilla bölgesinden başka bir gerilla grubunun bize katılması için kısa bir süre bekledik. Üç saatlik bir yürüyüşten sonra gerilla bölgesinden ayrılık için son duruşta geldik. Geceyi burada geçirdik. Sabah vedalaşırken geldiğimiz günden beri bizimle olan gerillalar "sizi özleyeceğiz" cümlesini öyle içten söylediler ki... Kısa bir cümleydi ama anlamı çok büyüktü bizim için.

Mindanao gerilla bölgesi

İkinci gerilla ziyaretimiz Mindanao Adasındaki gerilla bölgesine oldu. Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı ki 7 arkadaşla şehirden ayrıldık. Bir buçuk saat süren yolculuğumuz sonunda orman yerine başka bir şehre vardık. Işıkları söndürülmüş bir evin önünde bir çardak altında üzerleri naylonla kaplanmış motorlar ve başka insanlar vardı. Ben ve genç kadın gerilla bir motora, tercüman arkadaş ve Manila'dan bizi getiren diğer arkadaş başka bir motora bindirildik. Motorların her iki tarafına uzun tahtalar monte edilmiş. Bu tahtalar hem yolcu hem de yük taşımak için. Hafif bir yağmur yağıyordu. Ancak motorun hızıyla birleşince insan gözünü açamıyor.

Motor bazen bir inişte kocaman kocaman taşların üstünden zıplıyor, bazen çamurlu çukullarda bir o yana bir bu yana vuruyordu. Sürücü ayaklarını artık motorun ayaklık kısmına koymuyordu. Ayakları hep yerdeydi. Devrilmememiz için bir o taraftan bir bu taraftan motoru devrilmekten kurtarmaya çalışıyor ve öyle yol almaya çalışıyoruz. Yürünmesi bile çok zor olan bu yollarda motor sürmek, motorla yolculuk etmek gerçekten de tam bir işkence. Taşların üzerinde motordan zıplayışlarıyla dişlerimin birbirine çarpması bir olmuştu. Dilimin bu çarpışlarda dişlerime kurban gitmemesi için hep içe çekiyordum. Yolculuk süresi uzadıkça bizim sürücünün ayaklarındaki güç de zayıflamış olacak ki motoru devirmekten kurtaramadık. Bu

Gerillalar ellerindeki silahlarla dillerindeki şarkıları çok güzel bütünleştireyorlardı. Ellerinde sadece silah taşımayan gerillalar yüreklerinde büyük bir sanat sevdası da taşıyorlardı. Bu sevdanın türkü söylemelerine, danslarına tüm açıklığıyla yansuyordu. Dağların yüksek doruklarında savaşçıların gitara kaşın sesleri daha heyecan verici oluyor.

yollara bu motorların dışında sadece büyük, çok yüksek kamyonlar giriyor. Onlar ormanlardaki ağaçları taşıyorlar. İki saati biraz aşan bu yolculuk işkencesi sonunda sürücünün "artık burada iniyorsun" demek isteyen el hareketleriyle son buldu.

Ormana doğru kısa bir yürüyüşten sonra nöbetçi gerillalarla karşılaştık. Birkaç dakikalık bir süre sonra tek evin olduğu yere geldik. Evin önünde silahlı bir grup daha duruyordu. Üstümüz ıslak ve çamurlu. Ancak gerillalar daha iki saatlik bir yolumuz olduğunu ve bundan sonrasını da yürüyeceğimizi söyledi. Saat gece 10'u geçiyor. Bir süre dinlendikten sonra ayaklarımız uzun çizmeler giydirdi. Çantalarımızı yine gerillalara verdiler taşımaları için. On kişilik bir müfrezeye yola koyulduk. Yarım saatlik bir kolay yürüyüşten sonra zorlu yolculuk başladı. Öyle dik, kaygan, çamurlu bir zemin ki... Tırmanabilmek için önümde hangi ağacı... otu görüyorsam tutunmaya çalışıyorum. Bazen tuttuğum ince ağaçların bütün dikenleri elimin içinin her tarafını dolduruyordu. Orta yaşları biraz aşmış gibi görünen, çenesinde uzun sakalıyla Ho Şi Minh'e çok benzeyen arkadaşın sıcak karşılması yorgunluğumuzu attırmıştı bize.

Devrimci marşlarla konferans açılışı

Askeri konferans için düzenlenmiş bu geçici kampta 200 gerilla vardı. Konferansın verdiği heyecanı yaşıyorlardı. Sabah kahvesi ve kahvaltıdan sonra konferans kutlamaları bütün savaşçıların hep birlikte enternasyonal ve diğer devrimci şarkıları söylemeleriyle başladı. Gerillalar ellerindeki silahlarla dillerindeki şarkıları çok güzel bütünleştireyorlardı. Ellerinde sadece silah taşımayan gerillalar yüreklerinde büyük bir sanat sevdası da taşıyorlardı. Bu sevdanın türkü söylemelerine, danslarına tüm açıklığıyla yansuyordu. Dağların yüksek doruklarında savaşçıların gitara kaşın sesleri daha heyecan verici oluyor. Genç kadın gerillaların sesi ormana dalga dalga yayılıyordu. Amaçlarını tiyatroya yansıtarken de usta oyunculuk özelliği gösteriyorlardı.

Gerillaların söylemleri rahat ve bilinçliydi. En önemlisi de neden dağda olduklarını biliyorlardı. Kimisi çocuğuna duyduğu özlemi, kimisi farklı azınlıkların karşılaştığı baskıları, kimisi çatışmalarda esir alınan askerlere nasıl davranıldığını anlattı. Ama hepsinin ortak, büyük bir inancı vardı. Geçici olarak kurulsada hi kampta siyasi eğitime aralıksız devam ediliyordu. Genç gerillalar da ellerinde defter ve kalemleri söylenenleri not etmeye çalışıyorlardı. İyi bir savaşçı olmak sadece iyi silah kullanmak anlamına gelmiyordu Filipinli gerilla için. Bunun için teorik olarak da iyi bir donanımına sahip olmaları gerekiyordu. Burada temel eğitim veriliyordu. Teorik eğitim temel,

ikinci ve üçüncü aşama şeklinde çeşitli aşamalardan oluşuyor.

Kampta konumlanışlar bölüklere göre yapılmıştı. Farklı bölgelerden gelen gerilla grupları numaralandırılmış halde konumlanmışlardı. Kampta dolaşırken çadırlarının içinde kimisi arkadaşlarıyla oturmuş tartışıyor, kimisi gitarıyla arkadaşlarına şarkılar söylüyor, kimisi kitap okuyor, kimisi günlüğüne notlar alıyordu. Bazı gruplar da askeri eğitim yapıyorlardı. Askeri eğitim yapan grubu izlerken sırta sağlık çantaları olan iki genç kadın gerilla bir o tarafa bir bu tarafa koşuyorlardı. Ufak çaplı bir tatbikat yapılıyor. Gerillalar iki gruba ayrılmıştı. Bir grup Yeni Halk Ordusu savaşçıları diğer grup da askerleri temsil ediyordu. YHO gerillaları askerleri vurmaktan onları etkisiz hale getirip silahlarını alma-ya özen gösteriyorlardı. Çok zorunlu kaldıklarında silahlı kullanıyorlardı. Her iki taraftan da yaralananlar oluyordu. Bu sağlıkçı gerillalar bir taraftan yaralı gerilla arkadaşlarını tedavi ederken diğer yandan da yaralanan askerlere tıbbi müdahalede bulunuyorlardı. Gösteri bitince iki şarkılı savaşçıya arkadaşları aralanırken, belki de ölümler o durumda nasıl askerlerin yaralarını sardıklarını sorduğumda, "Biz uluslararası savaş kurallarına göre hareket ediyoruz. Bizimle çatışsalar da hi yaralandıkları zaman askerlere artık düşman askerleri gözüyle değil, yaralı ve tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan insanlar gözüyle bakıyoruz. Bu şimdi tatbik ettiğimiz şeyi gerçek çatışmalarda uyguluyoruz" cevabını verdi. Böyle bir cevap güçlü bir iradenin ifadesi olsa gerek. Çünkü, yalarını sarmaya çalıştıkları askerler kısa bir süre önce gerillaları vuran askerlerdi.

Ayrılık...

Bu kamptan da ayrılma zamanı gelmişti. Bizi götürülecek on kişilik müfrezeye grubu başında da 30 yılını mücadele içinde geçirmiş deneyimli bir komutan ve kampta bize tercümanlık yapan arkadaşla sıcak, samimi bir vedalaşmaya, "bir daha gelin. Ne zaman tekrar geleceksiniz?" istem ve sorusu arasında kamptan ayrıldık. Öğlene doğru sıcak, güneşli bir gündü. Yolumuz da iniş olduğu için rahat bir yürüyüşle dağın doruklarını geride bırakarak iki saatlik bir yürüyüş sonucu tekrar kampa gidiş için geldiğimiz köye vardık. Köye girmeden önce yaklaşık yarım saat bekledik. Deneyimli komutanla sohbet ediyoruz bu bekleyişte. Yaşı 50'yi biraz aşmış. "Yaşlandı ama içim çok rahat. İki oğlum var ikisi de YHO içinde mücadele ediyor" diyerek mücadeleye olan inancını ve bağlılığını dile getiriyor komutan. Akşam karanlığı çökünce zorlu motor bisiklet yolculuğuyla tekrar döndük. Otobüs, uçak yolculuğuyla tekrar Manila'ya vardık.

(Bitti)

Genç gerillalar da ellerinde defter ve kalemleri söylenenleri not etmeye çalışıyorlardı. İyi bir savaşçı olmak sadece iyi silah kullanmak anlamına gelmiyordu Filipinli gerilla için. Bunun için teorik olarak da iyi bir donanımına sahip olmaları gerekiyordu.

direnc veren yürüyüşünü takip ederek yürüyorum. Sırtında çantası elinde M 16'sı zaman zaman da bir yerlerle haberleşiyor komutanımız. Arada bir düşer gibi olunca da hemen arkasına dönüp yardım etmek istiyor.

Kısa bir duruşta yanıma gelen komutan ormana bakarak, "bizim ormanlarımız çok güzel. Bizi çok iyi koruyor. Tanklar bu ormana giremiyor ve helikopterler de bizi göremiyor bu ormanlarda" dedi. Komutan bunu söyleyince Kandil'de 55 uçağın günlerce bombalar yağdırdığı operasyonlar aklıma geldi.

daydı. 5-6 kişilik genç grubunun başında deneyimli bir gerilla vardı. Bomba yapımını öğretiyor genç savaşçılara. Üç çeşit bomba yapıyorlardı. El bombası, anti-personal ve anti-tank bombaları. Bombalarını uzaktan kumandayla patlatıyorlarmış. Hummalı da bir çalışmaya vardı. Adeta büyük ses getirecek eylemlere hazırlanıyor gibiydiler.

Anti-personal bombasını göstererek, "sizin bu bombanız Manila'da o görkemli yüksek binalardan birine koysanız binayı yıkar mı?" diye bir soru sordum. Evet veya hayır

Yeşil Av Operasyonunda görev alan askerler arasında moraller düşüyor

Orta ve Doğu Hindistan'daki Maoist hareketi ve Adivasileri (yerli kabileler) bastırma için Sonia-Manmohan-Chidambaram faşist kliği tarafından gönderilen merkezi kuvvetlere bağlı zavallı polis ve askerlerin yüzlerinde yaygın bir şekilde tedirginlik, korku ve asabiyet okunuyor.

Chhattisgarh'ın Kanker bölgesindeki Amabeda Polis Merkezinde görev yapan Dhananjay Singh'in intiharı, Tatas, Mittals, Essar, Jindals, POSCO, Vedanta gibi bir avuç asalak talancının çıkarları uğruna sürdürülen acımasız sınıf savaşımına itilen bu biçare piyonların akli durumlarını yansıtan son olay oldu. Geçimlerini sağlamak için polise ve silahlı kuvvetlere katılan toplumun en yoksul kesimleri, sistematik olarak insanlıktan çıkartılıyor, merhametsizleştiriliyor, öldürme makinelerine dönüştürülüyor ve kendi halkına karşı kullanılıyorlar.

Maoistlere ve Adivasi'lere karşı gerici yöneticiler tarafından sürdürülmekte olan

mevcut savaşta binlerce merkezi kuvvet, orta ve doğu Hindistan'ın iç bölgelerine göz göre göre öldürülmek için gönderiliyor. Bu merkezi kuvvetlerin hatırı sayılır bir kısmı sık ormanlar üzerine paraşütle atılıyor ve oradaki Maoistlerle savaşmaları emrediliyor.

Bölge hakkında hiçbir şey bilmeyen ve yerel halkla kesinlikle işbirliği imkanı bulunmayan bu kuvvetler, ormandaki en ufak bir seste paniğe kapılıyorlar. Yaprak hişirtmalarına ateş açıyor ve sonucunda da ya bir maymunu ya da bir ineği vuruyorlar. Sürekli olarak 30 yıldan uzun bir süredir bölgede kendilerini güvenceye alan Maoist gerillalar tarafından saldırı korkusuyla yaşıyorlar. Maoistlerin attığı bir pusu onları tam bir keşmekeşin içine fırlatıyor. Gerillaların pususundan kaçanlar nereye gideceklerini bilemiyorlar; bölgeyi, dili bilmiyorlar ve yerel halktan hiçbir destek alamıyorlar. Uçsuz bucaksız ormanın ıssızlığında kaybolan bir takım asker örnekleri de var. Hindistan Ordusu subayları tarafından verilen orman savaşı eğitimine karşın, tedirginlik bu askerleri kuşatmış durumda.

Dahası, (operasyon güçlerinin) temel gereksinimleriyle ilgili problemleri de var; tاینları taşıyan polis ekipleri üzerine Ma-

oistler tarafından atılan pusuların korkusundan tاینlar yetersiz; içme suyu ulaşmaz ya da çok kıt. Halk mümkün olduğu yerlerde bile onlara su ve diğer gereksinimleri sağlamayı reddediyorlar. Bazı askerler, halkın onlara vermeyi reddetmesi yüzünden yemek ve aydınlanmak için yağ bulamadıklarını bildiriyor. Sıtma da bu askerleri korkutuyor ve Jagdalpur, Kanker, Narayanpur, Rajnandgaon vs.'deki hastanelere kabul edilen çok sayıda asker hakkında raporlar yayıyor.

Bu zavallı askerlerin geçirmekte oldukları ruhsal travma korkunç. Ve bu, bir köye baskın yaptıklarında ve ormanda biriyle karşılaştıklarında bu kadar zalim olmalarının bir sebebidir. Neden, ne uğruna ve kimin çıkarları için savaşta olduklarını bilmeden, karşısında savaşmaları gereken düşmanı tanımayan, daha ne kadar savaşacakları hakkında bihaber olan, Haryana ya da Nagaland kadar uzak eyaletlerde yaşayan ailelerini tekrar görebilecek kadar şanslı olup olmadıkları konusunda dahi tedirgin olan bu merkezi kuvvetlerin personeli ve özel komando kuvvetleri en yakın zamanda bu alanlardan nakledilmeyi istiyorlar. Komutanların ve polis şeflerinin ofislerine nakil bekleyen yüzlerce başyuru akıyor. Çok sayıda asker ayrılmak için başyurmuş durumda ve orman savaşı eğitimine katılmayı ya da henüz yeni gönderilmiş oldukları Maoist bölgelere gitmeyi reddediyorlar. Fakat uzak eyaletler-

den bölgeye getirilenlerin gerici yöneticiler adına savaşmaktan başka seçenekleri yok. Ruhsal travmaya karşı dayanacak durumda olmayanların kimisi ise çareyi intihar etmekte buluyor. Nadiren de olsa, nakil için başvuru yapılmadığı takdirde üst rütbeli subaylarını öldürdükleri durumlar da görülüyor.

Adivasiler ise bu savaşa düşman bir ülke tarafından yürütülen bir savaş olarak bakıyorlar. Adivasi bölgelerinde konuşlandırılan bu gerici kuvvetler tarafından gerçekleştirilen davranışlar, dil engeli ve insanlık dışı muameleler; "kendi bölgelerini işgal eden yabancı bir güç" algısını daha da derinleştiriyor. Zayıf büyüdükçe, merkezi kuvvetler daha da demoralize olacaklar. Bugün bir Dhanjay Singh ve -şayet geçen bir kaç aydaki intihar vakalarını sayarsak- otuz civarında insan, yığın bireyler olarak başka ne yapabileceklerini bilemeden kendilerini vurdular. Fakat yarın onlar da, bencil sınıf çıkarları uğruna halkı bastırma için kendilerini kullanan zalim sömürücü ve ezenlere karşı kitlesel bir ayaklanma içinde bulacaklar kendilerini. Bu polisler de, kendi halkına karşı bir savaşta ölmeleri için onları kullanan Sonia, Manmohan, Chidambaram, GK Pillai, Ram Singh, Vishwa Ranjan ve diğer şahinlere de derslerini vereceklerdir.

(Türkçeleştiren: Solun Doğusu)

Belçika'da demiryolu çalışanları grevde

17 Şubat'ta Belçika'da iki yolcu treninin çarpışması sonucu 18 kişi yaşamını yitirmişti. Demiryolu çalışanları kazayı protesto etmek için 17 Şubat'ta greve çıktı.

Kazanın ardından başlatılan incelemede ilk bulgular, kırmızı ışıkta otomatik fren yaptıran güvenlik sisteminin kazaya yol açan trende bulunmadığını gösteriyor.

Ekonomik kriz gerekçesiyle trenlerde bu ve benzeri güvenlik teknolojilerine yeterli yatırım yapılmamasını, emekli olanların yerine yeni personel alınmamasını ve fazla mesaiye zorlanmalarını protesto eden demiryolu çalışanları sendikasının başlattığı greve özellikle ülkenin Fransızca konuşan Valon bölgesinde yoğun katılım gözlemlenirken tren seferleri büyük oranda durdu.

Konuyla İlgilenen Vatandaşlardan Ortak Basın Açıklaması Hükümet Maoistlerin Ateşkes Önerisi Yanıtlamalı

Bizler, bu ortak açıklamayla, HKP(M)'nin gözetim altında bir ateşkes olanağı yaratılması çağrısını ve Hindistan merkezi hükümetiyle barış görüşmeleri yapmaya hazır olduğu yönünde istemlerini selamlıyoruz. Hükümete sunulan bu istem ve açıklamada ifade edilen görüşmelere girme isteği ışığında, umut ediyoruz ki, bu doğru öneri kabul görür. Bu durumda tüm paramiliter silahlı saldırganlıkların ve operasyonların (Yeşil Av operasyonu olarak bilinmektedir) derhal durdurulması gerekmektedir. Aynı zamanda, mevcut koşullar içerisinde veya ateşkesin sağlandığı anda, her iki tarafın tüm karşıtlıkları bir kenarda tutması bir zorunluluktur. Görüşümüzce, görüşmeler eyalet devlet temsilcileri tarafından değil, merkez devletin yetkili birimleri tarafından yapılmalıdır. Keza, bu soru(n), Hindistan'daki bütün eyalet hükümetlerini ve merkezi hükümeti ilgilendiren bir meseledir.

Ayrıca, merkezi hükümet görüşmeler sırasında tüm askeri operasyonları, önceden

başlatılmış olsa da, durdurulmalı ve baskıcı uygulamalar, kabilelerin topraklarına zorla el konulması ve köylülerin zor kulla-

narak yerinden edilmesi gibi, derhal son bulmalıdır. Merkezi hükümet, anayasanın 5. maddesine göre; "kabilelerin birçok

haklarını koruma altında almak, toprak ve doğal kaynakların, mülk varlığının korunması" zorundadır.

Ayrıca, ateşkes süresi ve görüşmelerin seyri içinde, bağımsız gruplardan gözlemcilerin ve insan hakları kuruluşlarının her iki tarafın etkili bölgelerine gidebilmesi engellenmemelidir.

İmzalayanlar:
Justice Rajindar Sachar, Randhir Singh, B.D. Sharma, Arundhati Roy, Amit Bhaduri, Manoranjan Mohanty, Prashant Bhusan, Sumit Chakravarty, G.N. Saibaba, S.A.R. Geelani, Madhu Bhaduri, Karen Gabriel, P.K. Vijayan, Saroj Giri, Rona Wilson, Anirban Kar Yeni Delhi (New Delhi) 23 Şubat 2010 Concerned Citizens c/o Sumit Chakravarty B 57 Gulmohar Park (1st Floor) New Delhi - 110049

Evrensel Bakış

Yunan egemen sınıflarını zor günler bekliyor

Yunanistan'da Şubat ortalarında patlak veren kriz, tüm dünyada geniş bir yankı uyandırdı. Krize birlikte alınması gündeme gelen önlemler hayata geçirilemediği takdirde Yunanistan'ın artık "bilinen" Yunanistan olmayacağı yorumları yapılıyor.

Yunanistan'daki krizin nedeni, bütçe açığı ve borçlar, daha da önemlisi, hükümetin ekonomik tabloyu sunarken bugüne kadar başvurduğu aldatmaca ve bunun da önlem almayı geciktirmesi olarak değerlendiriliyor.

Krizle sarsılan Yunanistan'ın Brüksel'den ve sözde siyasette

"bağımsız" olan AB Merkezi Bankası'ndan destek beklentileri ise karşılık bulmadı. AB'nin önde gelen emperyalist güçleri (özellikle Almanya ve Fransa) krizin daha başlangıcında koydukları "her ülke krizini kendi çabaları ile aşsın" ya da bir diğer deyimle "her koyun kendi bacağından asılsın" yaklaşımını, Yunanistan özgüllünde hayata geçirdiler. Yani kendi ekonomilerini kurtarma telaşıyla, Yunanistan'ı kendi kaderiyle baş başa bıraktılar.

Böylece Yunanistan, IMF ve Avrupa Merkez Bankası'nın denetimine de tabi kılınmış oldu. Çünkü Yunanistan, buralardan

20 milyon Euro borç almayı hedefliyor. Kriz döneminde bu kuruluşlardan borç almanın ne anlama geldiği biliniyor.

Yunanistan'ın kriz bağlantılı "kaderi" Letonya, Macaristan gibi ülkelerle de kıyaslanabilir. Onlar da krizden derin bir biçimde etkilendiklerinde "çözüm" olarak IMF gösterilmişti. Bu da bu ülkelerdeki emekçi yığınlar için dönük kapsamlı sosyal yıkım saldırılarını da beraberinde getirmişti.

Çünkü IMF'nin kriz reçeteleri, verdiği borç karşılığında bu ülkelerde kamuya dönük bir dizi kısıtlamayı içermekte. Bu kısıtlamalar ise emekçilere dönük hak gasplarının artması anlamına gelmektedir.

Yunanistan'daki krizin en belirgin özelliği, AB'nin çekirdeğini oluşturan, Euro merkezli ül-

kelerden birinde yaşanması. Onu, Portekiz, İspanya ve İtalya'nın izleyebileceği öngörülüyor. Yani Fransa, Almanya gibi büyük güçlerin yanında daha güçsüz duran diğerlerini... Buralarda işsizlik daha şimdiden % 20'lere bütçe açığı ise % 11'lere varmış durumda. Tüm ekonomik göstergeler Yunanistan'la büyük benzerlik taşıyor. Bunlar içinde İspanya'nın durumunun oldukça kritik olduğu ifade ediliyor.

Krizin Yunanistan'da bu boyutta dışı vurmasıyla birlikte, toplum üzerinde psikolojik bir bombardıman da başlatıldı. Bu bombardıman, krizden emekçileri sorumlu tutma hedefiydi. Yunan toplumu, hak ettiğinden iyi yaşıyordu! Kamu çalışanlarının maaşları çok yüksekti! Küçük esnaf vergi kaçırıyordu! Böylelikle krizin sorumluları bulunmuştu.

Tüm bunlara değinirken ser-

mayenin "krize rağmen" yüksek kârlar elde etmeyi sürdürmesi-ne, bankaların kârlarını artırmış olmasına hiç değinilmiyordu.

Topluma krizin gerçek sorumlusu olmaları üzerinden aşılacak istenen "suçluluk psikolojisi" ile birlikte, alınacak önlemler de birbiri ardına açıklanmaya başlandı.

Bu önlemlerin başında ise, ücretlerin dondurulması, hatta düşürülmesi, sağlıkta "reform", emeklilik yaşının yükseltilmesi, eğitimde özelleştirilmesi, esnek çalışma gibi aslında uzunca zamandır hayata geçirilmek istenen sosyal yıkım saldırıları geliyor.

Ancak öyle görünüyor ki, IMF merkezli neo-liberal politikaları hayata geçirmek o kadar kolay olmayacak, Yunanlı emekçiler krizin sorumluluğunu üstlenmeyecek.

İşçi katliamı

Bangladeş'in başkenti Dakka yakınlarında bir konfeksiyon atölyesinde, 26 Şubat gecesi geç saatlerde çıkan yangında 21 işçi yaşamını yitirdi, 50'yi aşkın işçi ise yaralandı. Yaralıların çoğunun kadın olduğu bildiriliyor. Ülkede sayıları 2 milyonu bulan tekstil işçilerinin çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor. Dakka'nın yaklaşık 50 kilometre kuzeyindeki Gazipur'daki atölyede çıkan ve iki saati aşkın süren yangının çıkış nedeni henüz bilinmiyor. Bangladeş'te yaklaşık 4 bin tekstil atölyesi ve fabrikası bulunduğu belirtilirken, işçi hakları örgütleri bu işyerlerinin çoğunun yeterli çalışma güvenliğinin olmadığını kaydediyor.

Yunanistan'da hayat felç

Yunanistan'da işçiler, 24 Şubat'ta hükümetin kısıtlamalarını protesto etmek için ülke çapında greve gitti. Grev nedeniyle tüm uçuşlar iptal edilirken, kamu binalarının tümü 24 saat kapalı kaldı.

Sendikaların çağrısı üzerine ülke genelinde yapılan 24 saatlik grev nedeniyle, uçak seferlerinin tümü iptal edildi. Tren ve vapur seferleri ise aşırı gecikme ile yapıldı. Başkent Atina'da ise kamu ulaşımı tamamen durdu. Ulaşım yanı sıra, okullarda, vergi dairelerinde ve belediyelerdeki işçiler de iş başı yapmadı. Hastanelerde ise sadece acil servis hizmetleri verdi. Greve katılanlar arasında basın çalışanları da vardı. Ülkenin en büyük iki işçi sendikası, hükümet tarafından ilan edilen kısıtlamalar karşı çıkıyor. Hükümet kısıtlamalarla % 12.7 olan bütçe açığını bu yıl içinde % 8.7'e düşürmeyi hedefliyor.

İşçiler kazandı!

Fransa'nın Dreux kentinde işlerine son verilmesi nedeniyle birkaç ay önce çalıştıkları fabrikayı işgal eden Philips işçileri, uzun süren mücadelelerinin ardından mahkemede işe geri dönme haklarını kazandılar. İşçiler işlerine sloganlar atarak ve şarkılar söyleyerek başladılar. İşçilerin bu coşkulu eylemlerine sendika yöneticileri ve Sorbonne Üniversitesi öğrencileri de destek verdi.

Birkaç yıl önce Dreux'de bulunan fabrika, Avrupa'da bulunan Philips fabrikalarının büyükleri arasında gösterilmesine rağmen, 2005 yılında 350, geçen sene ise 279 işçinin işine son vermişti.

Çünkü uzunca zamandır, değişik dönemlerde gündeme getirilen bu hak gasplarına karşı emekçilerin yoğun bir direniş sergilediği biliniyor.

Yunanistan'ı son yıllar içinde sarsan grev vb. direnişlerin önümüzdeki süreçte daha da yaygınlaşacağını söyleyebiliriz. Zaten son dönemde gerçekleşen, çiftçilerin yol kapatma eylemleri, 10 Şubat'ta kamuda yapılan grev, 24 Şubat grevi de, emekçilerin öfkelerinin artık zapt edilemez olduğunu göstermektedir.

Kısacası emek cephesindeki ciddi muhalefetin sistemi ciddi biçimde zorlayan yükselişinin sürdüğü düşü- nülecek olursa, Yunan egemen sınıflarını oldukça zor günler beklemektedir.

MART İSYANDIR, İSYAN GELECEKTİR!

Mart ayı doğanın kendi içinde yaşadığı çelişki ve çatışmaların yoğunlaştığı bir aydır. Bu çatışma kendi içinde bir dizi sancı taşıya da yeninin yaratılması için vazgeçilmez önemdedir. Çünkü **her yeni, güçlü çatışmalar olmadan yaratılmaz.** Doğanın bu temel gelişim yasası aynı zamanda toplumların gelişimi için de geçerlidir. Mart ayı, sınıf çelişkilerinin ve çatışmaların en yoğun yaşandığı tarihin ve aynı zamanda anın adıdır. Ve bu ay tarihi günleri anmak, anın direniş ve mücadelesine duyulan ihtiyaca yanıt oldukça anlamlıdır.

Ezilen dünya halklarının emperyalist-kapitalist sistemin krizinin ağır sonuçlarını yaşamaya mahkûm olduğu günümüzün Mart ayında mücadele ve direnişten başka bir seçeneğimizin olmadığı bilincine varmak önemlidir. Irak, Filistin, Afganistan, Kürdistan halkları emperyalist ve bölge gericiликlerine karşı mücadele ve direnişleriyle ezilen dünya halklarına örnek olmaya devam etmektedir. Bu direnişler proletarya önderliğinde yürütülmediği halde emperyalist-kapitalist sisteme büyük darbeler vurma özellikleri taşımaktadır. Emekçi halkların direnişinin onun yenilmez ve güçlü görüntüsüne vurulan ağır ve sarsıcı darbeler olma özelliği taşıdığı gibi bu adımlar ileride demokratik halk devrimlerinin önünü açacak gelişimi yaratacaktır.

Dünyada ve bölgede yaşanan gelişmelerin ülkemize yansımalarının mümkün olamayacağını belirtmek gerekir. Arkasına emperyalist-kapitalist sistemin sermaye gücünü ve desteğini alan komprador burjuva ve toprak ağalarının iktidarı yerel seçimler sürecini kendi sömürü ve baskı iktidarlarını güçlendirmek amaçlı kullanmaya çalışmaktadır. Ancak emperyalist krizin ağırlığı ve yarattığı etki ülkemiz egemenlerinin yalana dayalı açıklamalarını örtbas etmelerini parçalayacak niteliktedir.

Yoksulluk ve baskıdan başka emekçilere verecek başka hiçbir şeyleri olmayanların karşılığında direniş ve mücadeleden başka yanıt almamacaklarını da bilmeleri gerekir. Bu gerçeklik tarihin şaşmaz tanıklığıyla ispatlanmıştır. Bu ispat tarih boyunca kendisini yenileyerek, değişerek, değiştirerek, aşındırarak, parçalayarak ilerleyen halkların direniş ve mücadelesiyle gerçektir. Tarihin bu tanıklığı kendisini yeniden yaratacak güçte ve niteliktedir. Yoksulluk ve sefalet yoksulların yaşamında acı bir gerçek olarak durdukça proletaryanın savaş teorisi bir kurtuluş yolu olmaya devam edecek ve bu adımlar kurtuluşu kısıltacak adımlar olacaktır. Tıpkı tarihin mitolojik sayfalarında za-

limliğiyle ünlenen Dehak'a başkaldıran demirci Kawa'nın direnişini Ortadoğu halklarına bunu öğretmiştir. O tarihten günümüze dek Mart, Ortadoğu halklarının isyan ve direnişinin vazgeçilmez adı olmuştur.

İsyan ve direniş geleneğinin vazgeçilmez şifresi Mart sadece Ortadoğu'nun mazlum emekçileri için direniş geleneğinin başlangıcı olmamıştır. **Ezilenlerin ezileni gökyüzünün yarısı olan emekçi kadınlar için de direniş ve mücadelenin unutulmaz adı olmuştur Mart. 8 Mart emekçi kadınların kurtuluş güzergâhında aydınlık dolu parlak kurtuluş yolu olmuştur.** Eğer bugün günümüz

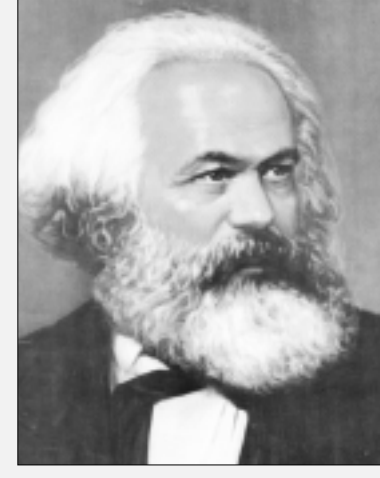
dünyasında her üç kadından biri şiddet ve baskıya maruz kalıyorsa eğer dünyada her beş kadından biri tecavüze uğruyorsa bu yol günümüzde emekçi kadınların kurtuluş yolu olmaya devam etmenin güçlü nedenleri olarak görülmelidir. Emperyalist işgaller ve saldırılar sonucu en fazla zulme ve baskıya uğrayanlar emekçi kadınlar oluyorsa keza işgale karşı direnişte fedâ eylemlerine katılan militanların sayısında kadınlar her geçen gün çoğalarak artıyorsa kadın emekçilerin maruz kaldığı baskının boyutu ve mücadeledeki rolleri anlaşılmalıdır.

Dünyanın neresinde ağır sömürü ve baskı varsa orada mutlaka kadın emekçilerin yeri tartışılmaz düzeyde ağır ve gelişkindir. Nepal, Filipin, Hindistan halk savaş pratiklerinde olsun keza PKK savaş pratiğinde olsun kadın militanların sayısı genel savaş bileşeni içinde önemli düzeyde ağırlıklı bir yer teşkil ediyor. Keza en yığıt ve militan eylemlilere kadın gerillalar katılıyorsa **kadın emekçilerin kurtuluş ihtiyaçlarının aciliyeti ve önemi** görülmeli ve anlaşılmalıdır.

Keza günümüzde Mart ayı bir direniş ve fedâ günü olarak seçiliyorsa bugünün tarihsel kökenlerinin ne kadar derin ve anlam yüklü olduğu görülmelidir. **1982 yılının 21 Mart'**ında Mazlum Doğan tarafından teslimiyet ve ihanete karşı saplanan keskin bir militan bıçak olmayı başardıysa bunun nedenleri doğru okunmalıdır. Kürt ulusunun direniş ve mücadele geleneğinin kökleri Mart ayının ilkbahar günlerinde saklıysa tarihin derinliklerinde saklı olan bu gücü ve direnci doğru okumak, anlamak gerekir. Mart ayı Kürt ulusunun özgürlük direnişinde ayrımlı büyük olan bir günün adıdır. Mart ayı aynı zamanda asla unutulmayacak bir kitlesel kimyasal silahla imha olmanın adıdır. Halepçe lanetlenmesi gereken günün utançının adıdır. Bu kara lekeli ad mart ayında yazıldı. Halepçe'nin yüreği martta karartıldı, sokakların dili martta susturuldu. Halepçe kimyasal katliamla susturulmak istenen mazlum bir halkın direniş dili olmuştur. Bu suskun konuşmayan dil zulmün lanetlenmesi en büyük öfkenin dili oldu. Ve o gün asla unutulmadan direniş sürdürüldü. O günün kini emekçilerin elinde patlayan silah oldu.

Kürt halkının direniş ve mücadele günü olan 21 Mart demokratik halk devrimi savaşında önemli tarihi günler olarak anılmaktadır. Bu kavga ve direniş ayı aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin yığıt hareketin yığıt önderlerinden Mahir Çayan ve arkadaşlarının kahramanca direnişlerinin günü olmuştur. 30 Mart günü devrimcilerin silah elde nasıl savaşıp nasıl direnişini gerektiğinin öğretildiği günün adı olmuştur. Her türden tasfiyeci ve revizyonistlerin etki güçlerini artırmaya çalıştıkları günümüzde Mahir Çayan ve arkadaşlarının kahramanca direnişlerini anmak önemli bir yerde durmaktadır. Bugün toplumun ezilen sömürülen kesimlerin direniş dinamiklerinin açığa çıkartılarak derinlere ve oradan ırmaklara kavuşturulması gerektiği bilincinin kuşanılmasıyla denizlere varma soluğu artırılmaktadır. Bugün sömürü ve zulüm dünden daha fazla artarak emekçilerin yoksul dünyasını kuşatmıştır. Bu gerçeklik devam ettikçe Mart'ın direniş ve mücadele ruhunu kuşanmak daha fazla ihtiyaçtır. Emekçilerin kurtuluş ihtiyacı onun şaşmaz yol gösterici biliminde ve onun savaş ordusunun elindedir. Bizlerin elindedir. Güçlü ellerimizi zalimlere karşı kaldıralım. Ancak o zaman mart anlamları. **(Dersim'den bir Partizan)**

Kapitalizmin krizi sürüyor, Marks ölmedi yaşıyor

"14 Mart günü öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek uyumuş bulduk." Engels en yakın arkadaşı dava yoldaşı Marks'ın arkasından yaptığı konuşmaya böyle başlıyordu.

Karl Marks 14 Mart 1883'te Londra'da yaşamını yitirdi. Ardında dünyayı temellerinden sarsan bir dava bıraktı. Yaşamını kapitalist sistemin asalaklığını çürütme-müşlüğünü ortaya koymaya ve eşit sömürsüz bir dünya yaratmaya adadı. Yoldaşı Engels "Çünkü Marks her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşın onun en sevdiği alandı" diyerek en yakın arkadaşının, önünde çalan birinci kemanın hayatını böyle özetledi. Londra'daki mezar taşının üst bölümünde büyük harflerle Komünist Manifesto'nun son cümlesi "**Bütün ülkelerin işçileri birleşin**" alt bölümünde ise "**Filozoflar dünyayı, yalnızca çeşitli şekillerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir**" yazılıdır.

Marks'ın yıllar önce yaptığı "Kapitalist üretim, sürekli olarak, kendi niteliğinden gelen bu engellerin üstesinden gelmeye çalışır ama bunu ancak, bu engelleri tekrar kendi yoluna ve hem de daha heybetli ölçekte koyarak becerir" belirlemesi bir kez daha kanıtlandı. Sadece son otuz yılda emperyalist-kapitalist sistem irili ufaklı bir düzine kriz yaşadı ve bunlar Marks'ın da dediği gibi her seferinde karşılına daha heybetli olarak çıktı. Son yaşanan ekonomik kriz emperyalist-kapitalist sistemin dibe vurduğunu ve Marks'ın haklılığını bir kez daha gösterdi.

Kapitalist sistemin her krizde hatırladığı Marks acaba geri mi dönmüştü? Marks aslında geri dönmemişti çünkü hiç gitmemiştir. Burjuva ideologları kendi çürümüş ideolojilerinden aldıkları besinle onu görmezlikten gelmeye çalışmışlardı ama ne var ki kendi sistemlerindeki en ufak bir sarsıntı hemen akıllarına kabusları olan Marks'ı hatırlatmıştı. Kafasını kuma gömen emperyalist-kapitalist sistem son yaşadığı krizle Marks'ın yaşadığını, kabuslarının onları hiçbir zaman terk etmeyeceğini hatırladı. Ve bir kez daha tarih Marks'ı haklı çıkardı. Kapitalizmin krizi sürüyor Marks ölmedi yaşıyor.

Tarihten kısa kısa...

- 18 Mart 1871'de dünyada ilk defa işçi sınıfı iktidarı ele geçirdi, Paris Komünü kuruldu. Fransa-Prusya savaşında Fransa'nın teslim olması üzerine Paris halkı ayaklanarak hükümeti devirdi. Paris Komünü 72 gün ayakta kaldı. Karl Marks, Paris Komünü'nü

"proletarya diktatörlüğü"nü ilk örneği olarak selamladı.

- 10 Mart 1879'da İstanbul yapı işçileri greve çıktı
- 9 Mart 1965; Zonguldak Kömür İşletmeleri direniş sırasında Kozlu'da jandarmanın işçilerin üzerine ateş açması sonucunda **Satılmış Tepe** ve **Mehmet Çandar** adlı işçiler öldürüldü.
- 10 Mart 1969'da Anadolu Ajansı çalışanları

greve çıktı

- 16 Mart 1978; 16 Mart günü öğle saatlerinde İstanbul Üniversitesi'nden çıkan kalabalık bir devrimci-demokrat öğrenci grubunun üzerine bomba atıldı, 7 öğrenci öldü, 31'i ağır olmak üzere 100'den fazla kişi yaralandı.
- 15 Mart 1991; Mardin'in Dargeçit ilçesinde Halepçe katliamını protesto için yürüyüş yapan 7000 kişilik topluluğa ateş açan polis

bir kişiyi öldürdü.

- 21 Mart 1992'de Newroz kutlamaları sırasında T. Kürdistan'ında kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu 57 kişi katledildi.
- 13 Mart 1995; 12-13 Mart gecesi Alevi inancından halkımızın yoğun olarak yaşadığı İstanbul Gazi Mahallesi'nde 3 kahvehane kontr gerilla tarafından otomatik silahlarla tarandı. Alevi dedesi Halil Kaya öldü, 20 kişi yaralandı. Polis yürüyen kitlenin üzerine

ateş açtı. Bir kişi öldü pek çok kişi de yaralandı. Öğle saatlerinde Cemevi önünden karakola yürümek isteyen kitlenin üzerine ateş açan polis 15 kişiyi katletti. 100'den fazla insan yaralandı. 15 Mart'ta 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan eylemde polis, kitlenin üzerine ateş açtı. 4 kişi kurşunlanarak öldürüldü, 20'den fazla kişi yaralandı. İstanbul Valiliği Ümraniye'de sokağa çıkma yasası ilan etti.

Kültür-Sanat

"Demokratik Açılım"da Rol Paylaşımı: "Sanatçı Her İşe Yarar"

Egemen siyasetinin, son dönemde kullandığı en etkin manipülasyon aracının "açılım" hamleleri olduğunu söylersek yanlış olmayız. Erdoğan, arada sırada Kara Murat misali "açılım leen" diye bağırıp, "anani da al git", "yan gelip yarıtmam" diyerek yığıtlense de, artık "tarih öncesi" bu lügatın sökmeyeceğini farkında. Siyasette devir, yağdan kıl çekercesine uzman olmayı gerektiriyor. Üslup, postmodern söylemi zorluyor. Egemen siyaset, tarih yazımına toplumbilimsel söylemin kavramlarını inceleme yazıyor. Şirin görünüp, pençe atıyor; bir kurt misali sunduğu "açılım elması", daha şimdiden birçok kırmızı başlıklı "sonsuz rüyalar" alemine göndermiş bile.

Hegemonya mücadelesinde, AKP üzerinden süreci layıkıyla işleten egemen sınıflar, destek bulmakta zorlanmıyorlar. Son olarak 20 Şubat'ta Dolmabahçe Başbakanlık Ofisi, altmışın üzerinde "güzide sanatçı"ya ev sahipliği yaptı hatırlarsanız. Başbakan, "organik" sanat-

çısına ultimatonu verdi: "**Sanatçılarımız, engin yürekleriyle ülkemizin meselelerine el atınsınlar, elini taşın altına koysunlar...**" Ardından şark bülbülü sesiyle "Yemen Türküsü"nü söyledi. "Havada bulut(ta) yok, bu ne dumandır" sözleri, önümüzdeki günlere ilişkin öncelikli girişim alanlarının, tozu duma-na katacak alanlar olacağı bilgisini verdi.

Türk devlet geleneğinde, toplumsal rıza sağlama süreci, doğrudan şiddete dayalı zor kullanımında ısrar ederken, toplumun zihniyet yapılarına, anlam dünyalarına popüler kültür alanından kontra-taktiklerle girerek, dolaysız müdahale etme noktasında da bir uzmanlaşma -özellikle 90'ların ortalarıyla birlikte- sağlanmış görünüyör. Doğrudan askeri darbeler ve müdahaleler, şu an için, iktidarı bir ihtiyaç olarak görülmezken, medya merkezli manipülasyon bombardımanının -darbe karşıtlığı üzerinden verilen sözde demokratikleşme sinyalleri, özellikle Tekel gündemine işbirlikçi medyanın

müdahale biçimi vb- toplumun anlam dünyasını ne derece biçimlendirebileceği gözlerden kaçmıyor.

Yapılan sanatçı açılımını benzer bir şekilde okuyabiliriz. Kimdir bu sanatçılar; birçoğumuz için değersiz olan ancak dinlenme ve izlenme oranlarıyla geniş bir kesimi etkileyebilecek rol ve satatüye sahip kişiler. Ömer Hayyam'ın "*Senin bu aleme gelip gitmenin anlamı ne? / Bir sinek var olmuş, sonra yok olmuş. İşte o kadar!*" dediği kişiler. Aradan günler geçmesine rağmen, "açılım için ne yapabiliriz?", "elimi taşın altına nasıl koyabilirim?" sorularını sürekli ısıtarak önlerine koyanlar. En son böyle bir soruyu, HaberTürk'te "Hülya Aşvar Soruyor" programında Aşvar kızı Gökhan Kırdar'a sormuştu. İsteddiği cevabı alamayınca "beste yapalım", "konser verelim" şeklinde cevaplar vermek zorunda kaldı. Açılım konusunda bir şeyler yapmaya duyduğu istek takdire değerdi. Muhalefet edenleri unutmamak lazım. MESAM

Yönetim Kurulu üyesi Faruk Demir, "AKP'li bir babanın kızının balerin, gitarist ya da keman virtüözü olduğunu duydunuz mu? İktidar, sanatçıları bir araç yani kendi iç hesapları için binilip istendiği zaman terk edilecek vagon gibi kullanmak istiyor" diyor ve asıl açılımın sanatçı hakları için yapılması gerektiğini dillendiriyor.

Sanat alanının iktidar mücadelesinde yeri önemsenmelidir. Bu alan, politik devrimci alana destekçi konumundan kurtarılmalı ve kendi kurucu ilkeleri oluşturularak hak ettiği yere kavuşmalıdır. '70'ler ve '80'ler, devletin organik aydınının yanısıra sanatçısının da açıktan hissedilmediği dönemlerdi. Devrimci alan, birçok alanda olduğu gibi, sanat alanında mevcut gücüne uygun bir egemenlik içindeydi. Artık durumun böyle olmadığı aşikar. Gerici iktidara karşı devrimciler, ideologlar, siyasetçiler, askeri komutanlar, sendika önderleri, gençlik önderleri yetiştirildiler; lakin sanat alanında sınıfta kalmaktan kurtulamadılar.

Devletin sanatçı açılımı tutar mı? Bunu zaman gösterecek. Ancak biz bugünden, burjuva-feodal sanat anlayışına ve üretimine karşı Yeni Demokrasinin anlayışının ve üretiminin inşa sürecini nasıl öreceğimiz konusunda zihnimizi yormaya başlayalım. **(İzmir'den bir İK okuru)**

Belirsizce özlüyorum!

Bana anlat deyin köyünü, Size görmediğim köyümü anlatayım. "Köyünü özlemiyorsun" deyin, Ben belirsizce özlüyorum diyeyim.

Komşularıma, arkadaşlarıma anlattım, Bana 'deli misin?' dediler. Dalga geçip güldüler. 'Görmediğin köyü nasıl özlersin?' dediler. Ben belirsizce özlüyorum dedim.

Görmediğim bir köy kurdum hayalimde. Çiçekleriyle taç yaptım saçlarıma. Suyunu gözyaşına koydum. Havasını ciğerlerimde hissettim. Sonra belirsizce özledim köyümü.

Bir amaç koydum yarına, Gidip görmek dedim. Bir isim verdim köyüme Adına "Belirsizce" dedim.

Ovack'tan küçük bir Partizan

(Bu şiiri, köyü 1994'te boşaltılan ve geri dönmesi yasaklandığı için köyünü hiç göremeyen küçük bir yürek, TIKKO gerillalarının isteği üzerine yazmıştır.)

“Birlikten kuvvet doğar!”

TEKEL direnişi nasıl sonuçlanırsa sonuçlanırsa, bu direnişten en büyük zafere çıkacak olan kadın işçiler olacak. Onlar hayal dahi edemeyecekleri bir süreç yaşadılar ve hem değiştirdiler hem değiştirildiler. Onlar için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak gibi görünüyor. Bir kadın ve erkek direnişçinin aşağıdaki sözleri de bunu kanıtlıyor:

Diriyorsunuz?

- Direnişimiz pasif geçiyor. Türk-İş bize hiçbir şekilde desteğini sunmuyor. Aksine biz

işçiler olarak bir şeyler yapmaya çalıştığımız zaman engelleniyoruz. 25 Şubat'ta sarhoş bir jeep arkadaşımıza çarptı ve arkadaşımız bir kazaya kurban gitti. Direnişin başından beri Ankara'da olan bu işçi kardeşimizin direnişini, kavgasını biz devam ettireceğiz. Ve mücadelemizi daha ileriye taşımak, kazanım elde etmek için direneceğiz. Ancak dediğim gibi bir sürü engellemelerle karşılaşıyoruz. Yoldaşımızın cenazesini almamıza bize izin vermediler. Bu nasıl bir vicdansızlıktır anlamıyorum. Sonuç olarak; mücadeleye devam edeceğiz. Kadınlar olarak daha aktif olmamız la-

zım ve kendi görüşlerimizi de ifade etmemiz lazım. Ayrıca Türk-İş'le de diyalog haline geçmeliyiz.

- Emekçi kadın olarak ne tarz sorunlarla karşılaşıyorsunuz?

- Biz kadınlar, yasalar nezdinde eşit görünmemize rağmen, eşit değiliz. Erkeklerden 4 adım gerideyiz. Gerek ev ve iş hayatında gerekse sosyal ve toplumsal yaşamda bir sürü sorunla karşı karşıya kalıyoruz. Ev hayatında bütün işler bizim sırtımıza bindiriliyor. Sanki bu görevimizmiş gibi. Herhangi bir işte çalışmayan kadınların, sosyal hayatı olmuyor. İş hayatında ise; zor şartlar altında çalıştırılıyor ve bunların sonucunda ciddi sağlık problemleri yaşıyoruz. Buna bir tepki göstermeye kalktığımız zaman bizi engelleyen eşlerimiz oluyor. Onlar da üzerimizde oluşturulan baskının bir aracı haline geliyorlar.

- Peki nasıl bir çözüm düşünüyorsunuz?

- En başta yasalarda kadın haklarıyla ilgili düzenlemeler yapılması gerekiyor. En önemlisi oluşturulan bu yasaların günlük hayatımıza yansımaları gerekiyor. Hatta aile yaşamına kadar girmesi ve erkeklerin de ev hayatındaki işlere dahil olması gerekiyor.

Sonuç olarak; Biz kadınların kendi sorunlarına kafa yorması gerekiyor. Birbirimizi desteklememiz, eşlerimizin baskısından kurtulup örgütlenmemiz gerekiyor. Yani bireysellikten çıkıp toplumsallaşmalıyız.

“Kadın olduklarının ve birşeyler yapabileceklerinin farkına vardılar!”

- Kadınların bu direnişte yer almalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Salih İnceağaç (TEKEL Tokat Şube): Burada kadınlarla birlikte çok şey öğrendik. Memleketlerinde olanlar bizi destekliyorlar, burada direnişte olan kadınlar ise birçok zorluğa rağmen mücadele ediyorlar. Çocuklarıyla birlikte gelen kadın işçiler bazen mağdur oluyorlar. Kadınlar aileleriyle konuştukları zaman gizli gizli ağlıyorlar. Akılları hep ailelerinde, çocuklarında... Bizden daha duygusal... En büyük zorluğu kadınlar çekiyor. İlk başlarda başörtülü kadınların burada kalmaktan, direnişe devam etmekten dolayı kaygıları vardı. Ama onlar da çok şey öğrendiler ve istediklerini elde edebileceklerini anladılar. Şu an 47 değişik kadın var aramızda ve hepsi; kadın olduklarının ve bir şeyler yapabileceklerinin farkına vardılar. Yürüyüşlerde, açlık grevinde, işgallerde hep aramızdalar...

(Ankara DDSB)

- Bir TEKEL işçisi olarak bu süreçte neler yaşadınız?

Menşure Kesikburun (TEKEL İzmir/Balatçık şube): Ben bir TEKEL işçisiyim, bu direnişin içinde yer aldığım zaman beri bir sürü zorlukla karşılaştım. Bu zorlukların çoğu hem emekçi hem de kadın olmamdan kaynaklı. Malum toplum nazarında biz kadınlar çalışsak dahi ev işleri bizim sırtımızda. Buradaki direnişçi kadınlar bundan dolayı daha çok tedirginler. İki arada bir derede kaldık. Direnişte kaldığım zaman aklım evde kalıyor, eve gittiğim zaman ise kalbim burada atıyor.

- Direnişin son sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

EMEK

Emeğe saygısı olmayanların hiçbir şeye saygısı olmaz. Yeri geldiğinde kendi çıkarları için işçinin, emekçinin, dul ve yetimin hakkını savunduklarını zannedenler 55 gündür Ankara'nın ayazında emek mücadelesi veren işçilerin şanlı direnişini kırmaya çalışıyor. İşçileri esnafa şikâyet ediyor, esnaf ise tavırını belirledi; “Biz işçilerden değil, işçileri bu hale getiren iktidardan rahatsızız” dedi. Onlar direniş çadırlarından vatandaşların rahatsız olduğunu söylediler. Vatandaş ise tam tersi yanımızda. İşçilere saldırmak isteyen iktidar, işçilerin içinde “şeytan var”, “PKK var” diyor. Bunu da siz hakim edin. Biz burada emeğin, ekmeğimizin, alınterimizin mücadelesini veriyoruz, çocuklarımızı iyi bir gelecek için direniştiniz. Bizler; bu direnişi yükseltirken habire iktidardan tehditler, azarlamalar,

psikolojik yıpratmalar geliyor. İşçiler, Gandice bir direniş vermekte ısrarlılar. Aksi takdirde doğacak olaylardan kendileri sorumlu olacaklardır. Açlık grevine girmiş 142 arkadaşımız kendi canlarını, gelecekleri uğruna feda ederek, emek kavgasını sürdürüyorlar. Bu nasıl oluyor da “şeytan”ca planlar olarak sunuluyor halka. 55 gündür bir çiçeği koparmayan, bir karıncayı öldürmeyen biz TEKEL çalışanlarına bu tür sözler söylemeye hakları yoktur. Bunları, halka asil biz şikâyet ediyor, çocuklarımız ediyor, analarımız, bacılarımız ediyor. Emine hanımın ağlamasını tabii ki biz de istemiyoruz ama 12 bin TEKEL çalışanının anneleri de ağlamıyor mu? Evet, ağlıyorlar! 55 gündür çocuğunu görmeyen anneler; annelerini görmeyen çocuklar ağlıyor. Bırakalım buna halk karar versin.

(Kerem Kılıç Adıyaman'dan bir TEKEL işçisi)

PSAKD üyelerine gözaltı

Türk-İş ve beraberinde 3 konfederasyonun açıkladığı eylem takviminin bir parçası olan 20 Şubat'taki destek ziyareti için İstanbul'dan Ankara'ya giden Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) yönetici ve üyeleri 21 Şubat günü dönüş yolunda Gebze Emniyeti'ne bağlı polislerin azgınca saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda 8 dernek üyesi gözaltına alındı. Saldırının ar-

dından açıklama yapan PSAKD Genel Başkanı **Fevzi Gümüş**, polisin saldırısının üyelerin TEKEL ziyaretinden geldiklerini öğrendikten sonra yaşandığını belirtti. Hiçbir saldırının işçilerin ve emekçilerinin haklı ve onurlu mücadelesini durduramayacağına değinen Gümüş, işçilerin onurlu mücadelesini desteklemeye devam edeceklerini belirtti. (H. Merkezi)

TEKEL'in ateşi AKP'yi yakacak!

İstanbul

27 Şubat günü saat 11.30'da Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde bir araya gelen işçi ve emekçiler TEKEL işçileri ile dayanışmayı yükseltti. En önde açılan Türk-İş pankartı arkasında yürüyen sendikalar yolu trafiğe kapatılarak **“AKP halka hesap verecek”** sloganlarını haykırdı. TEKEL işçisi kadınların çocuklarıyla birlikte coşkulu katılımı ile dikkat çektiği yürüyüş, Taksim Tramvay durağına kadar devam etti. DISK, KESK, Deri-İş, Hava-İş, çeşitli reformist partiler ve demokrat-ilerici kurumların da katılım gösterdiği eylemde saat 13.00-14.00 arasında oturma eylemi gerçekleştirildi.

Türküler, alkışlar ve ıslıklarla coşkulu geçen eylem Cumartesi anneleri de katılarak destek verdi. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de eylemdeki yerini alarak dayanışmayı büyüttü.

SARIGAZI

Sarıgazi

Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde YDG'nin de bileşeni olduğu **“Mehmetçik Lisesi TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu”** oluşturuldu. Hafta boyunca okul içinde sınıfları gezerek sınıf konuşmaları yaparak ve bildirileri dağıtarak yapılacak eylemlere çağrı yaptı.

* 24 Şubat günü okul bahçesinde platform tarafından yapılan skece okul idaresinin müdahale etmesini öğrenciler alkış ve sloganlarla protesto etti. Okul çıkışında da bir yürüyüş düzenlendi. **“Zafer direnen emekçinin olacak”** pankartı açılarak Sarıgazi merkeze kadar sloganlar eşliğinde yüründü. Basın metni okunduktan sonra eylem son buldu.

* 25 Şubat günü öğle arasında oturma eylemi yapıldı. Okul bahçesinde halay çekmek için bir araya gelen öğrencilere idarenin müdahale etmesiyle oturma eylemi başladı. Okul idaresinin yoğun baskısına rağmen öğrenciler kararlı bir tavırla eylemlerini sürdürdü. İdarenin oturma eylemi yapan öğrencileri kalem kamera ile çekmeye

başlaması üzerine öğrenciler çekime izin veremeyeceklerini söyleyip kameraya eylem süresi boyunca el koydu. Türküler ve marşlarla devam eden eylem tenefüs ziline çalmasıyla halay çektikten sonra sloganlar ile sonlandırıldı. Okul çıkışında tekrar bir araya gelen öğrenciler **“Zafer direnen emekçinin olacak”** yazılı pankart açarak Demokrasi Caddesi'ne kadar yürüdü. Sivil polislerin yürüyüş kortejini çembere alması üzerine öğrenciler **“Katil polis liselerden defol”** sloganını attı.

* 26 Şubat günü okul çıkışında da bir yürüyüş düzenlendi. Eski Ankara Caddesi üzerinde yürüyüşe polis saldırısı gerçekleşti. Kısa süre yaşanan arbedenin ardından 7 kişi gözaltına alındı ve 30 öğrenciye oturma eylemine katıldığı gerekçesiyle okul idaresi tarafından soruşturma açıldı.

* Gazetemiz yayına hazırlanırken edindiğimiz bilgilere göre eylemin ardından burada öğrenim gören 27 öğrenci hakkında soruşturma başlatıldı. 1 öğrenci ise okuldan atıldı.

Tuzla

Tuzla Demokrasi Platformu, 24 Şubat günü TEKEL işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Saat 18:00'de Tuzla Devlet Hastanesi yakınlarındaki meydana bir araya gelen kitle AKP Tuzla İlçe binasına yürümek istedi. Ancak polis kitlenin önüne abluka kurdu. Platform temsilcileri ile polis arasında yapılan görüşmelerin ardından yürüyüşten vazgeçilerek meydana basın açıklaması yapılması kararı alındı. Platform adına açıklamayı Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** okudu. Açıklamada **“TEKEL işçileri Ankara'da kara kışın ortasında polis saldırısına, hükümetin kara propagandasına ve tehdidine rağmen kadınıyla erkeği ile 72 gündür ‘Ölmeğe var dönmek yok!’ şiarı ile direnişe devam ediyor”** denildi.

Kadıköy

25 Şubat'ta Kadıköy'de gerçekleştirilen meşaleli yürüyüşte TEKEL direnişi selamlandı. Yürüyüşten sonra yapılan basın açıklamasında; TEKEL işçilerinin elinde dalgalanan bayrak, şeker işçilerinin, itfaiye işçilerinin, Marmaray işçilerinin, Akkardan işçilerinin, Esenyurt işçilerinin, kamu çalışanlarının da bayrağıdır” denildi.

Bursa

TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu, direnişi emekçi semtlere taşıdı.

* 16 Şubat günü saat 18.00'de Akçağlayan Mahallesi'nde toplanan platform bileşenleri **“TEKEL işçileri yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması!”** pankartı ile alkış ve sloganlarla Teleferik Meydanı'na yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasında dayanışmayı yükseltmenin önemi değinildi.

* 18 Şubat akşamı Panayır Mahallesi minibüs duraklarında toplanan Platform bileşenleri bir yürüyüş gerçekleştirdi. Kolluk güçleri eylemi engellemek için kitlenin önüne barikat kurdu. Ancak kitlenin kararlı duruşu sonucu polis barikati açılmak zorunda kaldı.

* Türk-İş, DISK, KESK ve Kamu-Sen'in aldığı eylem kararı doğrultusunda 25 Şubat Perşembe günü saat 18.00'de Osmangazi metro istasyonunda toplanarak sendikaların ortak imzasını taşıyan **“4-B/4-C'ye Hayır! İş Güvenceme Dokunma!”** pankartı ve meşalelerle Fomara Meydanı'na yürüdü. Eylem TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu **“TEKEL işçileri yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması!”** imzalı pankart ile katıldı.

* 27 Şubat günü de saat 13.00-15.00 arası Fomara Meydanı'nda oturma eylemi kararı alan dört konfederasyona bağlı sendikalar, havanın yağmurlu oluşundan dolayı oturma eylemi gerçekleştirilemedi. Ancak sendika temsilcileri serbest kürsü kurarak birer konuşma yaptılar. Kürsüde CHP Milletvekili Onur Öymen'i de konuşuşturmak isteyen sendikacılara karşılık kitle sloganlar ve yuhalamalarla durumu protesto etti ve Öymen kürsüyü terk etmek zorunda kaldı.

Ayrıca sendikaların **“sınıfın örgütlü gücü sendikalar dışında bayrak, flama pankart taşınmasını istemiyoruz”** şeklindeki dayatmacı ve gerici kararı Platform bileşenleri ve sendika temsilcileri arasında tartışmaya neden oldu. Sendikaların aldıkları bu gerici karara uyulmadı. Eylem marşlar eşliğinde çekilen halaylarla sonlandı.

Sivas

* 25 Şubat'ta KESK'in örgütlediği meşaleli yürüyüş için Eğitim-Sen Şubesinde toplanıldı ve saat 18.00'de Selçuk Çay Bahçesi'ne gelindi. Burada Eğitim-Sen Şube Başkanı basın metnini okudu ve sloganlar atıldı.

* 27 Şubat tarihinde Eğitim-Sen'de toplanıldı ve Selçuk Çay Bahçesi'ne yüründü ve bir basın açıklaması ve ardından da oturma eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde basın

açıklaması sırasında polisin yönlendirmesi sonucu bir provokatör küfür etmeye ve kitlenin üzerine yürümeye kalktı. Polis bu kişinin koluna girerek uzaklaştırdı, ancak az ilerde serbest bıraktı. (Sivas YDG)

Hatay

11 Şubat 2010 tarihinde Hatay/Antakya'da KESK binasında TEKEL işçilerine destek amacı ile bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına DISK, KESK ve diğer demokratik kitle örgütlerinin yanı sıra Partizan da katıldı. Basın açıklaması KESK binasında yapıldıktan sonra Kurtuluş Caddesi'nden kent merkezine kadar yürüyerek ve sloganlar atılarak devam edildi.

Artvin

* 27 Şubat'ta TEKEL işçileri ile dayanışma amacıyla düzenlenecek olan eylem için okul içerisinde bildiri dağıtımını yapan YDG, HC ve Öğrenci Kolektiflerine okul kantininde önce ÖGB'ler müdahale etmek istedi, ancak buna tepki gösteren öğrencilerle başa çıkamayan güvenlik birimleri, jandarmayı çağırdı. Bunun üzerine bizler sesli ajitasyon yaptık ve okulun kılla olmadığını haykırdık. Jandarmanın bildiri dağıtan öğrencileri kimlik tespiti yaptıktan sonra Jandarma ellerimizdeki bildiriye el koymaya kalkmasına karşın bildirileri vermedik. Ardından ÖGB, polisler baş vurdu, polis kimlik kontrolü ve GBT ile psikolojik baskı kurmaya çalıştı.

27 Şubat günü saat 12.00'de Türk-İş, DISK, KESK, Genç-Sen, Öğrenci Halk Cephesi'nin örgütlediği bir eylem düzenlendi. Kitle merkezden yürüyüşe başladı ve AKP il binasına kadar sloganlarla yürüdü. Eylemde ilk olarak devrim ve demokrasi şehitleri adına saygı duruşu yapıldı ve basın metni okundu. Eylem sonlanırken il binasından bazı kişilerin kitleye saldırı sözleri söylemesi üzerine kitle bu kişilere tepki gösterdi. Bu sırada yaşanan arbedede polis kitleyi gözaltına almakla tehdit etti. Bu sırada sendikalar ve diğer kimi kitle örgütlerinin bizlere karşı tavır alması ve polise yardımcı olmamızı söylemesi de öfkemizi büyüttü. Ardından bu saldırılara tepkisiz kalamayacağımızı belirterek gözaltına alınan arkadaşlarımızı sahip çıkmak ve devrimci dayanışmayı büyütme amacıyla polis karakolu önünde toplandık. Polisin “dağın” uyarısına rağmen gözaltındaki arkadaşlarımızı çıkana kadar orada bekleyişimizi sürdürdüğümüzü söyledik ve saat 20.30'da alınan tüm arkadaşlarımız serbest bırakıldı.

(Artvin YDG)

ARTVİN

Ankara

27 Şubat günü TMMOB, KESK, DISK Genel İş, Çiftçi-Sen, Tez Koop- İş, Yol- İş üyeleri TEKEL işçilerini ziyaret ederek üç gün sürecek oturma eylemi başlattı. Dört konfederasyonun aldığı eylem kararları doğrultusunda birçok sendika, demokratik kitle örgütü ve siyasi partiler olası bir polis saldırısı karşısında TEKEL işçilerinin yanında olmak için Türk-İş binası önünde ve Sakarya'da toplanmaya başladılar. Öncelikle direniş çadırlarını ziyaret eden bu kurumlar TEKEL işçileriyle dayanışmayı büyütme kararlılığında olduklarını belirttiler ve olası bir saldırıya karşı hükümeti uyardılar. Ziyarete gelen Çiftçi-Sen üyeleri memleketlerinde fındık, meyve vs. gibi ürünlerini getirerek TEKEL işçilerine sundular. Yürüyüş esnasında ise **“İşçi köylü elele mücadeleye”** sloganlarını attılar.

Çanakkale

26 Şubat'ta Bankalar Caddesinden Truva Atı'na kadar meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Sık sık sloganlar atanı kitle açıklamasının ardından dağıldı. Eylemi YDG, SGD, Öğrenci Kolektifleri, DYGM, Gençlik Muhalefeti, Gençlik Derneği ve DGH örgütledi. (Çanakkale YDG)

Malatya

* Türk-İş, DISK, Türkiye Kamu-Sen ve KESK TEKEL işçilerine destek amacıyla, Emekçiler Çay Bahçesi yanında oturma eylemi yaptı. Eylemde bir konuşma yapan Türk-İş Malatya Temsilcisi Nurettin Öndeş, **“TEKEL işçileri bir destan yazmaya devam etmektedir”** dedi. Yürüyüşte Partizan da destek verdi.

* 25 Şubat akşamı da saat 18.00'de Türk-İş, Kamu-Sen ve KESK tarafından TEKEL işçilerine ortak destek eylemi yapıldı. Kız Meslek Lisesi önünde toplanan Türk-İş, Kamu-Sen ve KESK üyeleri, yolu kapatarak Soycan Parkı'na kadar meşaleli yürüyüş yaptı. Eylemde kitle adına ortak açıklama yapan Hikmet Kazgan, **“İşini kaybeden insanların benzer şekilde mağdur olmaması için bu mücadele verilmektedir”** dedi. Eylemde İK okurları da destek verdi.

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212)
621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay
Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemaltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmöz İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

“Bir cenaze çalmadıkları kalmıştı, onu da yaptılar!”

25 Şubat günü sabah saatlerinde gelen bir haberle herkes ayağa kalktı. Samsun TEKEL'den bir işçi trafik kazası sonucu yaşamını yitirmişti. Bunu duyan herkes Türk-İş'in önüne oradan da Adli Tıp'ı ulaştırmaya çalışıyordu. Yaşamını yitiren Hamdullah Uysal adlı işçi Amasya Gümüşhacıköylü. Direnişin simgelerinden ve ahlak grevine ilk girenlerden olan Uysal direniş alanında en uzun süre bulunan işçilerden de biriydi.

Gerek Türk-İş'in gerekse Adli Tıp'ın önünde büyük bir öfke vardı. Bir süre sessiz bir şekilde Adli Tıp'ın önünde bekledik. Diğer işçiler gibi “Ölmek var, dönmek yok!” sloganını ağızdan düşürmeyen işçi abimizin açlık grevindeyken çekilmiş, kefen giymiş, alnında siyah bandıyla çekilmiş fotoğraflarını kalplerimizin üzerinde taşıyorduk. 70'i aşkın gündür burada birlikte direndiğimiz, birlikte ekmeğimizi kederimize, mutluluğumuza her şeyimizi paylaştığımız işçi abilerimizden, ablalarımızdan birinin cenazesini, yani cenazemizi alıp Türk-İş'in önüne gitmek istiyorduk.

Uzun bekleyişin ardından bir haber geldi; polis cenazeyi vermek istemiyordu. Türlü bahaneler ve yalanlarla işçileri ikna etmeye çalışıyordu. Türk-İş'in önünde provokatör grupların birliktliğini, onların olay çıkaracağını iddia ediyorlardı. Başından beri işçilerle karşı karşıya getirmeye çalıştıkları devrimcileri, demokratları yine provokatör ilan ediyorlardı. Ancak işçilerin de artık çok iyi bildiği bir şey vardı; bahsedilen gruplar yani ilerçiler, devrimciler cenazeye hele de TEKEL direnişinde vefat eden bir işçinin cenazesine yani cenazemize saygılarını korurlardı. Yine hepimizin çok iyi bildiği bir şey vardı, cenazemize birisi saygısızlık yaparsa o da kolluk güçleri olacaktı. Oldu da... Cenazemiz üzerinden pazarlıklara girişiyordu. Ancak işçiler ısrarcıydılar. “Biz burada 70 gündür aile olduk, cenazemizi alıp ona yakışır bir tören yapmadan memleketine göndermeyiz” diyorlardı.

İşçiler Hamdullah Uysal'ın eşini de aradılar ve eşi de “Hamdullah da yaşasa bunu isterdi. Siz de onun ailesisiniz. Cenazeyi Türk-İş'in önüne götürün” diyor. İşçilerin bu kararlılığı karşısında köşeye sıkışan kolluk güçleri, yine sahtekarca bir yola başvurmakta buldu çözümünü. “İsteğinizi kabul ediyoruz. Cenazeyi Türk-İş'in önüne götürüreceğiz” dediler. Cenaze arabasına birkaç işçiyi bindirip Adli Tıp Kurumu'ndan çıktık. Biz çıkar çıkmaz birden bizimle gelen cenaze arabasının önünü polis kapattı. Biz dışarda, cenazemizde içerde kalmıştı. Kolluk güçleriyle hayatı boyunca çok da yüz yüze

gelmemiş bazı işçiler şaşkınlık içinde kalmışlardı. Ancak biz hiç şaşmadık, çünkü kandırmak, yalan söylemek, söz verip tutmamak devlet güçlerinden doğru sıkça yaşadığımız bir şeydi.

Polis “Buradan gidin, cenazeyi memleketine yollayacağız” diyordu. İşçiler “gerekirse günlerce bekleriz, cenazemizi almadan gitmeyiz” diyorlardı. Sonra karşımıza ailesi diye Uysal'ın eniştesini getirdiler. Ancak bu kişi Uysal'ın eşinin söylediklerine rağmen, bizi cenazeyi memlekete götür-

meye ikna etmeye çalışıyordu ve kendisi de bir polisti. Bu numara da tutmamıştı ve işçiler sloganlar atmaya başladılar. Sloganların arasında bazı işçiler polise sesleniyordu. Manisa'dan bir TEKEL işçisi “Biz de sizin cenazeleriniz üzerinde pazarlık yapacağız” derken, bir kadın işçi “bu kadar mı korkuyorsunuz bizden, ölümden bile mi korkuyorsunuz?” diye bağırıyordu. Evet onlar bizim ölümden bile korkuyorlardı. Bu yüzden cenaze vermemek, kaçırmak onların geleneklerinden biriydi.

Bir süre bekledikten sonra içerde bir hareketlilik olduğunun farkına vardık. Cenaze arabasının içindeki işçileri arabadan indiriyorlardı. Belli ki arabayı kaçıracaktı. Tam o sırada bazı işçiler yanlardan atlayarak içeri girdiler. Sonra bir işçi cenaze arabasının önüne yatarak “beni çığnemen geçemezsiniz” dedi. Daha sonra içerdeki işçilere polis saldırdı. Bir işçi abla bayılmıştı. Orada yaşanan arbededen sonra, polis bizi itelemeye başladı. Önünü açıp arabayı çıkaracaktı. Ancak işçiler çok kararlı durdular. Uzun süre çekilmedik. Polisin öndeki iş-

çileri tekmeleyp, coplamasına rağmen birçok işçi kaçmadı, geri çekilmedi. Birkaç adım geriye düşen işçiler hemen tekrar öne geçiyor, polisin müdahalesine cevap veriyordu. Bu sırada da “Bedel ödedik bedel ödeceğiz”, “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganlarını haykırıyorduk. Bazı işçiler “Cenazemize bile saygınız yok” diye bağırıyordu. Basının orada olmasından dolayı gaz kullanamayan polis kinini daha kapalı kusuyor, tekmelemler yapıyor, copla vuruyordu.

İşçilerin kararlı duruşuna rağmen cenazemizi kaçırmayı arbede sırasında başarmışlardı. Bir kadın işçi bu olayların karşısında olayı çok iyi özetleyen bir cümle söylüyordu; “Bu direnişte bir cenaze kaçırmadıkları kalmıştı, onu da yaptılar!”

O sırada Türk-İş'in önünde de olaylar olduğunu haber aldık. Cenazemizi gitmişti, ancak bizler Hamdullah Uysal için bir tören yapmaya kararlıydık. Bu yüzden Türk-İş'in önüne gittik. Orada bizi bekleyen işçiler de sendikaya öfkeliydi. Adli Tıp'ın önüne gelmek istemiş, ancak polis ve tabi ki sendika engeliyle karşılaşmıştı. Öfkelenip, harekete geçmeye çalışan işçilere sendika çadıra dönme çağrısı yapmış, en sonunda çareyi yalan söylemekte görmüştü. İşçilerin cenazeyi polisin değil ailesinin kaçırdığını söylemiş, bu yolla işçileri sakinleştirmeye çalışmışlardı.

Adli Tıp'tan gelenlerle, Türk-İş'in önünde bekleyen işçiler bir araya geldiler ve tören başladı. Öfkeli kitle sendikanın uyarısına rağmen Mithatpaşa Caddesi'ni kapatarak burada Hamdullah Uysal için saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunun ardından sloganlar attık, bir süre daha yolu kapattık. Polis bu öfkeli ve kararlı kitleye müdahale edemiyordu. Ancak her zamanki gibi sendika devreye girdi, çadırlara dönme çağrısı yaptı. Çadırlara dönene kadar sloganlar atmaya devam ettik. Ardından Samsun çadırına tazyikler başladı.

Bir gün içinde yaşanan bu olaylar eli kanlı egemenlerin, TEKEL direnişine ne kadar tahammülsüz olduğunu gösteriyordu. TEKEL işçilerinin ve onlara destek olanların cenazelerini almasını ve bir TEKEL işçisi anısına yakışır bir tören yapılmasına bile tahammülleri yoktu.

Bizden birini, ailemizden birini, TEKEL direnişinden birini Hamdullah Uysal'ı kaybettik. TEKEL direnişi boyunca Uysal'ın gösterdiği kararlılık ve onun cenazesine sahip çıkma konusunda gösterdiğimiz ısrar da egemen sınıflara ve sendika ağalarına iyi bir cevap olsun. (Ankara'dan İK okurları)

Durmak yok, işçi düşmanlığına devam!

22 Aralık; “Türk-İş önünde eylem yapmasınlar!”

“Ben buradan özellikle Türk-İş'in önünde, sağda solda bu tür eylemleri yapmalarını doğru

bulmuyorum. Şu anda arkadaşlarımız ücannelerle ilgili çalışmalar yapıyor öyle zannediyoruz ki bir hafta içinde bu çalışmalar da biter ve ben tüm TEKEL işçilerinin geldikleri yere dönmelerini, bu tür oyunlara da gelmemelerini özellikle kendilerinden rica ediyorum.”

31 Ocak; “Bizi TEKEL işçileri iktidar yapmadı.”

Bir defa Ankara'da bulunanlar TEKEL işçilerinin tamamı değildir. Oraya gelenler belli bir gruptur. Ama TEKEL işçileri de var, TEKEL işçisi olmayan farklı sendikaların oraya gönderdiği ideolojik yaklaşım içinde olan temsilcileri de var. Bizi TEKEL işçisi iktidar yapmadı. Hukuk dışına çıkıldığı zaman orada olay değişir. Şu anda hukuksuzluğa orada bir yerde göz yumuyoruz yapılanların hiçbirisi hukuki değildir, yasal değildir ama biz demokrasi adına “buna bir miktar daha katlanalım” dedik.

2 Şubat; “Darbecilerin yapamadığını bunlar yapmak istiyor.”

Amaç, hak arayışı değil, hükümete karşı aleni bir kampanyaya dönüşmüştür. Pankartlara, sloganlara bakın. Şahsını, partisini hedef alan edep dışı, terbiye dışı bir üslup kullanılıyor. Darbecilerin yapamadığını bunlar yapmak istiyor.

12 Şubat; “Ay sonuna kadar müsaade ediyoruz.”

4-C'yi alın, gidin. Başka çözüm yok, ay sonuna kadar size müdahale etmiyoruz. Müsaade ediyoruz, ama kusura bakmayın, ay sonundan sonra müdahale edeceğiz ve böyle bir eyleme de bir daha izin vermeyeceğiz’

24 Şubat; “Bu ülke yol geçen hanı değil.”

Biz demokratik davranışımızı bu ay sonuna kadar sürdüreceğiz. Bu yasal olmayan sürece bu ay sonuna kadar sabrediyoruz. Bu ay sonunda 4/C ile işlem bittikten sonra yasal adım neyse bu adımı biz atacağız. Kusura bakmasınlar bu ülke yol geçen hanı değildir, bu ülkenin sahipleri var.

Erdoğan'dan TEKEL İncileri...

Ankara bir kez daha TEKEL ile coştı

Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu bileşenleri, 20 Şubat 2010 tarihinde dört konfederasyonun kararlaştırdığı merkezi oturma eylemine katılmak üzere Kolej Kavşağı'nda bir araya geldi. Saat 11.00'de kortejlerini oluşturan platform üyeleri içinde Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de yerini aldı. DDSB korteji katılımı ve coşkusuyla dikkat çekerken eylem boyunca “Kölelik Yasalarına Hayır, Birlik Mücadele Zafer” yazılı DDSB pankartını TEKEL işçisinin taşıması çok anlamlıydı. Çeşitli sendikalara mensup yönetici ve işçiler de DDSB kortejinde yürüyerek eyleme ka-

tıldılar. Yürüyüş boyunca “Birlik mücadele zafer”, “Ölmek var dönmek yok” gibi sloganlar atılırken aynı coşku eylem alanında da devam etti.

DDSB'den TEKEL çadırlarına anlamlı ziyaret

DDSB'liler bütün geceyi TEKEL işçileri ile birlikte çadırlarda geçirerek ilk günden bugüne gösterdikleri desteği daha yoğun olarak bir kez daha ortaya koydular. 20 Şubat akşam saatlerinde, aralarında Türk-İş ve DİSK'ten sendika ve şube başkanları ile yöneticilerinin, ATİK üyelerinin, Esenyurt Belediyesi'nde direnen işçilerin ve değişik sendikalara üye işçilerin bulunduğu bir heyet oluşturan DDSB'liler tek tek tüm çadırları gezerek işçilerle bilgi ve deneyimlerini paylaştılar. Direnişin başarısı için işçilerin kendi güçlerine güvenmelerinin önemli olduğunu ve bu

mücadelelerinde sonuna kadar yanlarında olduklarını belirtirler. DDSB heyeti, işçiler tarafından da coşkuyla karşılandı.

İşçilere DDSB'nin mücadelesini de kısaca anlatan heyet üyeleri çadırlardan coşuklu sloganlar eşliğinde ayrıldılar.

Gece geç saatlerde ise DDSB'liler, ATİK heyetinde bulunan sanatçı Onur Olgun ile birlikte işçilerle birlikte çadırlarda türküler söylediler. Sohbet farklı gruplar halinde çadırlarda tüm gece boyunca sürerken, güne direnişle gözünü açan işçilerin mutluluğu ve coşkusu ise görülmeye değerdi.

ATİK'TEN TEKEL İŞÇİSİNE ZİYARET

ATİK üyeleri 5 kişilik bir heyet oluşturarak 19 Şubat'ta TEKEL işçilerini ziyaret etti. Üç gün boyunca çadırlarda işçilerle kalan ATİK üyeleri, 19 Şubat'ta yaptıkları basın açıklamasıyla TEKEL işçilerinin Avrupa'daki sınıf dostlarına yol gösterdiğini ve onları coşkulandırdığını dilelendirdiler. İşçiler ise ATİK üyelerine “Birlik Mücadele Zafer” sloganlarıyla karşılık verdiler.

Basın açıklaması coşuklu bir biçimde sonlandırıldıktan sonra, çadırları dolaşan ATİK üyeleri işçilerle sohbet etti. “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganı eşliğinde ziyaret sonlandırıldı.

TEKEL işçilerinin AKP işgali

Direnişlerinin 74. Gününde TEKEL işçileri, Hamdullah Uysal'ın cenazesinde yaşanan polis terörünü ve cenazenin kaçırlmasını protesto etmek için AKP Ankara il binasını işgal ettiler. TEKEL işçileri öğle saatlerinde AKP Ankara il binasını işgal ettiler. “Katil AKP hesap verecek” ve “Her yer TEKEL her yer direniş!” sloganlarıyla binaya giren işçiler, binanın balkonuna

arkadaşları Hamdullah Uysal'ın fotoğrafını astılar. TEKEL işçileri polisin biber gazlı ve coplu saldırısının ardından binaya gelen polislerin saldırısına da maruz kaldılar.

Dışarıda bulunan işçiler de gözaltına alınan arkadaşların serbest bırakılmasını istedikler. İşçiler gözaltına alınan arkadaşlarının bulunduğu polis araçlarının önünü keserek gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedikler. Gözaltına alınan TEKEL işçilerinin sloganları polis otolarına bindirilirken de susmadı.

TEKEL işçisi Konfederasyonların açıklamalarına tepkili

TEKEL işçileri 22 Şubat 2010'da 4 konfederasyonun basın açıklamasının ardından Türk-İş önüne toplanarak zamanlaması ve etkisizliği nedeniyle alınan eylem kararlarını ve sendikayı protesto etti. İşçiler “AKP uşağı Mustafa Kumlu istifa”, “Sendikalar göreve genel greve”, “4/C'ye imza atmayaacağız”, “Türk-İş şaşırma sabrımızı taşırma”, “Kahrolsun sendika ağaları” gibi sloganlarla protestolarını gerçekleştirdiler.

Türk-İş yönetimi yuhalanarak uzun süre bina önünde bekleyiş sürdürüldü. Daha sonra Kumlu'nun Türk-İş binasına gelmesiyle işçiler bir açıklama beklemeye başladılar. Kumlu'dan herhangi bir açıklama gelmezken Türk-İş binasına girmek isteyen işçilerle sendika bürokratları ve yandaşları arasında kısa süreli arbede yaşandı.

Daha sonra Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç işçilere yüklenerek çadırlara gitmelerini söyledi. “Yarın gruplar halinde sizlerle konuşacağız, bütün sorularınızı cevaplayacağız” diyen Amaç'a cevabı yine işçiler verdi. İşçiler gruplar halinde toplantı yapmaya başladılar, hep birlikte toplantı istediklerini belirttikten sonra tepki gösterdi. Bu arada İzmir'de çalışan TEKEL işçisi bir kadın fenalaştı. Türk-İş binası önünde asılı olan dört konfederasyonun logosunun olduğu pankart indirildi. İşçiler gerçek eylemler istediklerini ve asla geri

adım atmayaacaklarını dile getirirken sendika yöneticileri işçilerin direncini kırmaya yönelik açıklamalar yapmaya devam ediyorlar.

Ortak panel

Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu (Alnteri, BDSB, DDSB, DHF, Kaldıraç ve Proleter Devrimci Duruş) işçilerin son süreçteki yasalarla ilgili kafa karışıklığını gidermek için ÇHD'nin Ekonomi ve Sosyal Haklar Komisyonu'nun sunumuyla Ankara Mimarlar Odası'nda ortak bir panel gerçekleştirdi. Panele işçilerin ilgisi yoğundu. Toplantıda ÇHD'li avukatlar 4/C saldırısının sınıfsal boyutunu ortaya koyarak Danıştay kararının ne zaman belli olacağını bilmediğini ve olumsuz bir kararın da çıkabileceğini belirttiler. Bundan kaynaklı daha sonra açılan davaların çok hükmünün olmadığını, bu kararın ya da yasaların geri çekilmesinin ancak direnişle ve mücadeleyle sağlanabileceğini belirttiler.

Platform adına yapılan konuşmada, devrimcilerin 73 gündür TEKEL işçilerinin yanlarında oldukları, TEKEL işçilerinin direnişinin zaferle sonuçlanıncaya kadar da yanlarında olunacağı ve direnişin büyütülmesi gerektiği belirtildi. Panel işçilerin sorularıyla son buldu.

Maden işçilerinin katledilmesine tepki

Toplantıdan sonra Yüksel Caddesi'nden direniş alanına “17 Madenciyi Katledenle Özleştirmelerle Tekel Fabrikalarını Kapatınlar Aynudur” yazılı pankartla yürüyüş yapan işçiler, Balıkesir Davutbey Maden Ocağı'nda hayatını kaybeden madencileri saygı duruşuyla andılar. “Maden işçileri ölümsüzdür”, “4/C'ye imza atmayaacağız” sloganları ile eylem son buldu.

Genel-İş'ten TEKEL'e destek ziyareti

DISK Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube yönetici ve üyeleri 14 Şubat 2010 tarihinde iki otobüsle Ankara'ya, TEKEL işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdiler. Genel-İş üyeleri Kadıköy, Kartal ve Ataşehir Belediyelerinde çalışan üyeleri arasında yardım kampanyası başlatarak toplanan paralarla işçilere yardım amaçlı battaniye, çay, şeker, iç çamaşır, kumanya vb. götürdüler. Ulus'tan Kızılay'a kadar sloganlar eşliğinde yürüyen Genel-İş üyeleri TEKEL işçilerinin yanına geldiklerinde Şube Başkanı Şahan İlseven bir açıklama yaparak direnişe olan desteklerini ifade etti. Daha sonra çadırları ziyaret ederek işçilerle sohbet eden Genel-İş üyeleri sınıf dayanışması temelinde mesajlarını ilettiler.